

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Drummer's
HEART

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THE *Drummer's* HEART

xEw xoex zi MES Bč STSE L LING AUTH0 R
P E N E L U ' P E W A R D

Birinci Baskı Telif
Hakkı © 2024
Yazan Penelope
Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, yaşayan veya ölü varlıklar, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kurgu: Jessica Royer Ocken
Düzeltilme ve Biçimlendirme: Elaine York, [Allusion Publishing](#) Düzeltilme: Julia
Griffis
Kapak Fotoğrafçılığı: © Wander Aguiar Fotoğrafçılık
Kapak Modeli: Jerrin Streng
Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

TABLE OF CONTENTS

[Penelope Wardın Diğer Kitapları](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#) [Sonsöz](#)

[Rocker'ın İlham Perisi - Bölüm 1](#)

[Rocker'ın İlham Perisi - Bölüm 2](#)

[Değerli Okurlar](#)

[Penelope Ward](#) Yazarının [Diğer](#)

[Kitapları](#) [Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

OTHER BOOKS BY PENELOPE WARD

Rockçının İlham
Perisi Davulcunun
Kalbi
Aristokrat Vekil
Üvey Kardeş Sevgili
Komşu Sevgili
Jaded and Tyed (A Novelette) Jake
Undone
Skylar'ım
Jake Anladı Jake:
Serinin Tamamı
RoomHate
Asla Çizgiye
Gelemem Moody
Görevlendirme
The Crush
Anti-Erkek Arkadaş
Sadece Bir Yıl
Ağustos Bittiğinde Geri
Geldiği Gün
Çevrimiçi Aşk
Beyefendi Dokuz
Sarhoş Mack
Daddy'yi Arayın
Sevin İkizler'in
Günahları

OTHER BOOKS BY PENELOPE WARD & VI KEELAND

Flört Kuralları
En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın
Kuralları Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın
Kuralları
Genç Bir Çıkmanın Kuralları İyi
Uygulandı
Artık Rol Yapmıyorum En
Sevdiğim Hatıranın
Ardından Mutlu Mektup
Kirli Mektuplar
Nefret Notları
Asi Varis Asi
Kalp Ukala Piç
Takım Elbise
Playboy Pilotu
Mister Moneybags
İngiliz Yatak
Arkadaşı Park
Avenue Oyuncusu

ABOUT THE BOOK

Onun adını söyleme.

Grup arkadaşlarımdan uyduğu tek kural buydu, çünkü özellikle turnede onu düşünmenin beni ne kadar üzdüğünü biliyorlardı.

Eski sevgilim Nicole.

Kaçıp giden ve hâlâ kalbimin her parçasına sahip olan kadın.

Boşandıktan sonra, kalp kırıklığımı unutmaya çalışarak kendimi rock sahnesine attım.

Ayrıldıktan üç yıl sonra Nicole'den gelen bir telefon her şeyi değiştirdi. Bana büyükannesinin durumunun iyi olmadığını söyledi.

Mimi benim için hala bir aileydi ve görünüşe göre ölmeden önce tek bir dileği vardı: bizimle -Nicole ve benimle- zaman geçirmek.

Mimi'nin bakıcısı tatilde olduğu için, birkaç haftalığına onun yanına taşınmamız için ideal bir zaman olacaktı.

Tabii ki reddedemezdim. Ama

bir sorun vardı.

Görünüşe göre Nicole ona boşandığımızı hiç söylememiş.

Büyükannesi beni çok sevdiği için Mimi'nin bunu kaldırabileceğine inanmamıştı.

Yani, sadece Nicole'u tekrar görmek zorunda kalmayacaktım, aynı zamanda hala onun kocasıymış gibi davranacaktım.

Kalbimi kıran kadınla küçük bir kasabada küçük bir evde iki hafta. Yoksa onun kalbini kıran ben miydim?

Karışık bir durumdu.

Ve artık benim olmayan bir kadınla misafir odasında bir yatak paylaşmak çok *daha* karmaşık bir hal almak üzereydi.

CHAPTER 1

ATTICUS

Kalbimin en son ne zaman bu kadar hızlı çarptığını hatırlayamıyordum. Çarpıntılar eski sevgilim telefonumu açtığı anda başlamıştı ve konuştuğumuzdan beri daha da kötüleşmişti.

Nicole.

Asla unutamayacağım kadın.

Grup arkadaşlarımın adını bile söyleyemediği kadın - bu beni saatlerce geriye götürürdü.

Nicole arayıp bugün işten çıktıktan sonra benimle bir şey konuşması gerektiğini ve zaman ayırmamı istemişti. Ben de aniden otelime gitmek üzere arkadaşımın evinden ayrıldım. Birkaç gündür grubumuzun solisti Tristan Daltrey'in ikinci bir evinin olduğu Shady Hills, Missouri'de kalıyordum. Delirious Jones'un davulcusu olarak, çalışmadığımız zamanlarda bile grup arkadaşlarımı sık sık takip ederdim. Tristan ve başçımız Ronan Barber, hayatımın en zor birkaç yılından sonra benim duygusal destek hayvanlarım gibiydiler. Onlar benim en iyi arkadaşlarım ve kardeşlerim gibiydiler; ama şu anda, bu telefon görüşmesini beklerken? Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Görüşme sırasında duvarda bir delik açmam çok olasıydı. Bunun Tristan'ın evinde, herkesin önünde olmasını istemezdim.

Otel odasındaki yatağımın yanındaki dijital saatin rakamları sürekli değişiyordu. Her saniye, yatağın kenarına otururken bacaklarım daha hızlı zıplıyordu. Nicole'le ayrıldığımızdan beri geçen üç yıl boyunca beni hiç aramamıştı. En kötüsünü hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Evleniyor mu? Hamile

mi?

Bu gerilim beni öldürüyordu.

Telefon nihayet çaldığında irkildim. Ekranım aydınlandığında derin bir nefes aldım. Numarası hâlâ telefonumda *Karım* olarak programlıydı.

Karım arıyor.

Değiştirmeye hiç cesaret edemedim.

Telefonu açtım ve boğazımı temizledim. "Hey, Nicole."
"Merhaba." Durakladı. "Uzun zaman oldu, yani bugün hariç."
"Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Nefes verdim. "Senden haber şaşırdım. Senden bir daha haber alabileceğimden emin değildim."
"Anladım. Um..." Durakladı.
"Neler oluyor?"
"Ben Mimi."
Midem bulandı. *Büyükannesi*. "Bir şey mi oldu?" "Henüz değil, ama durumu iyi değil."
Mimi'nin en azından hâlâ yaşayanlar arasında olduğunu düşünerek rahatladım ve uzun bir nefes aldım. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Sorun tam olarak nedir?"
"Şu anda yatağa bağlı, artık kendisi için hiçbir şey yapamıyor. Bacaklarından biri garip bir pozisyonda sıkışmış durumda ve onu hareket ettiremiyor. Tüm bunlar son birkaç ay içinde çok hızlı bir şekilde gerçekleşti."
Suçluluk duygusu üzerime çöktü. Son birkaç yıldır Nicole'ün büyükannesini ziyaret etmemiş olmamın hiçbir mazereti olamazdı, işler ne kadar gergin olursa olsun. O *benim* büyükannem gibiydi. Kim üç yıl boyunca büyükannesini ziyaret etmez ki?
"Özür dilerim," diye tekrarladım. "Bu yüzden mi konuşmamız gerekiyor? Mimi hakkında bana bilgi vermek için mi?"
"Kısmen."
"Tamam..." Yataktan kalktım, adım atmaya ve saçlarımı çekmeye başladım.
"Bir ... Mimi'ye hiç söylemedim..." Nicole tereddüt etti. Volta atmayı bıraktım. "Ona neyi hiç söylemedin?"
"Seninle boşandığımızı."
"Ne?" Gözlerim kocaman oldu. "Artık birlikte olmadığımızı bilmiyor mu?"
"Bunun kötü olduğunu biliyorum. Sadece... O seni sevdi, seni çok *sevdi*. Ve ben onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ailemdeki diğer herkese ona bir şey söylememelerini söyledim ve onlar da sözlerine sadık kaldılar."
İnanamayarak başımı salladım. "Hâlâ evli olduğumuzu mu sanıyor?" "Evet."
Sesimi yükselttim. "Lanet olası üç yıldır neden gelmediğimi merak etmedi mi?"

"Programının buna izin vermediğini düşünüyor. Bunca zamandır bahaneler uyduruyordum."

Şimdi daha da kötü hissediyordum. "Şu anda onunla kim ilgileniyor?" Kafamı kaşıdım. "Paraya mı ihtiyacı var?"

Nicole, "Ona ulaşmamın nedeni bu değil," diyerek beni temin etti. "Şimdilik bol miktarda birikimi ve yirmi dört saat evde bakımı var."

"Beni bir ay önce değil de şimdi aramanın sebebi neydi?" Göğsüm sıkıştı. "Onun yakın olduğunu mu düşünüyorsun..." Yutkundum. "Son mu?"

"Bana ulaştı ve ikimizin de gelip onunla kalıp kalamayacağımızı sordu. Ona bizim hakkımızdaki gerçeği söyleyecek olsaydım, şimdi bunun zamanı değildi. O kadar kırılğan bir durumda ki. Neden olmadığına dair başka bir bahane uydurabilirim ama kendimi suçlu hissediyorum. Bu onu görmek için son şansın olabilir. Gururumu bir kenara bırakıp en azından sormam gerektiğine karar verdim-"

"Onu ziyaret etmemi mi istiyorsun... seninle?"

"Sayılır. Yatılı yardımcısı iki haftalığına gidiyor. Mimi ikimizin bu süre zarfında kalmamızın bir sakıncası olup olmadığını sordu - sadece onu ziyaret etmek için değil, aynı zamanda bakımına yardımcı olmak için."

Bu teklifin gerçekliği yüzüme çarpınca ağzım bir karış açık kaldı.

"Çok şey istediğimi biliyorum. I-"

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Mimi'ye bakarken iki hafta boyunca hala evliymişiz *gibi davranmamı* mı istiyorsun?"

İç çekti. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Evet demek zorunda değilsin."

"Tabii. Doğru," diye . "Hayır diyebilir ve hayatımın geri kalanında bu suçluluk yaşayabilirim." Başım ne kadar dönüyor olsa da cevabımı biliyordum. Zekice bir cevaptı. "Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Gerçekten mi?"

"Bana ne zaman ihtiyacın var?"

Tekrarladım. "Gelecek hafta. Kısa bir

süre olduğunu biliyorum."

Tekrar volta attım. "Aslında zamanlama iyi sayılır. Grup mola . Yani bunu yapabilirim."

"Bunu benim için yapmaya istekli olman çok anlamlı. Her şey göz önüne alındığında." *Her şeyi.*

Bu kelimenin kapsadığı pek çok şey vardı, sadece onları düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ve şimdi Nicole'le tekrar yüzleşmek üzereyken, *her şeyle* de yüzleşmek zorunda kalacaktım.

"Bunu onun için yapıyorum, senin için değil," diye açıkladım.

Belki kulağa sert geldi ama kendimi korumam gerekiyordu. Alternatifi dayanılmaz olurdu.

"Anlaşıldı." Durakladı. "Bugünden itibaren bir hafta içinde New Jersey'e varmış olacağım - sadece kuafördeki bazı yarım kalmış işleri tamamlamam gerekiyor. Sizin de aynı zamanda gelmeyi planlayıp planlayamayacağınızdan emin değilim."

"Telefonu kapattıktan sonra bir şeyler ayarlayacağım."

"Zamanlamaya bağlı olarak, bir gösteriden döndüğünü ve benimle orada buluşman gerektiğini söyleyebiliriz. Neden birlikte gelmediğimizi merak edecektir."

"Evet. Ne söylediğimizin ne önemi var ki? Her şey koca bir yalandan ibaret olacak."

Hattın üzerinde gergin bir sessizlik vardı. "Monksville'e dönmüşken aileni görmenin senin için sorun olmayacağını düşündüm."

İçimi çektim. "Aslında bu tatil sırasında geri dönmeyi planlıyordum. Yani bu dünyadaki en kötü şey değil."

"Benimle vakit geçirmek zorunda olmak dışında dünyadaki en kötü şey değil, değil mi?"

Bunun komik olması mı gerekiyordu? Nicole onunla vakit geçirmenin bana korku kadar heyecan da verdiğini fark etmemişti. Ve sorun da *tam olarak* buydu. Bu yüzden onu asla unutamamıştım. Yaşadığımız acılar ne olursa olsun, onu düşünmek çoğu zaman canımı yaksa da, o her zaman tek olacaktı.

Son yorumuna cevap vermek yerine, sadece "Orada olacağım. Başka bir şey var mı?"

"Hayır." İç çekti. "Tekrar teşekkür ederim." "Evet," diye mırıldandım.

Telefonu kapattıktan sonra yatağa oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Nicole ile iki hafta, hâlâ evliymiş gibi davranarak. Hayatta kalmam bir mucize olurdu.

Gecenin saatlerinde otel odamın kapısı çalındı.

Ronan'ın sinirli bakışlarıyla karşılaşmak için açtım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Ne be adam?" Beni geçip odama girdi.

Kahretsin. Nicole'ün o kadar dalmıştım ki, Tristan ve Emily'nin kutlama partisi için onlara gitmeyi unutmuştum.

The Rocker's Muse albümümüzün çıkışını kutluyoruz. Arka bahçelerindeki barbekü çoktan bitmiş olmalı.

"Özür dilerim. Kutlama yapacak havada değildim," dedim ona.

Yatağın üzerine yığıldı ve şiltenin zıplamasına neden oldu. "Eee? Nicole ne istedi? Bilmek için ölüyordum. Bütün gün bunu düşünmeden edemedim."

Telefon görüşmesini açıkladım.

Bir nefes verdi. "Şey, rahatladım."

"Nedenmiş o?"

"En kötüsünü düşündüm ve bu gece birini öldürmeni ya da en yakın köprüden atlamayı engellemek zorunda kalacağımı sandım."

"Bana ne söyleyeceğini sanıyordun?" Cevabı gerçekten duymak istemiyordum.

"Evleniyor olabileceğini ya da daha kötüsü, o adamın bebeğine hamile olduğunu düşündüm."

Bunu düşünmek bile beni terletti. Sonuçta otelin duvarında bir delik açabilirdim. Bu iki senaryonun da aklımdan geçtiğini itiraf edemezdim. "Bunu bir daha tekrarlama," diye uyardım onu.

"Hadi ama." Sırıttı. "Sen de böyle bir şey düşünüyor olmalısın."

Başımı salladım. "Ne düşüneceğimi bilemedim. O telefon görüşmesine giderken akla gelebilecek her türlü senaryoyu düşünmüştüm. Hâlâ midem bulanıyor. Bütün gün yemek bile yemedim."

"Peki, seni çok üzdüğü için düşünmeye bile tahammül edemediğin biriyle nasıl hala evliymiş gibi davranıyorsun?"

Camdan dışarı, aşağıdaki karanlık otoparka baktım. "Sanırım oyunculuk şapkamı takmam gerekecek."

İlk kez *rol* yapmak zorunda kalmıyordum. Ne de olsa, son birkaç yıldır kendimi kadınlara vermekten başka bir şey yapmamış, sadece aklımı başımda tutmak için rock yıldızı yaşam tarzını istiyormuş gibi davranmıştım. Herkes benim doğuştan erkek düşkünü olduğumu ve yatıp kalkmayı sevdiğimi düşünüyordu ama gerçekte hiç bu kadar mutsuz olmamış, hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Uzun zamandır olmadığım biri gibi davranıyordum. Boşandığımdan beri yaptığım bazı şeylerden gurur duymuyordum. Ama başka biri olmak, Nicole olmadan Atticus olmaktan çok daha kolaydı.

Ronan yüzünü buruşturdu. "Onu buraya getirmeyecek, değil mi?"

Yumruklarım sıkılaştı. "Onun hayatını önemsiyorsa olmaz..."

Ronan ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Seninle Monksville'e gelmemi ister misin?"

"Buna neden ihtiyacım olsun ki?"

Parmak eklemlerini kırdı. "Moral desteği için. Ve biraz kış tekmelememiz gerekirse diye destek için."

Her ne kadar cazip gelse de, bebek değildim. Bunu yapabilirdim. "Ben iyi olacağım."

Ronan şüpheli görünüyordu. "Peki, sadece söyle, ben de uçağa bineyim."

Başımı salladım. Bunu kastettiğini biliyordum. Ronan isteyebileceğim en sadık arkadaşı. Tristan da benim arkamı kolluyordu ama artık hayatında Emily olduğu için o kadar zamanı yoktu. Son zamanlarda Ronan ve ben dünyaya karşıymışız gibi hissediyordum, birbirimizin yanında olmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan iki bekar ahmak.

Ronan'ın telefonu çaldı ve düşüncelerimi böldü. Cevap verirken onu izledim.

Gözleri büyüdü. "Yok artık! Tebrikler dostum. Vay anasını." Eliyle telefonu kapattı ve bana döndü. "Tristan ve Emily nişanlandı!"

Ağzım açık kaldı. "Vay canına. Tebrikler."

Tristan'ın bir yüzük aldığını ve kız arkadaşına evlenme teklif etmek için mükemmel anı beklediğini biliyordum. Ama bunun bugün olmasını beklemiyordum.

"Bu gece bunu yapacağını bize söylememiştin," dedi Ronan ona. Birkaç saniye sonra tekrar bana döndü. "Garip davranıp her şeyi ele vermeyeceğimiz konusunda bize güvenmediğini söyledi."

"Bunu berbat edecek olan sensin ve bunu biliyorsun," diye takıldım.

Ronan omuz silkti ve telefona döndü. "Tamam, belki biraz heyecanlanabilirdim. Bir şey söylememen daha iyi."

Ronan, Tristan'dan bilgi aldıkça bana her şeyi anlatmaya devam etti. "Herkes barbeküden ayrıldıktan sonra yaptı."

Gülümseyerek başımı salladım, kendi hayatım darmadağın olsa da arkadaşım için mutlu hissediyordum.

Ronan Tristan'la konuşmaya devam ederken aklım başka yerlere gitti. Tristan'ın şu anda yaşadığı mutluluğu yaşamayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyordu. Ama aynı zamanda Nicole'ün parmağına yüzük takmam da daha dün gibi geliyordu.

evlenmiş ve birlikte bir hayat planlamıştık. Kaybettiğim her şeyi hatırlatması canımı yaktı. Özellikle de bugün Nicole ile konuştuktan sonra.

Şimdi geçmişimle hiç beklemediğim bir şekilde yüzleşmek zorundaydım. İnsan kalbini kıran kişinin karşısında nasıl her şey yolundaymış gibi davranabilirdi ki? Kalbini *kırdığınız* kişiye? Eskiden arkadaşın olan bir adamla çıkan kişi, şimdi benim ezeli düşmanım olan bir adam.

CHAPTER 2

ATTICUS GEÇMİŞİ

Kim? O mu?

O mu?

İki yıldır Cassius'un bodrumunda takılıyordum ve o kızı daha önce hiç görmemiştim.

Uzun, siyah saçlı gizemli kız eski tüvit kanepeye uzanmış bizi izliyordu. Resmen hayatımda gördüğüm en güzel kızdı.

-En büyük gözlere ve en dolgun dudaklara sahip.

Cassius'un buraya takılmak ve bizi izlemek için gelen pek çok kadın arkadaşı vardı. Ama kesinlikle daha önce hiç gelmemiştir. Ben hatırlardım.

Ne de olsa bu bodrum katı takıldığım başlıca yerdı. Cassius şarkı söylerken ben davul çalıyordum ve Julian da elektro gitar çalıyordu. Sanırım bir grup kurduğumuzu söyleyebiliriz, ancak bir ismimiz ya da başka bir şeyimiz yoktu.

İnsanlar sürekli bodruma girip çıkıyor, bizi dinliyordu ama hiçbir beni yolumdan alıkoymamıştı, hiçbir zaman bir şeyleri batırdığımdan ya da iyi çalıp çalmadığımdan endişe etmemiştim. Bir müzik seansının ortasında herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin dikkatimi çekmesi nadiren olurdu. Ama bugün öyle olmadı. Bu kız dikkatimi dağıtıyordu.

Cassius'un babası onu bir şey için yukarı çağırdığında, Julian bana sigara içmek isteyip istemediğimi sordu. Evden çıkarken onu takip ettim. Bana bir izmarit verdi ve çakmağı uzattı.

Bir nefes çektim. "Kanepedeki kız kim?" "Cassius'un kuzeni."

"Adı neydi?" "Nicole, sanırım."

"Nasıl oldu da onu daha önce hiç görmedim?"

"Çok ateşli, değil mi?" Julian biraz duman üfledi. "Cassius Monksville'e yeni taşındıklarını söyledi. Babasının eyalet dışında bir işi varmış ama şimdi geri dönmüşler."

Sormaya korkuyordum. "Kaç yaşında?"

"Yani, on sekiz yaşında mı?" Sırttı.

On dokuz yaşındaydım ve grubun en yaşlısıydım. Cassius on sekiz, Julian ise on altı yaşındaydı. Ben bir yıl önce mezun olmuşken, ikisi de hâlâ lisedeydi.

Omuz silkti. "Aslında kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Onu okulda görmedim, belki bu iyiye işarettir?"

Bu bir şey ifade etmiyordu. Bir sonraki kasabada Monksville'den pek çok kızın gittiği, tamamı kızlardan oluşan seçkin bir lise de dahil olmak üzere özel vardı.

Sigarayı yere attım ve üzerinde tepindim. "İçeri geri dönmeliyiz."

Bodruma döndüğümüzde kız aynı yerde oturuyordu. Gözlerim ilk kez onunkilerle buluştu. Başımı salladım ve gülümsedim. Yanakları hemen pembeleşti.

Lanet olsun.

Dikkatimi dağıtmamaya yemin ederek bir sonraki setimize odaklanmak için elimden geleni yaptım. Bir noktada kalkıp gitti ve aslında rahatlamıştım çünkü artık nasıl oynadığımı umursamak zorunda değildim. İronik bir şekilde, bugün berbat oynamama neden olan dikkat dağıtıcı oydu.

O ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra Julian eve gitmek istediğini söyledi ve Cassius da ders çalışması gerektiğini söyledi. Böylece günü bitirdik.

Bodrum merdivenlerinin başına geldiğimde, mutfak tezgahının başında oturan güzel kuzenini görmeyi beklemiyordum.

"Merhaba," dedi.

Nazik sesi beni ürküttü. Bütün gün hiçbir şey söylememişti.

"Merhaba." Yutkundum. "Hâlâ buradasın..."

"Ben. Burası amcam ve teyzemin evi. Kim olduğumu bildiğinden emin değilim."

"Julian kuzenim olduğunu mu söyledi?"

"Ben Nicole." Başını salladı. "Cassius'un babası ve benim annem kardeşler." "Ah." Boğazımı temizledim. "Ben Atticus."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Ama sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de." Başımı salladım, ne yapacağımı bilemiyordum. Onunla konuşmak istiyordum ama bütün bu olanlar beni geriye itiyordu. Ya Cassius içeri girip benim iyi bir şey yapmadığımı düşünürse?

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet. Herkes beni yüzüstü bıraktı. Tek başıma tam olarak sıkışamıyorum." Tabureden indi. "Seni geçireyim."

Um... "Tamam."

Evin önüne geldiğimizde, "Yürüyor musun?" diye sordu. "Evet. Buradan çok uzakta oturmuyorum."

"Nerede oturuyorsun?"

"Maple'da," dedim.

"Chaste'de yaşıyorum. Senden çok uzakta değil."

O yürümeye başladı, ben de takip ettim. *Sanırım şimdi eve birlikte yürüyoruz?*

Bir süre sonra, "Davulda gerçekten çok iyisin," dedi. "Teşekkür ederim."

"Umarım bunu öylesine söylemediğimin farkındasınızdır. Diğerleri oyun oynuyorlar. Ama bununla gerçekten bir şeyler yapabileceğini hissediyorum. Umarım yaparsın."

"Teşekkür ederim. Bunu bana pek fazla insan söylemez. Özellikle de ailem. İyi olduğumu düşünseler bile beni konuda asla cesaretlendirmezler. Annem, babam ve kız kardeşim müziği ciddiye almanın tamamen aptalca olduğunu düşünüyorlar. Üniversiteye gitmemeyi seçmemin daha da aptalca olduğunu düşünüyorlar."

"Herkes üniversiteye gitmiyor." Omuz silkti.

"Müzik dışında ne okumak istediğime karar vermedim. Bu yüzden net bir yolum yoksa liseden hemen sonra para israfı gibi hissettim. Gitmek isteyebileceğim tek okul olan Berklee College of Music'e param yetmedi."

"Eh, üniversite her zaman orada olacak..."

"Ben de öyle görüyorum." İçimi çektim. "Her neyse, eğer müzik işi tutmazsa, tesisatçı olmayı düşünüyorum. Yani bu daha çok meslek okulu olur."

Başını salladı. "Gerçekten iyi para kazanıyorlar. Babamın tarafındaki amcam tesisatçı. Evini görmelisin."

"Yine de müzisyen olarak bir gelecek umuyorum. Yaşamak için sevdiğim şeyi yapmak güzel olurdu. Ama bu her zaman mümkün olmuyor."

"Hayır diyenlere kulak asmamayı öğrenmelisiniz. Ama aynı zamanda, hayallerinizden başkalarına bahsetmeyin. Onları kalbinize yakın tutun, kimse onlara zarar veremez."

"Bu ilginç..."

"Bunu bana büyükannem öğretti. İnancıta çok fazla güç olduğunu söylerdi. Ve diğer insanlar kafana girdiğinde, bu şüpheyi besler. Eğer kimseye söylemezsen, böyle bir şey olamaz. Bunu senin için mahvedemezler."

"Bu çok mantıklı. Bunu deneyeceğim. Gerçi *sana* az önce rüyamdan bahsettim. Bu bana uğursuzluk getirir mi?"

"Benimle şansın yaver gitti." Göz kırptı. "Sadece kimseye söyleme."

Bu kız bana garip bir his veriyordu - iyi anlamda. Gerçek olduğunu bilsem bile sadece benim görebildiğim bir hayalet ya da melek gibiydi. Görüş alanıma girdiği andan itibaren, sanki benim için oraya konmuş gibi hissettim. Bu muhtemelen hayal ürünü bir şeydi. Başka hiç kimsenin bana bu hissi vermediğini söylemek dışında bunu anlamıyordum.

Kolay bir sohbe daldık, evime kadar yol boyunca konuştuk. Tek istediğim onu tekrar görmektir ama yaşını bilmeden hiçbir şeyle eğlenemezdim.

Evimin önünde durduğumuzda "Bu benim," dedim. "Yürüyüş için teşekkürler."

"Evet. Seninle konuşmak güzeldi." Kıpırdandı, uzaklaşmadan önce biraz kızardı.

Sadece sor, seni moron. seslendim. "Hey, hiç sormadım. Kaç yaşındasın sen?"

Döndü. Birkaç adım geriye doğru yürürken yüzü daha da kızardı. "On altı."

Vay be.

Hayallerin yıkılmasından bahsediyoruz.

Oyun bitti.

CHAPTER 3

ATTICUS

Mimi'nin yeni evi, New Jersey, Monksville'de büyüdüğüm sokaktan yaklaşık on dakika uzaklıkta küçük, tek katlı bir evdi. Nicole'den boşandığımdan bu yana geçen üç yıl içinde ailesini büyüttüğü büyük evden taşınmış ve evi küçültmüştü.

Nicole ve annesi yakın olsalar da, Mimi onun için ikinci bir anneydi. Anne ve babası çalışmak zorunda kaldığında onu büyötmeye yardım etmişti. Nicole tek cocuktu ve anne babası boşanıp eyalet dışında yaşadıkları için Mimi'ye bakmak çoğunlukla onun sorumluluğundaydı. Nicole'ün annesi, yılın yarısında orada olmasını gerektiren bir iş yapan bir adamla tanıştıktan sonra Florida'ya taşınmıştı. Nicole'ün babası ise birkaç saat uzaklıkta, Pennsylvania'da yaşıyordu. Ve Nicole'le boşandıklarından beri eskisi kadar yakın değillerdi.

Kapının önünde durdum, kapıyı çalmakta tereddüt ettim, hayatımın en zor iki haftası olacağını bildiğim günden önceki son huzur anını işaretlemeye çalıştım. Ben mavi panjurlu küçük beyaz evin önünde oyalanmaya devam ederken rüzgârda bir dizi çan sesi duyuldu.

Sonunda kapıyı çaldım, kalbim her saniye daha hızlı atıyordu.

Kapı açıldığında Nicole hatırladığımdan daha da güzel görünüyordu - muhtemelen ne kadar güzel olduğunu *unutmaya* çalıştığım için. Güneş mavi gözlerini yakalamıştı, siyah saçları şimdi daha da uzundu. Bir esinti onun kendine özgü kokusunu -Mısır miskini- bana doğru üfledi. Anında vahşi hissettim.

Bundan sağ çıkamayacağım.

Zorla gülümsedi. "." "Başardım."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. Birkaç saniye içinde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı, ellerim onu kendime çekmek için kaşınıyordu.

Kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi ve saçlarını kulağının arkasına itti. "Tekrar teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyi bırak," diye mırıldandım. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bunu senin için yapmıyorum."

Sert ses tonum beni bile şaşırttı.

"Tabii ki bunu benim için yapmıyorsun," diye fısıldadı. "Birbirimizden nefret ettiğimizi nasıl unutabilirim ki?"

"Senden nefret etmiyorum," dedim.

Daha nazik olmalı ve daha fazla çaba göstermeliydim. Tavrım tamamen gereksizdi. Ama elimde bir savunma , duygularımı bastırmak için üzücü bir girişimdi. Kaba olmak şu anda tek çözüm gibi görünüyordu. Çünkü tersi beni duygusal bir karmaşaya sürüklerdi. Onu ne kadar özlediğimi itiraf etmek, burada geçirdiğim süre boyunca hayatta kalma şansım varsa kapalı kalması gereken bir solucan kutusu açacaktı.

"Mimi nerede?"

Nicole oturma odasının dışındaki bir odayı işaret etti. "Tam şurada ama uyuyor."

Başımı salladım ve etrafıma bakındım.

Oturma odası küçüktü ve sadece küçük, çiçekli bir koltuk ve bir masa vardı. Başka bir şey için fazla yer yoktu. Etraftaki gömme raflar ise biblolar ve heykelciklerle doluydu. Duvarlar çerçeveli aile fotoğraflarıyla kaplıydı, bunlardan birinde küçük Nicole iki ön dişi eksik halde gülümsüyordu. İki siyah atkuyruğu. *Benim kızım*. Asla sahip olamayacağımız ve tıpkı ona benzeyen kızımızı hayal ederken kalbim sıkıştı.

Sonra Nicole ve benim kaçarak evlendiğimiz Las Vegas gezisinde çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımızı buldum. Oradaki küçük şapelde çalışan biri tarafından çekilmişti. Onu tutuyordum, ikimizin de yüzünde kocaman gülümsemeler vardı. O sabah satın aldığı küçük beyaz bir mini elbise giymişti, benim üzerimde ise kot pantolon ve siyah bir tişört vardı.

Nicole gerçek bir düğünü hak etmişti ama biz gençtik ve birbirimize çok aşık olduk ve beklemek istememiştik. Ailelerimize evlendiğimizi söylememiz bile aylar almıştı. Elimizdeki tek düğün fotoğrafı buydu ama Mimi'ye kaçarak evlendiğimiz haberini verdiğimizde bunu memnuniyetle kabul ettiğini hatırlıyorum. Geriye dönüp baktığımda, evlenmek için beklemediğimize sevinmişim, çünkü hayatın normal olduğu o ilk yıllara her zaman değer vereceğim. Eğer bekleseydik, müzik kariyerim daha önce başlayabilirdi ve bu da her şeyi engelleyebilirdi. En azından her şey cehenneme dönmeden önce ona karım deme şansım olmuştu. Vegas'taki özel törenimizden sonra

suşı yedik ve Criss Angel gösterisine katıldık. Basit bir kaç gündü ama yine de hayatımdaki en iyi iki gündü.

Gözlerimi fotoğraftan ayırmaya zorlayarak iç çektim. "Burası küçük bir yer."
"Küçük, evet." Başını salladı. "Mimi evini sattıktan sonra bir daha büyük bir yeri temizlemekle uğraşmak istemedi. Ve şimdi, tabii ki hiç temizleyemez. yüzden fazla yüzey alanı olmaması iyi bir şey."

Raflardan birine doğru yürüdüm ve patisini bir akvaryum balığı kâsesine daldırmış bir kedi figürünü kaldırdım. "Mimi'ye bundan daha iyi bir yer almalıydım."

"Sana izin vermezdi."

Bu muhtemelen doğrudu; Mimi çok gururluydu ve her zaman kendi başının çaresine bakardı. Uzun yıllar hukuk sekreteri olarak çalışmış ve faturalarını ödemek için ihtiyaç duyduğunun ötesinde kazandığı neredeyse her kuruşu bir kenara koymuştu.

Bavulumu oturma odasının bir köşesine yuvarladıktan sonra Mimi'nin seslendiğini duydum: "Nicole, o burada mı? Konuştuklarını duyuyorum."

Sanırım artık uyandı. Gülümsemekten kendimi alamadım, ancak ne kadar uzun zaman geçtiği için tekrar utandım.

Nicole'ü takip ederken, kendimi onun poposuna bakmaktan alıkoymaya çalıştım. Tabii ki, benimle alay eden kesik jean şort giyiyor olmalıydı. *Eskiden o kıça neler yapardı.* Gözlerimi kapattım ve aklımın bir saniyeliğine bile oraya gitmesine izin verdiğim için kendime küfrettim. *O artık senin değil.*

Odaya girdiğimde Mimi'nin gözleri parladı. Sesi boğuk çıkıyordu. "Atticus..."

"Mimi," diye cevap verdim usulca.

Elini uzattı. "Sonunda burada olduğuna inanamıyorum."

Bu kalbimi kırdı. Hiçbir bahanesi yoktu. "Son birkaç yıldır seni ziyarete gelemediğim için çok üzgünüm."

"Önemli değil. Artık buradasın."

"Buradayım. Ve burada olduğum için çok mutluyum."

Mimi onu son gördüğümünden beri epey yaşlanmıştı. Kırışmış saçları seyreli ve yüzündeki kırışıklıklar derinleşmişti. Bunların hepsi beklenen şeylerdi ama aradan ne kadar zaman geçtiğinin bir başka işaretiydi.

"Müzik nasıl gidiyor?" diye sordu. "İyi gidiyor."

Son albümümüzün platin plak kazanması *iyi* bir şeydi, ama şu anda hiçbir şey müzik kariyerimden daha az önemli görünmüyordu ve bu zamanın bir parçasını bile ona odaklanarak harcamaktan hoşlanmıyordum. Yeterince zamanımı almıştı.

Hayatımı. Hayatımı yeterince mahvetti. Ani şöhretim söz konusu olduğunda takdir ve kızgınlığın eşit bir karışımını hissettim ve çoğunlukla birbirlerini iptal ettiler, beni bu konuda uyuşmuş hissettirdiler.

Kolunu nazıkçe ovaladım. "Nasıl oluyor da seni son gördüğümde daha güzel olabiliyorsun?"

"Ne zaman yalancı oldun, sevgili Atticus?"

"Hadi ama..." Kıkırdadım.

"Keşke bu yatakta sıkışıp kalmasaydım. Sana en sevdiğin tavuk ve köfte yapabilirdim."

Mmm. Eskiden çok güzel tavuk ve köfte yapardı. "Peki, onun yerine *senin* için yapmama ne dersin?"

Gülmemek için kendini zor tuttu. "Oh, Tanrım... *işte bu* komik." Omuz silktim. "En azından deneyebilirim."

"Nicole'de tarifi var. Ona tüm tariflerimi verdim ama onlarla bir şey yaptığını sanmıyorum." Sırıttı. "Saç aletlerinin altında bir yerlerde toz topluyorlar."

"Keşke ben de *senin* gibi yemek yapabilsem," dedi Nicole. "Ama hiçbir şey aynı çıkmıyor, tarif kartlarını takip ettiğimde bile, ki inan ya da inanma, aslında onları çıkardım. Yazmadığın bazı sırları sakladığına ikna oldum."

Mimi gülümsedi. "Tadını tutturmanız mümkün değil çünkü *sevgiyle* pişirmeniz gerekiyor. Ve eğer yapmazsanız, insanlar bunu anlayabilir. İşin sırrı bu. Ama herkes yemek yapmayı sevmek zorunda değil. Atticus'un *seninle* yemek pişirdiğin için evlendiğini sanmıyorum." Göz kırptı.

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandım.

Nicole gözlerini devirdi.

Ama Mimi haklıydı. Nicole'le nazık ruhu ve evet, güzelliği için evlenmiştim. Onunla evlenmiştim çünkü hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmemiştim. En iyi aşçı olmaması önemli değildi. Bir yemek dışında. Çok güzel beyaz tavuklu chili yapardı.

Mimi elimi sıktı. "Son zamanlarda pek bir şey yemek ."

Avucumu parmaklarının üzerine sürttüm. "Belki de doğru şeyleri yemiyorsundur. Burada çalışan kadın seni neyle besliyor?"

"Louise genellikle Meals on Wheels ne getirirse onu ısıtır. Yemek de yapmaz."

"Bu doğru değil." Kaşlarımı çattım. "Canın ne çekiyorsa onu yemelisin. Size ne getirebilirim?"

Boğazını temizledi. "Madem bana tavuk ve köfteleri düşündürüyorsun, buna itirazım olmaz."

Lanet olsun. Yapamayacağım bir şeyin sözünü vermişim. Ama denemeye kararlıydım. "Bitti." Ayağa kalktım ve elini bıraktım. "Yapacağım son şey olsa bile bunu senin için nasıl yapacağımı bulacağım."

Mimi sırtıttı.

O anda, burada bulunmamın Nicole ve benden çok daha önemli olduğunu fark ettim. Mimi son günlerinde biraz mutluluğu, sadece ailesinin sağlayabileceği şefkatli bir bakımı hak ediyordu. Nicole'e ne olursa olsun, Mimi benim için aileydi. Ve benim hala onun ailesi olduğuma *inanıyordu*. Burada olduğum sürece öyle davranmalıydım.

Nicole'e döndüm. "Ben markete gidip tavuk ve köfte yapmak için ihtiyacımız olan her şeyi alacağım. Buzdolabını inceleyip hafta için başka neye ihtiyacımız olduğuna bakacağım."

Mimi gülümsedi. "Sen çok tatlısın Atticus. Her zaman da öyleydin. Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de," dedim. "Biraz dinlen. Yakında döneceğim." Nicole beni mutfağa kadar takip ederken fısıldadım, "Ne beklediğimden emin değilim ama onu bu kadar zayıf görmek çok zor. Düşündüğümde daha zayıf görünüyor."

"Biliyorum. Bir zamanlar bu kadar canlı olan birinin başına gelenleri izlemek çok zor."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Lütfen bana o tarif kartlarının nerede olduğunu bildiğini söyle."

Başını salladı. "Onları küçük bir kutuda saklıyorum ve yanımda getirdim." "İyi düşünmüşsün."

Ben dolapları karıştırırken Nicole kartları bulmaya gitti. Kendimi tamamen yemek yapmaya ve Mimi'ye hizmet etmeye vererek burada olmanın üstesinden gelmeye karar verdim. Nicole'e odaklanmama hiç gerek yoktu.

Yine de aklıma gelir gelmez, mutfağa döndüğünde yakınlığının sıcaklığını hissettim. Uzun, siyah saçlarının koluma değmesi içimde istenmeyen bir arzu patlamasına neden oldu. *Hay sikeyim*. Sözlerimi *bu kadar* hızlı yiyeceğimi düşünmemiştim.

Nicole küçük kart kutusunu açtı ve tavuk ve köfte için olanı bulana kadareledi. Başlığın yanında bir yıldız işareti vardı ve el yazısıyla *Atticus'un en sevdiği* sözcükler yazılmıştı. Göğsüm daraldı. Mimi'yi özlemiştim. Ben de Nicole'u özlemiştim.

"Buraya gelmemi için teşekkür ederim," diye mırıldandım tarif kartına bakarken.

Sadece başını salladı, muhtemelen bana tekrar teşekkür etmekten çok korkuyordu, çünkü her denediğinde kafasını ısırılmışım.

Kartın bir fotoğrafını çekip kiralık arabamla doğruca markete gittim ve tanınmamak için siyah kapüşonumu yukarı çektiğimden emin oldum. Evdeki gerginlikten kaçmak hoşuma gitmişti ama aynı zamanda burada bir sürü imza dağıtmak zorunda kalmaktan da kaçınmam gerekiyordu. Delirious Jones, birkaç yıl önce bir şarkımız viral olduktan sonra oldukça hızlı bir şekilde üne kavuşmuştu. Ben Tristan kadar tanınmıyordum ama yine de halk tarafından epeyce rahatsız edildim. İronik bir şekilde, kariyerimin yükselişi evliliğimin sona ermesiyle aynı zamana denk gelmişti. Ya da belki de bu o kadar ironik değildi, çünkü biri diğerinin doğrudan sonucuydu.

Alışverişin parasını ödedikten sonra marketten çıkarken telefonum çaldı. "N'aber Ronan?" Selamlaşmak için sordum.

"Sesin köprüden atlamaya hazırmışsın gibi gelmiyor, bu iyi bir şey..."

Çantaları bagaja koydum. "Aslında süpermarketten dönüyordum."

"Tanrım. En son ne zaman yiyecek alışverişine çıktın?"

"Hatırlayamıyorum." Kıkırdadım. "Her neyse, neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece seni kontrol etmek için aramıştım. Nasıl gidiyor?"

"Burada olmamın Nicole'e olan takıntılarımdan daha önemli olduğunu çok çabuk öğreniyorum. Büyükannesinin bizimle bu zamanı geçirmek istemesi onun son arzusuymuştu ve benim de geçmişte yaşayıp kafamın içinde sıkışıp kalmadan burada olmam gerekiyor. Bu yüzden Mimi'ye odaklanmaya kararlıyım."

"Tanrı biliyor ya, geçmişte yaşama saçmalığını zaten yeterince yapıyorsun."

"Sağ ol, göt herif. Bunun farkındayım." İçimi çektim.

"İşlerin gitmesine sevindim." "Teşekkürler.

Sende ne var ne yok?"

"Los Angeles'ta takılıyorum, senin dönmeni bekliyorum, böylece canım sıkılmıyor. Bugün neredeyse bir araba daha alıyordum çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Oradan yürüyerek çıktım ve onun yerine parayı bağışladım."

"İzin konusunda iyi değilsin."

"Haklısın. Çalışmayı tercih ederdim, ki bu berbat bir şey." İnledi. "Bir kadına ihtiyacım var."

Bu komikti. Ronan muhtemelen son zamanlarda ayaklarına kapanan en çok kadına sahipti. Ama bir geceden fazlasını hak ettiğini düşündüğü biriyle tanışmamıştı.

"Çok seçicisin, bu yüzden bunun emin değilim."

"Seyahatlerinden döndüklerinde Tristan ve Emily ile buluşmak için New York'a uçabilirim. Los Angeles'a dönmeden önce orada biraz zaman geçirecekler."

Tristan ve Emily şu anda bir Avrupa tatilindeydiler. "Eminim üçüncü vites yapmanı takdir edeceklerdir."

"Toskana'da onlara sürpriz yapmak için ortaya çıkmamdan iyidir, ben de bunu düşünmüştüm."

"Bu konuda kendini tuttuğuna sevindim."

Güldü. "Eski sevgilin ve onun büyükannesiyle evcilik oynamaya geri dönmene izin vereceğim. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım, kardeşim. Kontrol için teşekkür ederim."

Yiyeceklerle birlikte eve döndüğümde, Nicole yemek pişirme girişimimize yer açmak için tezgahı çoktan temizlemişti.

Sonraki bir saat boyunca, o ve ben mutfakta yorulmadan ama sessizce birlikte çalıştık, tavuk ve köfte hazırlamak için farklı adımları paylaştık. Bir noktada, ikimiz de aynı malzemeye uzandığımızda parmaklarımız birbirine değdi. Çok uzun zamandır ona ilk kez dokunuyordum ve bu küçük farkındalık zıplaması bile işkence gibi geldi.

Sonra Nicole'ün telefonu çaldı ve aramaya cevap vermek için odadan çıktı. Açıkça konuşmasını dinlememi istemiyordu ve hatta kimin olduğunu *tam olarak* bildiğimden şüpheleniyordum. İçimden bir öfke geçti ve neredeyse bir parça tavuğu keserken parmağımı koparacaktım.

Onun yokluğunda, kendi tarafımdaki tavuğu hazırlamayı bitirdiğim için köfteleri keserek onun yaptığı işi devraldım. Ama muhtemelen her şeyi berbat ediyordum, çünkü o telefon görüşmesini yaptığından beri dikkatimi veremiyordum. Akılsızca hareket ederken hayal gücüm çılgına dönmüştü.

Nicole döndüğünde, hışımla yanıma geldi. "Ne yapıyorsun? Bu benim işim."

"Erkek arkadaşınla konuşmak yerine dikkatini verseydin, müdahale etmek zorunda kalmazdım," dedim acı bir şekilde.

"Kiminle konuştuğumu bilmiyorsun," diye mırıldandı. Görevi devralmak için önüne geçmeden önce ellerini yıkadı.

Bu mutfaktaki havanın eskisinden daha gergin olmasının mümkün olduğunu düşünmemiştim ama oldu.

Hazırlıkları bitirip yemeği tencerede pişirdiğimizde Mimi'yi kontrol etmeye gittim. Uyuyordu, ben de kafamı dağıtmak için akşamın erken saatlerinde temiz hava almak üzere yürüyüşe çıkmayı tercih ettim. Mutfak çok sıcaktı.

Kaldırıma ulaştığımda, gerçekten uzun bir gün gibi hissettiren güneş batıyordu. Bu şehrin sokaklarında geleceğe dair büyük umutlarla dolaştığım günler daha dün gibi geliyordu. Dünyadaki tüm profesyonel başarıları elde etmişim ama artık biliyordum ki özel hayatınız darmadağın olmuştaysa bunun hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir kamusal başarı sizi mutlu edemez.

Yürüyüşümden döndükten sonra Mimi'nin odasına baktım ve onu uyanık buldum. Akşam yemeği de şimdiye kadar hazır olmalıydı.

Mimi'yi selamladım ve ocağın yanında duran Nicole'ü bulmak için mutfığa gittim.

"Onu yataktan kaldırıp akşam yemeği için mutfığa götüreceğim," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamazsın." "Ne demek istiyorsun?"

"Sana yatağa bağlı olduğunu söylediğimde ciddiydim. Mimi sandalyede otururken bile acı çektiğini söylüyor."

Gözlerim kısıldı. "Yataktan hiç çıkamıyor mu?"

"Fizyoterapist denedi ama Mimi bunu yapamıyor."

Bu beni üzdü. Bu durum hakkında anlamadığım çok şey vardı. "O zaman yemeği ona getiririz."

Bunu Mimi'nin yatak odasında güzel bir akşam yemeği haline getirmenin bir yolunu bulmak için beynimi yordum. Sonunda oturma odasının köşesinde birkaç televizyon tepsisi buldum ve onları yatağının yanına yerleştirdim. Nicole tencereyi, tabakları ve mutfak eşyalarını getirdi, her şeyi sehpa'nın üzerine koydu.

Ayarlanabilir yatağını dik konuma getirirken ona "Rahat hissettiğinde bana söyle," dedim.

"Sorun değil," diye cevap verdi sonunda. "Beni bir bebek gibi beslemek zorundasın çünkü öne eğilmek acı veriyor." Mimi homurdandı. "Ne hoş değil mi? Hayata başladığımız gibi bitirmemiz ne kadar komik. Tamamen çaresiz."

"Her şey yolunda, Mimi." Kucağına küçük bir havlu koydum. "Seni tutuyorum."

Nicole bir tabak hazırladı ve bana uzattı. Sıcak tavuk ve sosun buharı tabaktan yükseliyordu. Çatalı yavaşça Mimi'nin ağzına doğru götürmeden önce bir süre yemeğe üfledim. "Umarım bu yenilebilir."

Mimi elinden geldiğince eğildi ve bir ısırık aldı. O çiğnerken, hayatımın en uzun dakikasıymış gibi hissettim. Umarım bu işi berbat etmemişsinizdir.

"Nasıl oldu?" Nicole sordu.

Mimi ağzı dolu konuştu. "Tuzu unutmadın, değil mi?"

Nicole ve ben birbirimize baktık.

Gözlerimi kapattım. "Kahretsin!"

"Ağzını topla Atticus," diye azarladı Mimi.

Sosun içindeki baharatlardan ben sorumluydum ama Nicole o telefon konuşmasını yaptıktan sonra doğru dürüst düşünemez olmuştum. "Üzgünüm, Mimi. Tuzu unutmuşum."

Ağzının kenarını yaladı. Çok yavaş çiğneyerek, "Çok lezzetli," dedi.

Alnımdaki teri sildim. "Böyle düşünmene sevindim."

Nicole bir tuzluk almaya gitti ve büyükannesinin yemeğine biraz tuz ekledi.

Mimi tüm tabağı bitirmeyi başardı, bu da beni çok memnun etti.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, nasıl yaptık?" Ona sordum.

Tereddüt etti. "Seven, tuzu sana karşı kullanmıyorum. Bunu bir iltifat olarak kabul et."

Doğruyu söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bir dahaki sefere on için çabalayacağım."

Daha sonra kendimize servis yaptık ve akşam yemeğimizi Mimi'nin başucunda yerken o da tatlı olarak önceden paketlenmiş bir külah dondurma yedi.

İşimiz bittikten sonra Nicole ve ben mutfağa gittik ve sessizce temizlik yaptık.

"Tuz konusunda iyi gidiyorsun," diye alay etti. Bir süredir bana söylediği ilk şeydi bu.

"Unutmadım. Sadece bugün ikimiz için de yeterince *tuzlu* olduğunu düşündüm." Ona hınzırca bir sırıtış attım.

Cevap vermek yerine gülümsedi. Ve bunun muhatabı olmak fiziksel olarak canımı yaktı. Bir hakaretle karşılık vermesini tercih ederdim. Bana yönelttiği gülümsemesinden daha acı verici bir şey yoktu. Ve

Acı gerçek şuydu ki, bana her glmseyişinde, kararlarımın sonucu olarak çok daha fazla gözyaşı dkeceğini biliyordum.

Sessiz temizlik zamanımızın geri kalanında, söylenmemiş sözlerin ağırlığını sırtımda hissettim. Muhtemelen iki hafta boyunca orada kalacaklardı. En azından benim iyiliğim için öyle olmasını umuyordum.

Temizleyecek bir şey kalmadığında, birbirimizin dikkatini daha fazla dağıtmadığımızda Nicole'e döndüm. "Gidip eşyalarımı kaldırmalıyım."

Ellerini mutfak havlusuna sildi. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama bu ev küçük. Sadece bir tane boş oda var. Bunu nasıl halledeceğimizden emin değilim."

Lojistik kafamda canlanınca gözlerim açıldı: Sadece bir boş oda yoktu, sadece bir yatak vardı.

CHAPTER 4

NICOLE

Belli ki Atticus'u buraya davet ederken bu durumu enine boyuna düşünmemiştim. Uyuyabileceği hiçbir yer yoktu. şekilde oturma odasının bir seçenek olabileceğini düşünmüştüm. Ama o koltuğun ne kadar küçük olduğunu hafife almışım. Uzun bacakları sığmazdı.

"Yatakta uyuyabilirsin," dedim ona. "Ben oturma odasındaki koltuğu alacağım."

Güldü. "Benden küçük olabilirsin Nicole, ama hiçbir yetişkin o şeyin üzerinde rahatça uyuyamaz, sen bile."

"Peki, o zaman ne öneriyorsun?" Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum.

Çenesini kaşıdı. "Henüz bilmiyorum. Bir çözümüm yok. Yine de bu gece oturma odasında yerde uyuyacağım."

Bekle. Bu işe yaramaz. İkimiz de oturma odasında uyuyamayız. "Uyuyamazsın," diye karşı çıktım.

"Neden olmasın?"

"Oturma odası Mimi'nin yatak odasının hemen dışında. Eğer ikimizden birinin burada olduğunu duyarsa, neden birlikte uyumadığımızı merak etmez mi sence?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunu hiç düşünmemiştim. Kahretsın."

"Ama özellikle oturma odasında uyuyamazsın. Horlamanla onu uyutmayacaksın."

"Horlamam o kadar da kötü değil. Sadece arada bir yapıyorum, çoğunlukla da çok içtiğimde. Ve yıllardır bir oturuşta üçten fazla içki içmedim."

İlginç. Biz birlikteyken en fazla üç içki diye bir şey kesinlikle yoktu. "Tamam, ama horladığında çok kötü oluyor," dedim ona. "Yan dairede uyuyan Mackey'lerin bebeğini uyandırdığın zamanı hatırlamıyor musun?"

"Uykusu hafifti." Kıkırdadı.

"Ailesine odasında bir ayı olduğunu düşündüğünü söylemiş."

"Dramatik."

"Bir boz ayı..." Güldüm.

Atticus da güldü. Onun kahkaha sesini ne kadar özlediğimi unutmuşum.

Bavulunu almaya gitti ve yatak odasına götürdü. "Neyse, duş almam lazım," dedi fermuarını açarken. "Uzun bir gün oldu. Bir yolunu buluruz."

Bir yolunu *bulacağız* demek çözüm değildi.

Atticus esnedi ve gerindi. Gömleği biraz yukarı sıyrılarak gövdesindeki mürekkebi ortaya çıkardı ve ayrı kaldığımız yıllar boyunca her gün arzuladığım o muhteşem vücudu, artık bana değil dünyaya ait olan o vücudu fark etmemi sağladı.

"Geri döneceğim," dedi.

Başımı sallayabildim. *İstedığın kadar zaman ayır. Böylece nefes alabilirim.*

Atticus koridordan banyoya doğru gözden kaybolduktan sonra yatağa oturdum ve uzun bir nefes verdim. Akşam yemeğinden önce yürüyüşe çıktığından beri yaşadığım ilk huzur anıydı. Ama onun dönüşünü özlemle beklemeden önce sadece birkaç dakika geçti. Bu deneyimin zor olacağını biliyordum ama bu acı verici özlemi hafife almıştım.

Gerçekten, bu adam yaşlandıkça nasıl daha da yakışıklı oluyordu? Boşandığımızda Atticus otuz bir yaşındaydı. Şimdi otuz dört yaşında ve her zamankinden daha yakışıklıydı. Kulaklarının etrafında muhtemelen sadece benim fark ettiğim birkaç kır saça rağmen yaşından daha genç görünüyordu. Onlar bile çok seksiydi. Ne zaman kendimi onun hakkında bu şekilde düşünürken bulsam, hemen kendime boşandığımızdan beri birlikte olduğu tüm kadınları hatırlatıyordum. Delirious Jones turnesinde çalışan bir arkadaşımın hikayeler duymuştum ve başka pek çok kanıt vardı. Bu beni hızla *gerçeğe* döndürdü.

-En azından bir an için. Kıskanmaya hakkım yoktu -bunların hiçbirisi olduğunda birlikte değildik- ama yine de canım çok yanıyordu.

Atticus banyodan çıkar çıkmaz, ona olan ilgimi unutmaya çalışmanın ne kadar beyhude bir çaba olduğunu bir kez daha hatırladım. Beyaz havlu boynuna asılmıştı, su tanecikleri gövdesinden aşağıya, oyulmuş V'sine ve şortunun altındaki baştan çıkarıcı uçuruma doğru yavaşça ilerlerken yontulmuş göğsü parlıyordu. Acı gerçek şuydu ki, eski kocam Atticus Marchetti fiziksel olarak her zaman hayalimdeki erkek olacaktı. Her zaman diğerlerini kıyasladığım kişi o olacaktı. Ondaki ayrı geçirdiğim hiçbir zaman bunu değiştirmede.

Atticus havluyu ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Uyku sorunumuza sihirli bir çözüm buldun mu?"

Ona bakmamak için gözlerimi tavana diktim. "Evet. Ortadan kaybolmayı planlıyorum, böylece bununla hiç uğraşmak zorunda kalmayacağız."

"Bu ilginç bir süper güç olmaz mıydı? Sen ve Julian'la karşılaştığım o gece bunu kullanabilirdim. Ama yine de onu yumruklardım. Sadece polisler geldiğinde ortadan kaybolurdum." Göz kırptı.

Julian konusunu açmamasını dilerdim. Ama madem açtı... "Onun peşinden bu şekilde gitmene gerek yoktu."

Ters ters baktı. "İnan bana, öyleydi."

"Peşinden gittiğimi görmüyorsun..." Başımı eğdim. "Adı ne... Kylie mi?" İçimi bir kıskançlık dalgası kapladı. Atticus'un birlikte olduğunu bildiğim onca kadın arasında Kylie onun hayatının müdavimlerinden biri gibi görünüyordu - en azından Los Angeles'taki evindeyken çekilen fotoğraflardan anladığım kadarıyla.

"Riley," diye düzeltti. "Ve onun peşinden gitmen umurumda olmazdı. Hatta patlamış mısır patlatır ve o boku izlerdim."

Gözlerimi devirdim.

Havluyu köşedeki bir sandalyeye fırlattı. "Ama görüyorsunuz..." Bana doğru yürüdü ve tenimin karıncalanmasına neden oldu. "İki durum arasında bazı önemli farklar var. Riley bir zamanlar senin arkadaşın değildi, Julian'ın benim için olduğu gibi. Ayrıca kız arkadaşım bile değil."

Julian'ın Atticus'un eski arkadaşlarından biri olması konusuna değinmeyecektim, bu yüzden ifadesinin ikinci kısmına odaklandım. "Madem kız arkadaşın değil, o zaman neden onun vaktini harcıyorsun?"

"Bir anlayışımız var. Ben şehirdeyken onunla takılıyoruz ama bu tek eşli bir ilişki değil."

"Doğru ya, artık bunu yapamazsın. Birinin bana yoldaki maskaralıklarıyla ilgili gönderdiği her mesaj için beş sentim olsaydı." Yanaklarım yandı.

Kulakları kıpkırmızı oldu. "Gerçekten mi Nicole? Oraya mı gitmek istiyorsun? Bekâr bir erkek olarak yaptığım herhangi bir şeyin *bizimle* ne ilgisi var bilmiyorum. Çünkü seni *hiç* aldatmadım. Bunu sen de biliyorsun."

Bunu biliyordum. Atticus'un iyi bir koca olduğunu ve bir zamanlar birbirimize çok aşık olduğumuzu da biliyordum. Bu yüzden buraya düştüğümüze inanmak çok zordu - bugüne kadar, son birkaç yıldır sanal birer yabancıydık. Yine de geri dönmek için çok fazla hasar oluşmuştu. Her ne kadar zaman zaman kollarına atlamak istesem de, buna izin veremezdim.

Kalbim oraya gitti. Onu unutmak için çok çalışıyordum. Ama suçluluk duygusunu bastırmam gerekiyordu. Çünkü ilişkimizin sona ermesi en az onun kadar benim de hatamdı. Onu birlikte yakmıştık.

"Özür dilerim," diye fısıldadım boğazımda bir düğümle. "Hadi uyuyalım. Uzun bir gün oldu."

Gözleri birkaç saniyeliğine benimkilere dikildi ve yatağın üzerindeki fazladan yastıklardan birine uzanıp onu yere bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Yere kuruluyorum."

Oda, tam boy bir yatak ve köşede küçük bir sandalyeden oluşuyordu.

Yatak neredeyse odanın tamamını kaplıyordu.

"Yerde size ancak yetecek kadar yer var."

Atticus endişemi görmezden geldi. "Koridordaki dolapta bir battaniye buldum. İyi olacağım."

Bir an sonra, yerde uyumasına izin verirsem, onun yanında kendime güvenemediğim izlenimini verebileceğimi fark ettim. Bunu bu kadar büyütmemek daha iyi olmaz mıydı? Ne de olsa Atticus'la platonik olarak uyuyabiliyorsa, *her şeyi* yapabilirdim. Belki de yatağı paylaşmak onu sonsuza dek unutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Bir çeşit maruz kalma terapisi gibi.

"Bence yatakta uyumalısın," diye ağızımdan kaçırdım daha fazla düşünemedim.

Atticus başını salladı. "Sana söyledim. Kanepede uyumana izin vermeyeceğim."

"Demek istediğim bu değil." Durakladım. "Bence yatağı paylaşmalıyız."

Gözleri büyüdü. "Ben duştayken bir şey mi içtin?"

"Hayır." Sinirli bir şekilde güldüm. "Bence biz iki yetişkiniz ve aynı köpük yığınının üzerinde yatmamamız için hiçbir neden yok."

"*Kambur* kelimesini *sen* söyledin, ben değil."

Gözlerimi devirdim. "Ciddi olabilir misin?"

Gülümsemesi soldu. "Bak, eğer senin için sorun yoksa benim için de yok.

Yine de bunu öneren kişi ben olmayacaktım."

"Benim için sorun değil." Sinirlerimi hissedip hissetmediğini merak ederek saçlarıma bir nefes üfledim.

"Tamam o zaman. Yatak kulağa hoş geliyor." Atticus derin bir nefes aldı ve .
"Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Garip bir sessizlik anından sonra eşyalarımı topladım ve kendi duşumu almak için banyoya gittim. Ve oğlum, buna ihtiyacım vardı. Şansımın yaver gideceğini ve döndüğümde onun uyuyor olacağını umarak acele etmemeyi planladım.

Sıcak su ilk başta sakinleşmeme yardımcı oldu. Ama sonra durumun gerçekliği fark başlayınca sinirlerim yeniden tepeme çıktı. İki hafta boyunca her gece Atticus'la aynı yatakta uyumak ama ona dokunamamak tam bir işkence olacaktı.

Odaya döndüğümde Atticus çoktan yatağa girmişti ve ışık gibi sönmüş görünüyordu. Nefes alış verişinden uyuduğunu tahmin ettim. Durumun stresıyla birlikte erken bir uçuş yapmıştı. Bu durumun onun için de benim için olduğu kadar kolay olmadığını biliyordum.

Yorganın altına, onun yanına kaydım ve vücudunun sıcaklığını hemen hissettim. Ona fazla yaklaşmamaya dikkat ederek sırt üstü uzandım. Ama birkaç dakika tavana baktıktan sonra rahatlayamadım. Ona doğru döndüm ve yüzüstü mışıl mışıl uyurken nefes alıp verişini izledim. Daha dün gibi geliyordu sevdiğim adamın yanında uyumak. *Bu* adamın. Ama şimdi çok şey farklıydı. Yine de bir an için o güvenli yere geri dönmüşüm gibi davranmak kolaydı, anılar rahatlık için çok yakındı, tanıdık kokusu nostaljiye doğru alaycı bir çekimdi.

Bedenim kıpırdandıkça, neden onun yanında uyumayı becerebileceğimi düşündüğümü hatırlamak zorlaşıyordu.

Ertesi sabah mutfığa girdiğinde Atticus'un halsiz sesi beni irkiltti. "Dün gece beni uyandırdın."

Döndüğümde seksi karın kaslarının yüzüme baktığını gördüm. Elbette gömleksiz olmalıydı, güzel saçları uykudan dağılmıştı. Elimi saçlarında gezdirmek, dolgun dudaklarını bir kez daha tatmak için can atıyordum.

Boğazımı temizledim. "Affedersiniz?"

"Yine uykunda konuşuyordun."

Midem bulandı. "Ne diyordum ben?"

Atticus sırtıttı. "Tekrar ama seni utandırmak istemem."

Ara sıra uykumda konuşuyordum, çoğunlukla stresli olduğumda. Sorun şu ki, doğruyu söyleyip söylemediğini bilmemin hiçbir yolu yoktu. Bu Atticus'un benimle oynadığı bir oyundu. Bazı zamanlar

Aslında uykumda konuşuyordum; bunu kanıtlamak için beni kaydetmişti. Ama aynı zamanda bazen olmadığım halde bana çılgınca şeyler söylediğini de söylerdi. Ve daha sonra, benimle dalga geçtiğini itiraf etti. Artık neye inanacağımı bilmiyordum.

"Yalan söylediğine inanmayı seçeceğim ve günüme devam edeceğim."

"Bunu sen yap, Nicole." Yaramazca sırtıttı. "Bunu sen yap."

Ama Atticus kahve hazırlarken içimi huzursuz bir his kapladı. Dün gece onu uyurken izlerken kafamda bir sürü uygunsuz düşünce dönüp duruyordu. Bunlardan bazılarının rüyalarımdaya ortaya çıkmış olabileceği düşünülebilirdi.

Atticus bana dumanı tüten bir fincan kahve uzattı. "Al bakalım." Göz kırptı. "Dikkatli ol. Çok sıcak."

Çok ateşli. Ona uykumda mı öyle dedim? *Akıl oyunları devam ediyor...* "Teşekkür ederim." Bir yudum aldım ve kahvem tam da sevdiğim gibi olduğunu fark ettim. Orta krema ve tek şeker. Her şeye rağmen hatırlamıştı. Bu gerçeğin canımı acıtmamasını diledim.

Kollarını kavuşturdu, içmemi izlerken bakışları kışkırtıcıydı. "Bugün gündemde ne var?" diye sordu sonunda.

Fincanımı tezgâhın üzerine koydum. "Mimi uyandığında onu yataktan kaldırmaya çalışmalı ve birazcık da olsa oturması için bir sandalyeye oturtmalıyız."

"Otmaktan neden bu kadar nefret ediyor?"

"Bacakları ve sırtı ağrıyor, ancak PT yatak yaralarını önlemek ve dolaşımını iyileştirmek için yataktan kalkması gerektiğini söylüyor. Bu yüzden onu zorlamak zor."

Başını salladı. "Ne pahasına olursa olsun, onu oturtacağız."

Atticus yanımda olduğu için çok şanslıydım. Mimi'yi tek başına kaldırmak neredeyse imkansız olurdu.

Bir süre sonra onunla birlikte sandalyeyi Mimi'nin odasına götürdüğümüzde, Mimi'nin yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Beni oturtmayacaksın, değil mi?"

Atticus eğildi ve onu alnından öptü. "Korkarım öyle, güzelim. Ama söz veriyorum uzun süre oturmak zorunda kalmayacaksın. Umarım seni incitecek bir şey yapmayacağıma inanıyorsundur."

Bu sözler canımı yaktı. Atticus'un da bir keresinde *bana* aynı sözü verdiğine yemin edebilirdim.

Atticus onu yataktan kaldırırken Mimi sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi irkildi. Onu asla kendim kaldıramazdım.

Tekerlekli sandalyeyi sabitledim. "Mimi, Atticus'a tutun. İyi olacaksın. Seni karşılamak için buradayım."

Onu yavaşça sandalyeye oturttu. Acı içinde inledi. "Ah!"

"Acıdığını biliyorum, ama bu lanet şeyi yapıyorsun, Mimi. Seninle gurur duyuyorum." Atticus bir yastık kapı ve arkasına yerleştirdi. Sonra bana döndü. "Oturma odasından başka bir yastık getirebilir misin? Kanepedekilerden herhangi birini."

"Elbette." Bir tane bulmak için koştum.

Aletle döndüğümde, bacaklarının arasına yerleştirdi.

Yaklaşık bir dakika sonra acıdan şikâyeti kesildi. Kalçasını okşadı. "Daha iyi misin?"

Büyükannemin yüzündeki acı ifadesine rağmen başını salladı.

"Yastıklarla bunu yapmayı nasıl bildin?" Ona sordum.

"Onu oturtacağımızı söyledikten sonra Google'da biraz araştırma yaptım. Dizlerinin arasındaki yastık omurgasının hizalanmasına yardımcı olur. Bu da eklemler üzerindeki baskıyı hafifletir. Daha da iyi çalışacak bir köpük bacak takozu sipariş ettim ama yarına kadar gelmeyecek."

Başımı salladım, bu sabah tüm bunları bu kadar hızlı öğrenebilmesinden etkilenmişim. Ama Atticus ona ihtiyaç duyduğunuzda her zaman harekete geçerdi. Başları sıkıştığında insanların aradığı kişiydi. Bu sorumluluk alma özelliği onda sevdiğim pek çok şeyden biriydi.

"Onu yatakta da birkaç saatte bir çevirmemiz gerekiyor," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyordum, evet. Louise ayrılmadan önce bunu açıkladı."

Gülümsedi. Her şey ne kadar gergin olsa da, bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığım için bir kez daha minnettarlık dalgası hissettim.

Ancak Mimi aramıza bakıp "Ee... siz ikiniz beni ne zaman büyük büyükanne yapacaksınız?" diye sorduğunda bu takdir duygusu kısa sürdü.

CHAPTER 5

ATTICUS

Yine çok uzun bir gün olmuştu. Mimi'yi yıkamak için uğraması gereken kadın görünüşe göre hastaydı ve iptal etmek zorunda kaldı, bu yüzden ben akşam yemeği için bir şeyler hazırlarken Nicole bu görevi tek başına halletmek zorunda kaldı. Onlar işlerini yapabilsinler diye odadan çıkmadan önce Nicole'ün büyükannesini küvete taşımasına yardım etmiştim. Yardım etmeyi teklif etmiştim ama Mimi onu çıplak görmemden rahatsız olmuştu. Onu suçlayamazdım. Ama sonuç olarak, Nicole de Mimi'nin altını günde birkaç kez değiştirmek zorunda kalmıştı.

Yine de Nicole ve ben bugünü birbirimizin kafasını ısırmadan atlatmayı başarmıştık ve bu kutlamak için bir neden gibi geliyordu.

Daha önce market alışverişi yaparken bir şişe kırmızı almıştım ama akşam yemeği sırasında açmayı unutmuştum. İyi de olmuştu, çünkü içki içmek Mimi'yi kaşıkla beslemekle pek uyumlu görünmüyordu.

Akşam yemeğini temizledikten sonra şarap şişesini açtım. "Bir bardak ister misin?"

"Evet." Nicole başını salladı. "Bugünden sonra işime yarayabilir." "Benim de."

Ona bir tane doldurdum ve mutfak masasında oturduğu doğru götürdüm.

"Akşam yemeğini hallettiğin için teşekkürler," dedi onu alırken. "Ve Mimi ile ilgili tüm yardımların için."

"Ben de bunun için buradayım." Kendi bardağımı doldurdum. "Bunları dışarıda içmek ister misin?"

"Evet."

Ayağa kalktı ve bahçedeki masaya oturmak üzere arka tarafa yöneldik. Ağustos sonu için oldukça serin bir akşamdı.

Bir süre sessizce oturduk, şarabımızı yudumladık ve rahatladık. Bu bana yemekten sonra birlikte şarap içtiğimiz ve geleceğimiz, umutlarımız ve hayallerimiz hakkında konuştuğumuz daha iyi zamanları hatırlattı. Bu gergin sessizlik anı öyle bir şey değildi ama yine de onunla birlikte olmak bir hediye gibiydi.

"Çocuklar nasıl?" diye sordu sonunda.

"Tristan ve Emily nişanlandılar," demek aklıma gelen ilk şeydi. "Vay canına." Gülümsedi ama gergin görünüyordu. "Bu... harika."

"Ve Ronan..." Sırıttım. "Ronan 'dır."

"Evet." Kıkırdadı. "Bir şekilde ne demek istediğini anlıyorum."

Şarabı daha büyük bir yudumla yuttum. "Bunu biliyor mu? Burada benimle olduğunu?" Adını bile söyleyemedim.

Nicole yudumun ortasında durdu ve bardağını koydu. "Öyle."

"Umarım bu onu rahatsız eder," diye ısırđım.

Yere baktı ve başını salladı. "Önemli değil."

"Onun bu konuda ne düşündüğünün bir önemi olmadığına inansen iyi edersin." "Şu anda bunu konuşmasak olmaz mı?" Nefes alış verışı hızlandı.

"Bugün çok iyi gidiyorduk. Bir kavgaya girmek istemiyorum."

Artık çok geçti. Julian'dan bu kadar çabuk bahsetmek bile beni uçurumun kenarına getirmişti. "Gerçekten mi?" Başımı eğdim. "Çok mu iyi gidiyorduk? Yoksa her şeyi normalde yaptığımızdan daha iyi mi bastırıyorduk?"

Nicole'ün yüzü kızardı. "Beni rahatsız eden şey hakkında konuşmamı mı tercih edersin? Bunu istediğinden emin değilim, çünkü o zaman boşandığımızdan beri yattığın tüm kadınları tartışmak zorunda kalırız."

İçime bir sıcaklık doldu. Şarabın beni sakinleştirmesi buraya kadarmış. Doğrudum. "Saklayacak bir şeyim yok. Benim durumumda olan herkesin yapacağı şeyi yapıyorum, kalbim kırıldıktan sonra hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorum." Gözlerinin içine baktım. "Ama sana bir şey söyleyeyim, o kadınlardan tek birini bile tanımıyorsun." Alt dudağım titredi.

"Ben olsam senin sözde arkadaşlarından biriyle yatmazdım."

"Hayır..." Sesi titriyordu. "Bundan daha kötüsünü yaparsın."

Ayağa kalkarken sandalyem beton verandaya çarptı. "Ne var biliyor musun? Sikerim böyle işi. Sigara içmek için ön tarafa gidiyorum."

Arkamdan seslendiğinde yarılanmıştım. "Atticus, bekle. Yapma."

Döndüm. "Neden?"

"Buraya geldiğinden beri sigara içmiyorsun. Bunu söyleyebilirim çünkü sende kokusunu almadım. Ve Mimi'ye bırakmaya çalıştığını söylediğini duydum. Çok iyi gidiyorsun. Bunu mahvetme."

Gözlerim açıldı. Takip mi ediyordu? "Mimi'nin bundan hoşlanmadığını biliyorum. Benim üzerimde de kokusunu alırdı. Bu yüzden yapmamaya çalışıyorum."

Nicole'ün gözleri parladı. "Lütfen artık sigara içme."

Ağlayacak gibi görünüyordu. *Ne oluyor lan?* Neden bu kadar önemseydiği konusunda spekülasyon yapmama izin vermiyordu. Ama bunu yaptığını görmek beni biraz mahvetti.

"Tamam," diye fısıldadım. "Yapmayacağım."

İkimiz de kendimize gelmeye çalışırken ben de onun karşısındaki masaya döndüm. Yine de huzur uzun sürmedi. "Neden e-postalarımın birine bile yanıt vermedin?"

Gözlerini kırptırdı. "E-postalar mı?"

"Bilmiyormuş gibi davranma."

Gözleri kısıldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Atticus." "Son birkaç yıldır sana düzinelerce e-posta gönderdim."

"Onları hiç almadım." Başını iki yana salladı. "Onları nereye gönderdin?"

"Ana kişisel hesabınıza, Nicole Gellar'inkine."

Tekrar başını salladı. "O hesabı kullanmayı bıraktım. Spam mesajlar tarafından ele geçirilmeye devam ediyordu. Yıllardır kontrol etmedim."

"Ciddi misin?"

"Evet..."

"Kahretsin."

"Ne dediler?"

Gülmek zorunda kaldım. Ne söylemediler ki? Bu e-postalar, çoğu gece yarısı karanlık bir otoyolda ranzada yatarken yazılmış bir dizi beyin dökümüydü. Onları özetlemek imkansız olurdu.

O mesajları okumamış olması muhtemelen daha iyiydi. Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ama o sırada bazı duygularımı dışa vurmaya ihtiyacım vardı ve onlara e-posta göndermek doğru bir seçim gibi görünmüştü.

"Ne dedikleri önemli değil." Şarabımdan bir yudum daha aldım ve bardağı masaya niyetlendiğimden daha sert çarptım. Yine de onları görmezden gelmediğini bilmek beni biraz daha iyi hissettirdi. Hep öyle olduğunu düşünmüştüm.

"Sana cevap vermemeyi tercih ettiğimi düşündüysen özür dilerim," dedi

usulca. Bir süre gökyüzüne baktım. Ona döndüğümde gözlerim göğüs dekoltesine kaydı, ağzım onun yumuşak tenini tatma arzusuyla sulandı. *Benim .*

Karımın tenini. Ona asla benimkinden başka bir şey olarak bakamazdım, bu gerçeklerden uzak olsa bile. Birlikte bir şişe şarabı bitirdiğimiz ve yatak odasına dönüp birbirimizin beynini siktiğimiz zamanları hatırladım - en iyi haliyle sarhoş, sınır tanımayan seks. Bir şey hakkında

Ona kızgın olmak, şu anda onu çok sert bir şekilde becermek istememe neden oldu. Bedenimin arzuladığı tek şey buydu. Nicole'le seks, başka hiç kimseyle yaşadığım bir şeye benzemiyordu. Onunlayken çekingenliğimi kaybetmemin bir önemi yoktu. Endişelenmeden kendimi bırakabilirdim.

Beni transımdan çıkardı. "şu anda ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Bilmek istemezsin." Son şarabımı da yudumladım.

Tanrıya şükür ertesi sabah ilk uyanan ben oldum çünkü aletim taş gibi sertleşmişti. şimdiye kadar bir şekilde bu durumdan kaçınmayı başarmıştım ama bu sadece bir an meselesiydi. Onu ilk gördüğüm andan beri vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum.

Bu sabahki ereksiyonu size Nicole'un esnek kıcı getirdi. Sırtı bana dönük uyuyordu ama yorgan aşağı kaymıştı. Pijama pantolonu o kadar inceydi ki bir kama oluşturmuştu. Başka birinin üzerinde olsa, bu benim için sorun olmazdı. Ama onda? Her küçük şey beni tahrik ediyordu, şimdi ona sahip olamadığımdan beri her zamankinden daha fazla. Onu o kadar çok becermek istiyordum ki canım yanıyordu.

Ayrıca iç çamaşırı giymiyordu. Yatağa hiç girmezdi. Ona baktığım her saniye daha da sertleşiyordum. Nicole'le sabah seksini nasıl da özlemiştim; boynundan aşağı öpücükler kondurup sonunda onu uyandırmayı. Kıvrılır ve daha fazla uyumak istediğinden şikayet ederdi ama kaçınılmaz olarak kıcını sikime yaslar ve seksi başlatırdı. Birkaç saniye içinde içinde olurdum. Onu prezervatifsiz becermenin verdiği o çiğ hissi özlemiştim. Bugünlerde çıplak biriyle seks yapmaya cesaret edemiyordum. Bu felakete davetiye çıkarmak demekti. Üç kadehten fazla içmememin ana nedenlerinden biri de buydu. Gerçeklikle bağlantımı kaybetme riskini göze alamazdım - şu anda yaşadığım dünyada değil. Ama Nicole ile? Her zaman kendimi bırakabilmişim. Bu deneyimi yaşadığım tek kadın oydu. Bunu düşündükçe daha da tahrik oluyordum, onun daracık amının çiğ ve ıslak hissini. Aşağıya baktığımda şortumda lanet bir ıslak nokta buldum. *Hay sikeyim.* O uyanmadan önce gidip kendime bakmam gerekiyordu.

Yataktan sessizce sürünerek çıktım ve parmak uçlarımda koridora indim. Ne yazık ki, ne zaman birimiz tuvaleti kullansa, Mimi'yi uyandırma riskiyle karşı karşıya kalıyorduk. Bu evin düzeni kesinlikle berbatı.

"İmdat!" sesini duyduğumda kendimi rahatlatmak için aletimi çıkarmıştım.

Kahretsin. Panikledim. Düşünmeden suyu açtım, lavabonun kenarındaki küçük plastik bardağı kaptım ve bir mucize eseri ereksiyonumu azaltacağı umuduyla aptalca sikimi ıslattım.

" var?" Nefes nefese Mimi'nin odasına koştum.

"Donuyorum," dedi bana. "Lütfen vantilatörü kapatın. Bütün gece beni uyutmadı. Seni uyandırmak istemedim ama sonra banyoda olduğunu duydum."

"kopardın, Mimi." "Dil, Atticus."

Kapatmadan önce vantilatöre bakarak oyalanırken hâlâ yarı sert olan kasıklarımı saklamak için elimden geleni yaptım. Neyse ki, ereksiyonum oldukça hızlı bir şekilde indi, ancak üzerime su döktüğüm için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yere baktı. "Altına mı işedin?"

"Evet..." Yutkundum. "Beni o kadar korkuttun ki altına işedim."

Gerçekten mi?

"Özür dilerim." Güldü.

Tabii ki, sonra Nicole içeri girmek zorunda kaldı.

Gözleri kasıklarına kaydı. "Ne be?" "Mimi yardım için bağıırıyordu. Altına işedim."

Gözleri irileşti. "Kendini daha iyi kontrol etmelisin Atticus."

Hiçbir fikrin yok. Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Katılıyorum."

Mimi'nin yastığını kabarttıktan ve ihtiyacı olan başka bir şey olmadığından emin olduktan sonra Nicole'e mutfakta katıldım.

Belli ki bu sabah giyinme zahmetine katlanmamıştı, çünkü göğüs uçları gömleğinin kumaşından çelik gibi görünüyordu. O gömleği dişlerimle yırtma düşüncesi beni yeniden sertleştirmekle tehdit ediyordu.

"Sen sütyenini giy, ben de kahve yapayım, ne dersin?" "O

ıgренç çış pantolonunu değıştirirsen sütyen giyerim."

"Aslında çış değıl. Onu ben uydurdum."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü gerçek daha kötü olurdu."

Gözlerini kısmıştı. "Anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok. Ama yatarken iç çamaşırı giymeye başlayabilirsin, lütfen." Eğildim ve dişlerimi sıktım. "Tanrı aşkına, Nicole. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Dönüp uzaklaşmadan önce ağzı açık kaldı.

O odanın dışındayken, kahvesini tam da sevdiği gibi hazırladım. Onunla ilgilenmeyi ne kadar çok sevdiğimi neredeyse unutmuştum. Doğru miktarda şeker koyarken bir an için nostaljik hissettim. Ama *ona bakmak* artık benim işim değildi. Yine de hâlâ elimdeyken bu küçük hayal anlarının tadını çıkarmaktan kendimi alamıyordum. İki haftadan kısa bir süre sonra tekrar ayrı kalacaktık ve ben onsuz hayatıma geri dönecektim. Burada geçireceğim zaman bana bir rüya gibi gelecekti.

Nicole yine sutyensiz, neredeyse gömleğinden daha kötü olan şirin, çiçekli bir elbise giyerek ortaya çıktı. Yakası düşüktü ve güzel göğüsleri neredeyse elbiseden fırlayacak gibiydi. Bu kıyafeti bana işkence etmek için mi seçtiğini merak ettim. Ayrıca üzerine yeni bir Mısır misk kokusu sıkılmıştı. Dudaklarımı yaladım.

"Özür dilerim. İç çamaşırı giymediğimin bu kadar belli olduğunu fark etmemiştim." Göğsüne doğru baktı. "Bundan sonra üstümü örteceğim," dedi. Ama gözlerindeki parıltı, isteğimi yerine getirmek gibi bir niyeti olmadığını gösteriyordu.

Tamam. Kesinlikle benimle taşak geçiyor. "Beni deli ediyorsun," diye homurdandım nefesimin altında.

Birden dikkatim Mimi'nin odasına yöneldi. Sesler duydum. Gözlerimi kıstım. "Kim var burada?"

"Bilmiyorum." Nicole büyükannesinin odasına doğru yürürken ben de onu takip ettim.

Orada durmuş Mimi ile konuşan bir kadın vardı.

"Merhaba." Gülümsedi. "Ben Lori McFadden. Yan oturuyorum."

"Oh..." Nicole başını eğdi. "Merhaba."

"Umarım sakıncası yoktur. Adele bir süre önce bana bir anahtar verdi ve zaman zaman onu kontrol ediyorum. İkinizi de görmek güzel. Her zaman torunu ve damadı hakkında konuşur."

"Hayatında gördüğün en güzel çift değiller mi?" Mimi gülümsedi.

Nicole bana baktı. Küçük elbisesi beni hâlâ heyecanlandırıyordu ve ona dokunmak için bir bahane arıyordum. Bir an için rol yapmaya karar verdim. "Çok teşekkür ederim," dedim. "Burada Mimi'yle birlikte olmak bizim için bir zevk." Kolumu Nicole'e dolayarak onu kendime yaklaştırdım. Önce irkildi ama sonra vücudunu benimkine doğru gevşetti.

Başparmağımı beline sürttüm.

Nicole kıpırdandı ve boğazını temizledi. "Seni burada gördüğüme şaşırmış gibi göründüysem özür dilerim, Lori. Birine anahtar verdiğini fark etmemiştim."

"Sadece son zamanlarda. Çalışanı gelemey ya da geç kalırsa diye. Bana ihtiyacı olursa numaram onda var."

Nicole başıyla onayladı. "Buna çok minnettarım."

Belindeki kavrayışımı sıkılaştırdım ve onu daha da yakınımaya çektim. "Bunun için minnettarız."

Nicole bana baktı; yüzü pancar kırmızısıydı ve ben buna bayılmışım. Eğildim ve onu alnından usulca öptüm. Ona bakmak için geri çektiğimde gözleri hâlâ hafifçe kapalıydı. Her ne kadar dayanmak istesem de, bıraktım ve acısına son verdim.

Nicole yanımdan geçip mutfığa ve yatak odasına doğru koşarken yeterince hızlı kaçamadı. Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bunu bir daha yapma."

Midem bulandı. Çizgiyi aşmış olsam bile bunu söylediğini duymak canımı *yakmıştı*. "Yapma... özellikle *ne*?"

"Dokun bana." Sesini alçalttı. "Bana bir daha böyle dokunma."

Bu kalbime bıçak saplanmış gibi hissettirdi. "Evliymişiz gibi davrandığımızı sanıyordum," diye fısıldadım. "Evli insanlar birbirlerine dokunurlar."

Göğsü kabardı. "Evet, bununla başa çıkamam."

"En azından *meme uçların* bunu kaldıramaz. Şu anda kaya gibi sertler. Sana dokunmamı neden istemediğin çok açık Nicole. Başa çıkamadığın için değil. Hoşuna gidiyor. Ve bundan hoşlanmak istemiyorsun."

Yanakları her saniye daha da pembeleşirken yere baktı.

Sesim gergin çıkıyordu. "Bana sana dokunmamamı söylüyorsun. Ama yine de bilerek bana işkence etmeye çalışıyorsun. O lanet elbise. Onu bilerek giydin çünkü göğüslerini çok güzel gösterdiğini biliyordun. Ve benim acı çekmemi istedin."

Bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı. "Belki..."

"Yeterince işkence görmediğimi mi düşünüyorsun? O lanet elbiseyi giydin ve bana sana dokunmamamı mı söylüyorsun?" Bana ne yaptığını hissedebilmesi için ona doğru eğildim. "Bana kenar yapmaktan zevk mi alıyorsun?" Nefes alış verişini ağırlaştıkça daha da yaklaştım. "Sana dokunmamı istemiyorsun çünkü bu sana hissetmemeye çalıştığın şeyleri hissettiriyor? Bu mudur yani?"

kaçırdı. "Bilmiyorum..."

Elimi çenesine koyarak yüzünü tekrar bana bakması için hareket ettirdim. "Eskiden sana dokunmam için bana yalvarırdın."

Dudaklarını yaladı ve bu bende aynı şeyi yapma, onu tekrar tatma arzusu uyandırdı.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum Nicole, ben *asla* senin dokunamayacağın biri olmayacağım. Bir saniye bile *bana* dokunmanı istemiyordum gibi de davranamayacağım. Asla izin istemene gerek yok." Göğsüm onun göğsüne bastırdı. "Buradaki ilk gecemizde dokunmak *ister* gibi bakıyordun. Duştan çıktığımda bunu gözlerinde görebiliyordum. Arzu. Bundan mutlu değildin ama oradaydı. Bana yanıldığımı söyle."

Dudaklarını tekrar yaladığında aletim daha da sertleşti. Ağzına yaklaşarak konuştum. "Bu benim hayal gücüm müydü? Öyle olduğunu sanmıyorum. Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun. İçini dışını, vücudunun her santimini biliyorum. Ve bir başkası seni ödünç alıyor olsa da, bence derinlerde bir yerde kime ait olduğunu biliyorsun." Bir an birlikte nefes aldık. "Ayrıldığımızdan beri başka kadınlar bedenimi ödünç aldı ama ben bir kez bile, bir saniye bile *sana* ait olmadım. Bunu kabul etmiyorsun ama sen de aynı şeyi hissediyorsun. Bu yüzden bu kadar durumdayız. İkimiz de artık sahip olamayacağımız bir şeyi istiyoruz. Ama fiziksel olarak birlikte olmasak bile, ben senim. Bu hiç değişmedi. *Her zaman* senin olacağım, Nicole. Hoşuna gitse de gitmese de."

Aniden geri çekildim, işleri daha da ileri götürmeden önce kendimi uzaklaştırdım. Yeterince şey yapmışım.

Ben odadan çıkarken o olduğu yerde kaldı. Mutfaktaki bazı eşyaların yerini amaçsızca değiştirdim, gerçek olsalar bile az önce pervasızca sarf ettiğim tüm kelimeler üzerine düşünmekten başka bir şey yapıyormuş gibi davrandım.

Sonra onu arkamda hissettim, bedenim onun varlığının anında, acı verici bir şekilde farkına vardı. Ona döndüm. "Haftada bir gün bir saatliğine ortadan kaybolmam gerektiğini söylemeyi unuttum."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Şu küçük *işemenin* icabına bakacağım sorununu özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Hayır."

"Gizlice sigara mı içiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Sadece bir saatliğine nereye gidiyorsun o zaman?"

"Aslında o süre zarfında psikiyatristimi göreceğim."

"Oh." Yüz ifadesi yumuşadı. "Ne zamandır biriyle görüşüyorsun?"

"Başımıza her şey geldiğinde, grubun menajeri Doug, zorlu kayıt ve turne programımızla başa çıkamayacağımdan endişeleniyordu. Biriyle konuşmam için ısrar etti. Tristan ve Ronan da onunla görüşüyor. Ama muhtemelen buna en çok benim ihtiyacım var."

"Onu her hafta görüyor musun?"

"Her zaman değil. Sadece ara verdiğimiz zamanlarda. Ama geçenlerde ondan beni şimdilik haftada bir gün almasını istedim." Nicole şu anda *neden* daha fazla terapiye ihtiyacım olduğunu anlamasaydı şaşırırdım.

"Anlıyorum." Başını salladı. "Yardım aradığın için seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. *Belki bir gün seni kaybetmeyi kabullenmeme yardımcı olur, ama bundan şüpheliyim.*

CHAPTER 6

ATTICUS GEÇMİŞİ

Cassius'un bodrumunda yaptığımız jam session'dan sonra Julian arkamdan geldi. "Sence Nicole'e teklif etsem benimle çıkar mı?"

Bu soru mideme inen bir yumruk gibi geldi. Vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

Nicole ve ben geçen yıl boyunca çok samimi olmuştuk ve kendimi ona karşı korumacı hissediyordum. Ama henüz on yedi yaşındaydı, yani bundan daha fazlası olamazdı. Yine de arkadaşlarımdan biri onun yanına taşınırsa lanetlenirdim. Gelecek yıl on sekiz yaşına girdiğinde, ona nasıl hissettiğimi söylemeyi düşünüyordum. Ama başka biriyle birlikte olursa bu mümkün olmazdı. Cesedimi çiğnemedem Julian'a söyleyemezdim. Onları sürekli birlikte görmek zorunda kalmak her şeyden daha kötü olurdu.

"Seninle çıkmak isteyip istemediğini nereden bileyim?" Sonunda cevap verdim. "Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü sen benim arkadaşısın ve senin fikrini almak istiyorum..." Gözleri kısıldı. "Neden bu kadar sinirlisin?"

Saptırdım. "Kuzenine Cassius'un seni öldüreceğini düşünmüyor musun?"

"Bunu umursadığımdan emin değilim. Cassius'u bilirsin. Sence *benim* seksi kuzenimle çıkmakta tereddüt eder mi? Bundan şüpheliyim."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Neden peki?"

Hiçbir cevabım yoktu. En azından kabul etmek istediğim bir cevap yoktu.

"Sana zaten söyledim," diye homurdandım.

"Yine de ona çıkma teklif edip ne olacağını görebilirim. Kaybedecek neyim var ki? Cassius bunu atlatacaktır."

Her geçen saniye daha da sinirlenerek, "Madem tavsiye almayacaktın, neden benden tavsiye istedin?" diye hırladım.

"Lanet olsun. Sana ne oldu böyle?" Başını eğdi. "Bekle... Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır," diye tersledim. "O benim için çok genç."

"Bu doğru. Teknik olarak tutuklanabilirsin." "Ama bu onu sevemeyeceğiniz anlamına gelmez" diye ekledi.

Pislik.

Burada rıza yaşı on altı idi, yani ben tutuklanamazdım ama o hâlâ çok masumdu.

"Onu bir arkadaş olarak seviyorum. bu."

Çenesini ovuşturdu ve bana şüpheyile baktı.

Şu anda beni test mi ediyor? Bir şeyi itiraf etmem için beni yemlemeye mi çalışıyor? Yüzümde yazılı olan gerçeği görmeden önce gitmem gerekiyordu. "Buradan gitmeliyim." Evime doğru yola çıktım.

Günün geri kalanını berbat bir ruh hali içinde geçirdim. Julian Nicole'un yaşındaydı ve ondan hoşlanması çok mantıklıydı. Oldukça iyi bir adamdı, bu yüzden bu kadar sinirlenmemeliydim. Ama ben ona asılamazken onun asılabilmesi beni sinirlendiriyordu. Yaş bir yana, onun için yeterince iyi olabileceğimden de şüpheliydim. Üniversiteye gitmek için planları vardı. Nicole evden uzakta yaşamayı deneyimlemek istediğini açıkça belirtmişti. Ne olursa olsun gidecekti. Ve her neyse, benden *bu* şekilde hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyordum.

O öğleden sonra kapı zilim çaldı. Annem akşam vardiyası için yerel bir fabrikadaki işine gitmişti, bu yüzden evde sadece ben vardım. Kapıyı açtığımda karşımda Nicole vardı. Bugün onu çok düşünüyordum, bu yüzden buraya gelmesi garipti. Daha önce evime hiç gelmemişti.

-Birlikte yürüdüğümüz ilk seferde dışarıda durmamız dışında. O ve ben birbirimizi daha çok Cassius'un evinde tanımıştık.

"Hey, sen. Burada ne yapıyorsun?" Arkama baktım. Oturma odasındaki dağınıklığı toplamaya fırsatım olmamıştı.

Nicole kıpırdandı. "Kötü bir zaman mı?"

"Hayır. İçeri gel." Kenara çekildim. "Ne ?"

Alt dudağını ısırdı. "Sana bir şey vermek istediğim için geldim."

"Tamam..."

"Geçen gün kuzenimle, ücretini karşılayamadığın için şehirdeki müzik atölyesine gidemediğini konuşurken kulak misafiri oldum."

Lanet olsun. Bunu duydu mu? Kulaklarım yandı.

Bu yaz Manhattan'da ünlü bir rock grubunun emekli bir üyesi tarafından yürütülen bir atölye çalışması vardı. Okuduğum kadarıyla, bazen katılımcılarla birlikte sahne almaları ve size akıl hocalığı yapmaları için büyük isimler getiriyorlardı. Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi görünüyordu. Bodrum katındaki davul sololarımdan birinin videosuyla . Ama maliyeti karşılayabileceğim bir şey değildi. Yerel bir lastik dükkanında çalışıyordum ve son birkaç ayda kazandığım paranın çoğunu kocasının ölümünden sonra masraflara yardımcı olması için ablam Tina'ya vermiştim. Param yetmediği için neden başvurduğumdan bile emin değildim. Belki de sadece girebilecek kadar iyi olup olmadığımı görmek istemiştim.

"Çok çalışmana rağmen neden paran olmadığını biliyorum Atticus. Kız kardeşine yardım ediyorsun ve bu iyiliğin yüzünden bir fırsatı kaçırmam hiç adil değil." Bana beyaz bir zarf uzattı. "Bunu almanı istiyorum."

Dalga mı geçiyorsun benimle? İçine baktım. Para doluydu.

"İki bin dolar," dedi. "Bu giriş ücreti, değil mi?"

Vay be. Şu anda zar zor nefes alabiliyordum. "Nicole, bu şimdiye kadar birinin benim için yapmaya çalıştığı en tatlı şey. Ama bunu kesinlikle kaldıramam."

"Evet, yapabilirsin," diye ısrar etti.

"Bu kadar parayı nereden buldun?"

"Yıllardır bebek bakıcılığı yaparak kazandığım paranın bir kısmı. Belirli bir şey için biriktiriyordum. Yağmurlu bir gün için sanırım. Ama hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Bu paraya okul için ihtiyacın olacak." Zarfı tekrar eline tutuşturdu.

Başını iki yana salladı. "Burs alma ihtimalim çok yüksek. Muhtemelen buna ihtiyacım olmayacak."

"Okul harcın ödenmiş olsa bile her zaman harcama parasına ihtiyacın olacak."

"Atticus..." Yalvardı. "Bunu sana daha önce de söyledim. Sen çok yeteneklisin. Diğer çocuklara karşı acımasız olmak istemem ama hep birlikte çalıştığınızda onlar sadece oyun oynuyorlar. O davullarda gerçek yeteneklerin var. Bununla bir yerlere gelebilirsin. Kayıt ücretini ödeyemediğin için bu fırsattan vazgeçmek zorunda kalacağını söylemen beni çok üzdü. Asla bilemezsin. Orada önemli bir bağlantı kurabilirsin." Nicole başını salladı. "Her neyse, geri almayacağım." Para zarfını elime tutuşturdu. "Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Sonra ben daha bir şey söyleyemeden kapıyı açıp kaçtı. Kelimenin tam anlamıyla caddeden aşağı *koştı*.

Ne oluyor be?

gitmeyi düşündüm ama hâlâ donup kalmıştım, şok halindeydim. Kalbim tanımlanamaz bir duyguyla dolup taşıyordu. Minnettarlık bunu tarif etmeye yetmezdi bile. Bu kızın daha önce de inanılmaz olduğunu düşünmüştüm. Ama bu? Nutkum tutulmuştu.

Odamda, bir saat boyunca elimde zarfla volta attım. Bu parayı kabul etmemin hiçbir yolu yoktu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Bu tartışmaya açık değildi. Ama yine de ne diyeceğimi, ona nasıl teşekkür edeceğimi, şimdi evine gidip parayı geri verip vermeyeceğimi bilemiyordum.

Onu almak cazip miydi? Elbette. Ama her şeyden çok, bunun arkasındaki anlam önemliydi. Bana inanıyordu. İlk tanıştığımızda, bu kadar iltifat ederek benimle dalga geçip geçmediğinden emin değildim. Ama o zamandan beri birbirimizi tanımaya başlamıştık. Beni sayısız kez daha sahnede gördü. Nicole'un fikri benim için herkesten daha önemliydi.

Sonunda düşünmeyi ceketimi aldım ve külüstür arabama atlayıp doğruca onun evine gittim. Onu ilk kez ziyaret ediyordum ve babasının uğramamla ilgili yanlış bir fikre kapılırsa beni öldürmek istemeyeceğini umuyordum. Ama tam yanaşırken başka bir arabanın çıktığını gördüm. Sıradan bir araba değildi, Julian'ın arabasıydı.

Kanım pompalanmaya başladı. Garaj yolunda başka araba yoktu, bu yüzden ailesi evdeymiş gibi görünmüyordu. Julian'la yalnız mıydı?

Garaj yolundan çıktıktan sonra Julian diğer yöne doğru gitti. Yani evin önüne park ettiğimi fark etmedi.

Birkaç dakika boyunca arabada oturdum, ona ne söyleyeceğimden emin değildim, özellikle de onun gittiğini gördükten sonra.

Kendimi dışarı çıkmaya zorlayarak ön kapısına doğru yürüdüm. Bu artık sadece parayla ilgili değildi. Şimdi Julian'a neler olduğunu *öğrenmem gerekiyordu*. Kapıyı çalarken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Dikkatli olmalıydım. Kıskaç biri gibi görünmek istemiyordum, lanet gerçek bu olsa bile.

Bir süre sonra kapıyı açtı. "Hey," dedi, yüzünde şaşkınlık vardı. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette..."

Onun arkasından baktım. "Ailen burada mı?"

"Hayır. Bayram kermesi planlama toplantısı için kiliseye gittiler. Annem yönetim kurulunda ve onu da yanında sürükledi."

Başımı sallamaya devam ettim. "Az önce Julian'ın gittiğini mi gördüm?" "Evet. Buraya geldi."

Başımı öne eğdim. "Sadece bir ziyaret mi yoksa...?" "Şey, evet."

Sertçe yutkundum. "Ne istiyormuş?"

Yüzü pancar gibi kızardı. "Aslında bana çıkma teklif etti."

Boğazımı temizleyerek sakın kalmak için kendimi zorladım.

"Gerçekten..." "Evet."

Midem düğümlenmişti. "Ne dedin sen?" "Ona... bunu düşüneceğimi söyledim."

"Neden tereddüt ediyorsun?"

Ayaklarına baktı. "Ondan bu şekilde hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum."

Bu beni son derece memnun etti, gerçi tam olarak kararını vermiş gibi görünmüyordu. "Eğer emin değilsen, kendini küçümsememelisin."

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. Gözleri deliciydi. Bir an için, ona karşı hisleri olanın sadece Julian olmadığını itiraf etmek istedim. Ondan *ben* de hoşlanıyordum. Ama sonra bunun sonuçlarını hatırladım. Yirmi yaşındaydım. O ise on yedi yaşındaydı ve hâlâ bakire olduğuna emindim. Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum.

"Neden uğradın?" diye sordu. "Umarım parayı geri vermek için değildir."

Ceketimin iç cebinden zarfı çıkardım. "Bunu kabul edemem, Nicole. O atölye çalışmasına katılmayı ne kadar istesem de bunu yapamam."

Kaşlarını çatı. "Keşke yapsaydın."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Bunu bana teklif etmenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok. Kız kardeşim ve ailem müzikte kariyer yapabileceğime inandığım için deli olduğumu düşünüyorlar. Bana inandığını söyleyen ilk kişi sensin."

Nicole elini yüzüme koydu. Teni çok yumuşaktı. Onu öpme arzusuyla gözlerimi bir anlığına kapattım. Ama o parayı alamadığım gibi, *onu* da alamazdım. En azından *henüz*.

"Cömert hediyenizi kabul edemeyecek olsam da, bana benimle kalacak daha *büyük* bir hediye verdiniz. Buna değer olduğuma inandığın için teşekkür ederim.

birikimleriniz. Bunu asla unutmayacağım." Nefes verdim. "Ve sözümü unutma, eğer büyük bir iş yaparsam, bu iyiliğinin karşılığını mutlaka ödeyeceğim."

Bir şey söylemek ister gibi ağzını birkaç kez açıp kapattı ama sonra vazgeçti.

Ben de başka bir şey söylememeyi tercih ettim. Belki bir gün ona nasıl hissettiğimi söylemek için doğru zaman gelecekti. Belki hayatımda onu hak ettiğimi hissedeceğim bir yere gelirdim. Ama bugün o gün değildi.

CHAPTER 7

ATTICUS

Her zaman olduğu gibi, lanet olası sesi kendi tarafımda çalıştıramadan Dr. Jensen ekranda belirdi.

"Beni duyabiliyor musun?" Üçüncü kez sordum.

Başını hayır anlamında salladı ve ağzını oynatarak ne dediğini anlayamadığım bir şey söyledi.

"Kahretsin..." Sonra sesim aniden çalışmaya başladı. "Şimdi beni duyabiliyor musun?"

"Şimdi yapabilirim, evet." Başını salladı. "Merhaba Atticus. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Biliyorum. Sonunda grup moladayken doğru dürüst düşünme şansım oldu."

Bu seansı Mimi'nin önünde park etmiş olan arabamda yapmaya karar vermiştim. Kasabada tanınabileceğim başka bir yere gitmenin anlamı yoktu. Ayrıca aileme henüz Monksville'de olduğumu söylememiştim, çünkü onları hemen görmeye vaktim olmayacağını biliyordum. Mimi ile geçireceğim iki hafta bittikten sonra onları ziyaret etmeyi planlıyordum. O zaman kız kardeşim ve onun çocuklarıyla takılmak için gerçekten zamanım olacaktı. Nicole'ün annesi gibi benim ailem de Florida'ya taşınmıştı, dolayısıyla bu seyahatte onları göremeyecektim. Ama basın haber alırsa kız kardeşimin şehirde olduğumu öğrenme ihtimali vardı. Magazin basını beni Tristan'ı hedef aldığı kadar hedef almıyordu ama ara sıra Los Angeles'ta kahve içmeye gittiğimde peşimde birilerini yakalıyordum. Gerçi burada kimsenin kamp kurmuş olması pek olası değildi ama yine de çok dikkatli olamazdınız.

"Randevu aldığınıza sevindim," dedi Dr. Jensen. "Neden bana son konuşmamızdan bu yana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Son zamanlarda aklım başımdan gitmişti ve bunun sona ermesine ihtiyacım vardı. Bunu gerçekleştirmenin tek bir yolu vardı. Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Sanırım onun hakkında konuşmaya hazırım." Gözlerimi kapattım, üstesinden gelebileceğimden emin olmadığım bir şeye kendimi adadığım için pişmanlık duydum.

"Nicole ile aranızda olanlar hakkında konuşmaya hazır mısınız yani?"

"*Hazır* olmak pek iyi bir terim değil. Daha çok bu konuda konuşmam *gerek* yoksa beni öldürecek gibi. Muhtemelen asla hazır olamayacağım."

"Sizi bu karara getiren neydi?"

"Bunu sormanız komik..." Kıkırdadım. "Geçici olarak birlikte yaşıyoruz aslında."

Dr. Jensen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Mimi ile durumu ve Nicole'ün benden istediği iyiliği açıkladım. Dr. Jensen'in bundan önce bildiği tek şey boşanmış , Nicole'ün eski bir arkadaşıyla çıktığı ve ilişkimizin sona ermesine neden olan şeylerin hiçbirini hakkında konuşmak istemediğimdi. Söylemeye gerek yok, benim tam katılımım olmadan terapide ancak bir yere kadar ilerleyebilirdik.

"Bu haber kesinlikle sürpriz oldu." "Evet.

Benim için de öyle," dedim.

Bir şeyler karaladı. "Sanırım Nicole'ün hayatınız üzerindeki etkisini anlayabilmem için en başa dönmemiz gerekiyor. Bunu yapmaya istekli misin? Bazı mutlu zamanları yeniden yaşamak gerekebilir, bu da zor olabilir. Ama bence sıkışıp kalmış duyguları serbest bırakmak için tüm bunları hissetmen senin için iyi olacaktır."

Bu çok zor olacak. Gözlerimi ovuşturdum. "Tamam, bana rehberlik etmen gerekecek çünkü nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Elbette. Dediğim gibi, en baştan başlayacağız. Neden bana Nicole ile nasıl tanıştığınızı anlatmıyorsun?"

Cassius'un tüvit kanepede tembel tembel uzanan Nicole'ün görüntüsü gözümün önünden geçti - kanepeye yayılmış uzun, siyah saçları, bizi pratik yaparken izlerkenki tatlı gülümsemesi. Daha genç ve yasak. Dr. Jensen'a Nicole'le nasıl tanıştığımı ve nasıl arkadaş olduğumuzu anlatırken, onun benim için artık çok masum olmadığına zihinsel olarak karar verdiğim yaş olan on sekiz yaşına girmesini bekledim.

"Genellikle antrenmanımız bittikten sonra oyalanırdı ve eve birlikte yürürdük," diye açıkladım. "Bazen yarı yolda durur oturup konuşurduk. Nicole ve ben her şey hakkında konuşabilirdik. Ona güvensizliklerimi anlatabiliyordum ve yargılanmaktan korkmuyordum. Başlangıçta gerçekten platonikti..."

Dr. Jensen gülümsedi. "Görünüşe göre tam bir paketmiş."

"Evet. Her şeyin ötesinde, hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Ayrıca kimseden bir bok almamasına ve biz erkeklerle takılmasına ve tüm çılgın, müstehcen konuşmalarımıza gözünü kırpmadan katlanabilmesine bayılıyordum. Sanki bizden biriymiş gibiydi, kadın olduğu ve çok çekici olduğu gerçeği bir yana."

"Ve eminim ki o kııda gözü olan tek erkek sen değildin..."

"Haklısın. Çok stresliydi."

Sırıttı. "Peki, sen ve o çıkmaya başladığınızda, bu nasıl bir şeydi?"

"İnanılmazdı. Ona doyamıyordum, hem fiziksel olarak hem de başka türlü."

Bunun da ötesinde, benim ailem de onun ailesi gibi oldu. Nicole tek çocuk olduğu için kız kardeşimle yakınlaştılar. Nicole'ün aradığım kişi olduğunu ve bir gün ona evlenme teklif edeceğimi çok önceden biliyordum. İkimiz de hayattan aynı şeyleri istiyorduk; bir aile, gülmek, sevmek ve sadece mutlu olmak. Gerçekten basit bir hayatla yetinebilirdim. Şöhrete ya da şu an sahip olduğum paraya ihtiyacım yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı. Davul benim tutkum değildi. O tutkumdu." Durakladım. "Ama bir noktada... benim için yeterli olmadığına inanmaya başladı."

Dr. Jensen başını salladı ve bir şeyler yazdı. "Biraz fazla ileri hissediyorum. Geri çekilin ve bana Nicole'ün siz ve o bir araya gelmeden önceki ev hayatından bahsedin."

"Ailesinin evliliği iyi bitmemiş. Babası annesini aldatmış. Ama Nicole bunu yirmili yaşlarına gelene kadar öğrenememiş. Ve bence bunun ileride ona güvenmemesiyle çok ilgisi var."

"Baktığınız büyükannesi, annesinin annesi mi?"

"Evet. Söylemeye gerek yok, Mimi Nicole'ün babasının büyük bir hayranı değil, oldukça iyi bir baba olmasına rağmen. Hepimizin sonradan öğrendiği gibi berbat bir kocaydı."

"İyi bir koca mıydın?"

"Öyle olduğumu sanıyordum." Gözlerimi caddeyi kaplayan ağaçlara diktim. "Koca olmayı seviyordum."

"Bir daha evlenebileceğini düşünüyor ?" "Hayır," dedim hemen.

Başka biriyle evli olduğum bir dünyayı hayal bile edemezdim. Nicole benim karımdı. O her zaman benim karım olacaktı. Kimseye izin vermek adil olmazdı

kalbimde bile olsa, ebediyen başkasına ait bir yere sahip olduklarına inanıyorum. Biraz hayal ürünü olsa bile.

"Bana Nicole ile evlenmeden önceki ilişkinizin ilk günlerinden bahsedin."

"Çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra o üniversiteye gitti, ben ise geride kalıp müziğime devam ettim. Ama o BÜ'de okurken dört yıl boyunca birlikte kalmayı başardık. Fırsat buldukça hafta sonları birbirimizi ziyaret ediyorduk. İşletme diplomasıyla mezun olduktan sonra, bir-sekiz yaptı ve aslında kuaför olmak istediğine karar verdi. Bu onun daha çok tutkusuydu. Okuldayken yazları kozmetoloji derslerine katılmış ve her zaman arkadaşları ve ailesi için saç yaparak bu işle uğraşmıştı. Ailesinin işletme diplomasını farklı şekilde kullanması yönündeki baskılarına rağmen, kendine sadık kaldığı için onunla gurur duydum. Bu işte gerçekten çok iyi. Şu anda New York'un en iyi salonlarından birinde sandalye kiralyor."

"Bu inanılmaz. Evlendiğinizde kaç yaşındaydınız?"

"Ben yirmi beş, o yirmi iki yaşındayken kaçarak evlendik. Yani dört yıldır birlikteydik. Bir hevesle Vegas'a uçtuk."

"Vay canına. Ailenizden kimse katılmadı mı?"

"Hayır, sadece biz vardık. Ama onu mükemmel yapan da buydu." "Evlendikten sonra işler nasıldı?"

"Evliliğimizin o ilk yılları muhteşemdi. Bir rutine oturmuştuk ve gerçekten mutluyduk. Bundan kısa bir süre önce Tristan ve Ronan'la internetteki bir müzik forumunda tanışmıştım. Grup bir araya geldikten yaklaşık beş yıl sonra Delirious Jones büyük bir çıkış yakaladı. İşte o zaman Nicole ile işler kötüye gitmeye başladı."

"Destekleyici değil miydi?"

"Öyleydi. Bana hep kaderimde müzikte başarılı olmak olduğunu söylerdi. Ama bir rock yıldızı eşi olmak onun istediği hayat değilmiş meğer. Tristan ve Ronan'la tanıştıktan sonra hayatım değişti. Bir plak şirketiyle anlaşmıştık ve işler çok hızlı ilerledi. Delirious Jones'un üne kavuşmasından önceki yıllarda bile çok seyahat ediyordum." Tereddüt ettim. "Ama viral olmadan önce idare edilebilirdi. İkimizin de müzik kariyerimin bu şekilde gelişeceğini beklediğini sanmıyorum."

"Bir gecede ünlü oldun..."

"Bazı açılardan bir gecede olmuş gibi hissettim, evet. Kimse buna hazırlıklı değildi."

"Peki, kariyerinizin sonunda evliliğinize mal olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"İlk başta sebep buydu. Ama sonuçta durum böyle değildi." Durakladım. "Şu anda birlikte olmamanızın nedeni bu değil."

Dr. Jensen başını öne eğdi. "Birlikte olmamanızın sebebi nedir?"

Göğsüm daraldı. "Bugün oraya gitmeye kesinlikle hazır değilim."

"Tamam. Bebek adımları. Bir an için şimdiki zamana dönelim." Güven verici bir şekilde gülümsedi. "Son koşullar altında Nicole ile yaşamak nasıl bir şeydi?"

İçimi çektim. "İşler gergin, ama her şeyden çok? Sadece onunla tekrar vakit geçirebildiğim için minnettarım. Bunun için Mimi'ye teşekkür edebilirim."

"Sence neden büyükannesinin boşanmanızla ilgili gerçeği kaldıramayacağına inanıyor?"

"Mimi'nin kalbinin kırılacağını biliyorum. Onun kuşağı boşanmaya inanmazdı. Nicole'ün babasının ne yaptığını bildiği halde Nicole'ün anne ve babasının ayrılmasına çok üzüldü. Mimi, Nicole ve bana gerçekten inanıyordu, aramızdaki şeyin gerçek aşk ve kırılmaz olduğuna inanıyordu. Biz onun gelecek için umuduyduk. O eski bir romantik."

Dr. Jensen gülümsedi. "Bu durumdaki *tek* yaşlı romantik Mimi mi?"

Bana öyle geliyor ki siz de çok romantik duygular besliyorsunuz."

Başımı salladım. "Romantik bir yanım var. Ve karımı tekrar sevebilmek için her şeyimi verirdim." Nasır tutmuş parmaklarımı karıştırdım. "Ne yazık ki bu mümkün değil."

"*Karınız*. Ondan hâlâ bu şekilde söz ediyor olmanız ilginç." Dr. Jensen not defterine tekrar bir şeyler yazdı. "Her neyse, neden umudunuzu yitirdiniz?"

Yutkundum. "Çünkü bazı hasarlar onarılamaz."

CHAPTER 8

NICOLE

Ertesi sabah nasıl olduysa kıcıımı Atticus'a dayayarak uyandım. Ne kadar zamandır böyle uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama gözlerimi açar açmaz kıcımda onun sertliğini hissetmiştim. Ve bir süre bu pozisyonda kalmayı seçmiş, sıcaklığının beni yavaşça yakmasına izin vermiştim. Hareket edemeyecek kadar iyi hissettiriyordu.

Atticus'un nefes alış veriş hâlâ sabitti. Kendi savunmasızlığının olmadan derin bir uykuda kaldı. Ancak kendimi uzaklaştırmaya zorladığımda hışırdayarak uyandı. Yataktan zıplayarak çıktım, ona karşı bu kadar uzun süre ayakta kaldığım için kendimi suçlu hissediyordum.

"Oluyor?" diye sordu halsizce.

"Yatağın kendi tarafında kalman gerekiyor," diye tersledim.

Kendisine baktı. "Özür dilerim. Ben uyurken olan hiçbir şeyden sorumlu olamam."

Elbette bunu biliyordum. Ama her zamanki gibi, adama karşı olan zayıflığımla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. "Özür dilerim. Bunu biliyorum. Ben sadece..." *Azgın. Ve çaresiz. Umutsuzca hala sana aşığım.*

Saçlarını çekiştirdi. "Benim için hiç kolay olmadı."

"Özellikle ne?"

"Senin yanında uyuyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bunu önerdiğinde, çok önemli bir şey olduğunu düşünmemiş gibiydin. Ama benim için zor oldu. Yanımda olduğun her saniye seni istemiyormuş gibi davranmam. Belki de başka bir uyku düzeni bulmam gerekiyordur."

Yutkundum, aynı şeyi hissettiğimi itiraf etmekten korkuyordum.

"Sert uyanırsam özür dilerim," dedi, gözleri beni delip geçerek. "Ya da vücudum bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladığı için doğal olarak yatağın senin tarafına geçerse. Hâlâ sana bakmaktan kendimi alamıyorsam özür dilerim. Hâlâ senin dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyorsam özür dilerim. Bu işte mükemmel değilsem özür dilerim. Burada olmak hayal ettiğimden daha zor olduğu için üzgünüm Nicole. Sikimin olabileceğinden çok daha zor."

Başına bir gömlek geçirdi ve odadan hışımlla önce pantolonunu çekti.

Bacaklarım güçsüz hissediyordu. Ben bir sahtekârdım. Benim için de zor olmuştu. Sadece bunu kabul etmek istemiyordum.

Sonunda cesaretimi toplayıp onunla mutfakta buluştuğumda, Atticus boş kahve fincanını lavaboya bıraktı.

"Sana bir tane yaptım." Tezgâhın üzerindeki kupayı işaret etti.

"Mikrodalgada ısıtman gerekebilir."

"Teşekkür ederim."

Anahtarlarına uzandı. "Birazdan dönerim." "Nereye gidiyorsun?"

"Mimi'nin mağazadan birkaç şeye ihtiyacı var. Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?"

Aslında, gördüm. Bu sabah regl olmuşum. Bu, onun ereksiyonuna verdiğim yüksek tepkiyi açıklıyor olabilir. Hormonlarım çıldırmıştı.

"Tampon mu?"

Dedim.

Başını salladı.

"Tamam."

"Hangi tür olduğunu bilmen gerekiyor mu?" "Hatırlıyorum."

Bu beni şaşırttı. "Öyle mi?"

"Evet. Her şeyi hatırlıyorum." Derin bir nefes aldı. "Keşke hatırlamasaydım." *Evet. Anladım.*

Atticus dükkândayken eski e-posta hesabıma girdim. Yıllar boyunca bana e-posta gönderdiğinden bahsettiğinden beri, girip mesajların orada olup olmadığına bakıp bakmamayı tartışıyordum.

Erişimi yeniden sağlamak için birkaç güvenlik adımından sonra, gelen kutumda onun adını arattım ve kesinlikle ondan gelen birkaç okunmamış e-posta çıktı. Mesajları tarihlerine göre sıraladıktan sonra, en eskisinden, ayrılığımızdan sonra gönderdiği ilk mesajdan karar verdim.

Nicole,

Muhtemelen bugün sesini duymak isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum.

Ama bugün senin doğum günün ve bunu söylemeden geçemem.

bir şey.

Konuşmayı bıraktığımızdan beri ilk kez bir doğum günün var ve ben bu konuda zorlanıyorum. Bugün kaç kez bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim anlatamam-çiçek almak, pasta sipariş etmek, mücevher alışverişi yapmak gibi. Şimdi o küçük şeylerin bir ayrıcalık olduğunu fark ediyorum. Seni özgürce sevmek bir ayrıcalıktı ve hayatımın en büyük deneyimiydi.

Yaşananlar seni sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor. Doğum gününün her zaman hayatımın en önemli günlerinden biri olacağı gerçeğini değiştirmiyor çünkü o gün senin bu dünyaya geldiğin gündü. Artık kocan olmamak seni sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor ama bu sevgiyi nasıl ifade edebileceğimi değiştiriyor. Bazen birini sevmek, onun gitmesine izin vermek anlamına gelir. Özellikle de hayatlarındaki varlığınızın onlara sadece acı vereceğini bildiğinizde durum böyledir.

Acıtıyor.

Bugün seninle kutlama yapamamak çok acı veriyor. Ama bana artık birbirimizi görmememizin senin için daha iyi olacağını söylediğinde bunu ciddiye aldım. Aramamamı ya da uğramamamı istedin. Ben de senin isteklerine saygı göstermeye çalıştım, bu yüzden bu e-postayı yazıyorum. Bu benim uzlaşmam.

Bu yıl benim yüzümden gülümsemenin daha sönük olduğunu düşünmek bana acı veriyor. Seni bu kadar derinden incitmek keşke hiç var olmasaydım dedirtti bana. Bazı günler burada olmamanın hayalini kuruyorum. Çok daha kolay olurdu. Lütfen bunu kendime zarar vereceğim anlamına almayın. Bunu aileme ya da sana yapamam. Çünkü her şeye rağmen beni hâlâ sevdiğini ve bana bir şey olursa yıkılacağını biliyorum. Bu yüzden güçlü olmak zorundayım. Hâlâ uğruna yaşayacak çok şeyim var.

En büyük dileğim, bir gün o güzel gülümsemeni tekrar bana doğru yönelmiş olarak görmek. Yaşlanıp saçlarımız ağarsa ve bu dünyadan ayrılmadan önce gördüğüm son şey o olsa bile bunu kabul edeceğim.

Bu mesajın uğursuz bir hal aldığı için üzgünüm. Sadece sana mutlu yıllar dilemek istedim. Umarım bugün ne yaparsan yap, kendini kutlamak için zaman ayırırsın ve benim gurur duyduğum harika bir kadın haline gelmenin kıymetini bilirsın.

gece senin onuruna bir mum yakacağım ve bir gün seni hayal kırıklığına uğrattığım için beni affetmeni dileyeceğim.
hep kaybettim, Atticus.

Atticus dükkândan döndüğünde ben bahçede iş yapıyordum. Arabasının garaj yoluna girdiğini duymuştum.

Birkaç dakika sonra yan kapıdan mutfığa girdiğimde onu hiçbir yerde bulamadım. Ama tampon torbasını tezgahın üzerine bırakmıştı. Ama poşeti açtığımda içinde sadece tampon olmadığını gördüm. En sevdiğim şekerlerden de almıştı: Rocher çikolataları ve Sour Patch Kids. Regl olduğumda şeker istediğimi biliyordu. Bu jest beni neredeyse ağlatacaktı çünkü bu *seni seviyorumun* sözsüz versiyonuydu. Ve son zamanlarda beni duygulandırmak için fazla bir şey gerekmiyordu.

Mutfak lavabosuna gittim ve yüzüme su çarptım. O e-postayı okumak beni çok etkilemiş ve ölçülemeyecek kadar üzmüştü. Ona bu dünyada kesinlikle istendiğini ve takdir edildiğini söylemek istedim. Ama o zaman okuduğumu itiraf etmem gerekirdi ki bunu yapmaya hazır değildim.

Musluğu kapattıktan sonra Atticus'un Mimi'yle konuştuğunu duyabiliyordum. Odasına girdiğimde çenem düştü: Atticus Mimi'nin tırnaklarını boyuyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Elimde olmadan sııttım.

"Bu sabah bana kendini rüküş hissettiğini söyledi. Ben de ne yapabileceğimi sordum. Bana istediği tırnak renginin adını verdi ve tırnaklarını yapmamı istedi."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bunu ben de yapabilirdim, Mimi."

Bana döndü. "Bence Atticus oldukça iyi iş çıkarıyor, sence de öyle değil mi?" Kıkırdadı. "Tırnaklarımı her zaman boyarım."

"Bu doğru. Unutmuşum." Sahneye çıkarken genellikle siyah giyerdi. Tüm o karanlık davulcu havasına uyuyordu.

Mimi'nin parmaklarına üfledi. "Mağazadaki kadınlar da *Lolipop Kisses* rengini bulmama yardım etmekten büyük keyif aldılar."

Ona sarılmak istedim. Sadece o e-postada okuduklarım yüzünden değil, şu anda büyükanneme ne kadar tatlı davrandığı için de. Mimi'yi bu kadar mutlu görmek kalbimi eritti.

Her şey kontrol altında görüldüğünden, kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittim. Ancak bir kez daha tek düşünebildiğim Atticus oldu ve doğru düşünme yeteneğimi kaybettim. Yemek yemeyi unutarak, onun yerine bana aldığı şekerlerin yarısını yedim.

Onları ikinci kez kontrol etmeye gittiğimde, karşımdaki manzara bir öncekinden daha da çılgıncaydı. Atticus, Mimi'nin yatağının arkasındaki başının arkasına mini, şişme bir havuza benzeyen bir şey kurmuştu.

Ağzımı kapattım. "Nereden buldun bunu?"

"Tıbbi malzeme dükkanı. Saçını yıkamak için portatif bir leğen. İçine mavi bir durulama suyu koyulmasını istedi. Durulama suyu için bir saklama torbası var."

"Bugün saçını yapacağımızı bilmiyordum. Yardım ederdim."

"Bugün spa günü. Programa uy Nicole," diye dalga geçti. "Her şey kontrolüm altında."

Mimi kendinden geçmiş gibi gözlerini kapatmıştı. Atticus onun başına masaj yapmaya ve saçlarına bir şeyler sürmeye başladı. Bir an bana bakıp göz kırptıktan sonra dikkatini tekrar elindeki işe verdi.

Kalbimin daha önce dolu olduğunu düşündüysem de şimdi patlamaya hazırды. Gözlerim doldu ve gözyaşlarımın düşmesine izin vermek için banyoya kaçtım. Atticus için ağlamayalı uzun zaman olmuştu. Sonunda büyükannemin saçlarını boyadığını görmenin bunu yapması biraz garipti. Ama duygular komik ve öngörülemezdi. Hormonlarımın sakinleşmesine gerçekten ihtiyacım vardı.

Kapı çaldı ve hemen gözlerimi sildim.

"Şuna bakabilir misin?" Atticus Mimi'nin odasından bağırdı. "Hallediyorum!" Yüzümü tuvalet kağıdıyla silerken bağırdım.

Kapıyı açtığımda Atticus'un grup arkadaşlarını görünce şaşırdım: Tristan Daltrey ve nişanlısı Emily, Ronan Barber ile birlikte.

"Hey." Gözlerimin şişmemesi ya da kızarmaması için dua ederek bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

"Hey, Nicole." Tristan gülümsedi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Biliyorum." Daha önce hiç tanışmadığım Emily'ye gülümsedim. "Sizi şehre getiren nedir?"

"Sürpriz için özür dilerim," dedi Tristan. "Ama Atticus telefonuna cevap vermiyordu. Emily ve ben Avrupa'dan yeni döndük. Bir gecede New York'a indik. Los Angeles'a dönmeden önce şehirde bir hafta kalabileceğimizi düşündük.

Monksville'de bir gece - Atticus'a merhaba deyin ve New Jersey'nin bu tarafını görün."

Ronan'a döndüm. "Sen de mi Avrupa'da onlarla birlikteydin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Los Angeles'ta sıkılmışım, bu yüzden onlarla şehirde buluşmak için uçtum."

"Ronan'ın büyük tuzağını duyduğumu sandım." Atticus'un sesi arkamdan geldi. "Siz burada ne halt ediyorsunuz?"

Tristan'ın gözleri büyüdü. "Ellerinin üzerinde ne var böyle?"

"Mavi durulama. Muhtemelen eldiven giymeliydim. Mimi'nin saçını yapıyordum."

"Vay be. Bunu bir de benim üzerimde deneyebilir misin?" Ronan güldü. "Çizgilerime rötuş yaptırabilirim. Zaten bir ara maviye dönmeyi düşünüyordum."

Tristan bana baktı ve "Ne yazık ki ciddi" diye mırıldandı.

Sürpriz misafirlerimiz eve girdiler ve bizi Mimi'nin odasına kadar takip ettiler.

"Mimi, ziyaretçilerimiz var," diye anons ettim.

"Gruptan Ronan ve Tristan'ı hatırlıyor musun?" Atticus sordu.

"Nasıl unutabilirim ki... ne kadar yakışıklı çocuklar." Büyükanнем Emily'ye döndü. "Peki bu güzel bayan kim?"

"Ben Emily Applewood, Tristan'ın nişanlısıyım. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sen de canım." Mimi daha sonra Ronan'a döndü. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette." Sırıttı.

Atticus ve beni işaret etti. "Bu ikisine buradan defolup gitmelerini ve bir geceliğine biraz eğlenmelerini söyler misin? Günlerdir bana yaltaklanıyorlar ve ben onlardan kurtulamıyorum."

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum," dedim ona.

"Birkaç saat iyi olacağım. Louise asla yedi gün yirmi dört saat burada olmaz, biliyorsun. Bütün gün gelip gidiyor. Bu yüzden zaman zaman yalnız kalmaya alışkınım. Acil durumlar için telefonum var ve komşumla tanıştın. O da buralarda. Kalkıp düşebileceğimden falan değil. Hareket edemiyorum, bu yüzden hiçbir yere gitmiyorum."

Atticus omzuma kendi omzuyla vurdu. "Dışarı çıkman senin için iyi olacak. Sanırım Mimi bir süre daha iyi olacak. Çok uzağa gitmeyeceğiz."

"Benim daha iyi bir fikrim var." Ronan işaret parmağını kaldırdı. "Neden *ben* Mimi'yle kalmıyorum, böylece ikiniz de birkaç saat dinlenebilir ve hiç endişelenmek zorunda kalmazsınız?"

Şaka yapmadığını anlamam için bana ciddi bir bakış fırlattı. Kabin ateşim vardı. Teklifini kabul etmeliydim.

"Şey..." Mimi dedi. "Ben asla olmuştur bir için dön aşağı yakışıklı genç bir adamın arkadaşlığı."

"Ne de senin gibi güzel bir MILF'in arkadaşlığını." Mimi gözlerini kıstı. "Süt mü?"

Herkes kahkahalara boğuldu.

Ronan açıklama yapamadan ben araya girdim. "Onunla kalabilirsen bu gerçekten çok hoş olur."

Ronan elini onun omzuna koydu. "Anlaştık o zaman." Mimi Atticus'a, "Onları Laurentano'nun yerine götür," dedi.

"O da ne?" Emily sordu.

"Kasabada gerçekten iyi bir İtalyan restoranı," diye açıkladım.

"Onlara seni Adele'in gönderdiğini söyle ve sana nasıl davranıldığını gör," diye ekledi Mimi. "Orada büyükannemi çok seviyorlar." Ronan'a döndüm.

"Emin misin?"

Burada kalmak senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki! Benim büyükannem yok. Benimkilerin ikisini de kaybettim. O yüzden bu eğlenceli olacak."

Nefesimi içime çektim. "Tamam o zaman." *Umarım pişman olmam.*

CHAPTER 9

NICOLE

Evden dışarı çıkmak ve bir kokteylin tadını çıkarmak çok iyi hissettirdi. Duygularım günün erken saatlerinden itibaren oldukça sakinleşmişti.

Güzel bir şey de Mimi'yi odasına yerleştirilmiş bir kamera aracılığıyla uzaktan kontrol edebilmemizdi. Louise bunu Mimi'ye yardım etmek için ne zaman dönmesi gerektiğini ölçmek için kullanmıştı ve ben de telefonumdaki bir uygulama aracılığıyla buna erişebiliyordum. Ronan büyükannem için gitar çalarken izlendiğinden habersizdi. Ronan onu eğlendirirken Mimi'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Laurentano's'a gitmeden önce bir barda durmuştuk, çünkü akşam yemeği için sekize kadar masa bulamamıştık. Skip's duvarın içinde bir delikti ama küçük kasabamızda popüler bir içkili mekandı.

"Atticus ve Tristan'ın henüz tanınmamış olmalarına şaşırdım," dedim Emily'ye, bize ikinci tur içki getirmekten dönmelerini beklerken.

"Doğru." Başını salladı. "Normalde şimdiye kadar en az bir kişi fotoğraf çektiirmek isterdi. Ama bilirsiniz, küçük bir kasabada bir şeyler vardır. İnsanlar ünlüleri büyük şehirlerdeki kadar önemsemiyor gibi görünüyor. Birbirlerine yakın değiller ama Monksville bana geldiğim yer olan Missouri'deki Shady Hills'i hatırlatıyor. Aynı tür bir hava."

Benden yaklaşık altı yaş küçüktü ama Emily çok olgun görünüyordu.

Bana dönmeden önce omzunun üzerinden çocuklara baktı. "*Gerçekten* nasılsın? Bu yaşam koşulları senin için kolay olmamalı."

Bardağımdaki son içkiyi de döndürdüm. "Dayanmaya çalışıyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi biraz stresliydi. Ama gergin anları telafi edecek bazı güzel anlar da var."

Atticus'un bugün büyükannemin tırnaklarını yaptığını ve saçlarını boyadığını düşündüm. Kesinlikle asla unutamayacağım bir şey.

Emily bir kez daha bara baktı. "Çocuklar gelmeden önce fazla zamanım yok, bu yüzden umarım açık konuşmamın sakıncası yoktur."

sen."

Dudaklarımı yaladım. "Tamam..."

"Uzun zamandır benim için efsanevi bir yaratık gibiydin Nicole. Ne zaman biri senin adını ansa, oda sessizleşirdi. Seni çok merak ediyordum. Ve Atticus'la aranızda ne olduğunu birinin bana açıklaması bile uzun zaman aldı."

Kalbim çarpmaya başladı. "Her şeyi... biliyor musun?"

Başını salladı. "Biliyorum. Ve sadece şunu söylemek istiyorum..." Emily nefes verdi. "Tüm olanlara rağmen Atticus sana hâlâ umutsuzca aşık. Beni iyi tanımadığını biliyorum ve buna karışmaya hakkım yok ama onun hakkında emin olduğum tek şey bu."

Beni buna ikna etmesine gerek yoktu. Bunu hissediyordum. Atticus'la ayrı olmamızın nedeni hiçbir zaman sevgisizlik olmamıştı.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Bir şey söylemene gerek yok. Sadece içimi dökmem gerekiyordu." İçini çekti. "Hakkında çok şey duyduğum biriyle tanışmak gerçekten harika. Ve ne olursa olsun, umarım sonunda mutlu olursun. Bunu hak ediyorsun."

Bu kızdan hoşlandım. Samimi görünüyordu. Tristan'ın hayatını birlikte geçireceği onun gibi birini bulmuş olması güzeldi. "Bu kadar açık olduğun ve beni tanımaya çalıştığın için teşekkür ederim, her ne kadar oldukça büyük bir duvar örmeye meyilli olsam da. Etrafımda dolanmak yerine bildiklerin konusunda dürüst olduğun için de teşekkür ederim, bundan nefret ederim."

"Hayal ettiğim kadar çekicisin." Gülümsedi. "Atticus gibi bir erkeği bu kadar etkilemek için bir kadının ne kadar güzel olması gerektiğini hep merak etmişimdir."

"Eğer benim arkadaşım olmaya çalışıyorsan... işe yarıyor."

Güldüm. "Güzel." O da kıkırdadı.

Çocuklar döndü ve sohbetimiz sona erdi. Atticus yanıma bir kokteyl ve kiraz dolu ekstra bir fincan koydu.

"Sana maraschino aldım." Gözleri benimkilerde oyalandı. "Teşekkür ederim."

İçki içerken bunları atıştırmayı hep sevmişimdir. Atticus mükemmel olmayabilir ama düşünceli biriydi.

Tristan aramıza baktı. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Duruma göre değişir." Atticus birasını yudumladı.

"İkinizin iyi anlaştığını görmek kalbimi ısıtıyor. Gerçekten uzun zamandır soğuk kalbimi her şeyden daha çok ısıttı."

Atticus, "Eğer iyi anlaştığımızı düşünüyorsan, evin duvarında bir sinek olmalısın," diye takıldı. Bana göz kırptı.

"Tartışmalar hiç eksik olmadı." Güldüm. "Zavallı Mimi bir şey anlamasın diye fısıltıyla kavga etmemiz dışında."

Atticus, "Evet, hiç de bile," diye onayladı. "Hayatımda hiç bu kadar çok fısıldamamıştım."

"Benim bakış açım göre, adını bile söyleyemiyorken seninle takılıp birkaç kadeh içki içmesi nasıl bir şey?" Tristan elini Atticus'un omzuna koydu. "İkinizle de gurur duyuyorum. Tek söylediğim bu."

Ağzıma bir kiraz attım. "Sanırım Mimi'nin büyüğü bu." Emily sıırıttı.

"Büyükannen çok tatlı."

"Lafı açılmışken, Ronan'ı kontrol edelim." Atticus telefonunu çıkardı ve kamera uygulamasını açtı. Ekranı bize doğru çevirdi.

Mimi yattığı yerden kollarını tavuk gibi çırpıyordu. Ronan da aynısını yapıyordu, ama zaman zaman ayakta duruyor ve kendi etrafında dönüyordu.

Ağzımı kapattım. "Ne oluyor be?"

Atticus başını salladı. "Orada ne haltlar döndüğünü sormayacağım bile."

"Ronan da işin içinde." Tristan güldü. "Bu size bilmeniz gereken her şeyi anlatmalı."

Atticus ve ben bir gülümsemeyi paylaştık. Bu gece dışarı çıkmak iyi bir fikirdi. Gülmek iyi hissettirdi. *Onunla birlikte* gülmek daha da iyi hissettiriyordu. Kendimi yeniden düşerken hissettim. *Ne yapıyorsun, Nicole?*

Boğazımı temizledim ve Emily'ye döndüm. "Los Angeles'ta yaşamayı nasıl buluyorsun?"

"Hoşuma gideceğinden emin değildim ama gerçekten hoşuma gitti. Bir ara gelip bizi ziyaret etmelisin. Kocaman bir havuzumuz ve iki güzel kürklü bebeğimiz var: bir köpek ve bir tavşan."

Atticus, "Tavşan köpekten daha büyük," diye ekledi.

"Bertha'mı rahat bırak." Emily onun koluna vurdu. "Ciddiyim Nicole, açık davet. Ne zaman istersen."

Yeni yerleri ziyaret etmeyi seviyordum ve daha önce Los Angeles'a sadece bir kez gitmiştim. "Yılda bir kez orada bir saç kongresi oluyor," dedim. "Eğer tekrar gidersem, şehirde olduğumda sana haber verebilirim."

"Bu harika olurdu." Gülümsedi. "Ve eğer kayıt sezonundaysa, özellikle balım beni terk ettiğinde bana eşlik etmesini çok isterim."

Ben."

Atticus'un kayıt yapmak için saatlerce ortadan kaybolduğu günleri hatırladım. Bana her zaman kendi özel yöntemiyle bir şeyler telafi ederdi. Başımı salladım. *İşte yine başladım.*

Çok geçmeden bardan ayrıldık ve partimizi Laurentano'nun restoranına taşıdık. Emily ve ben yemek boyunca sohbet etmeye devam ettik. Sadece Atticus'un dikkatini dağıtmakla kalmıyor, aynı zamanda hızla bir arkadaşına dönüşüyordu. Akşam boyunca onunla konuştuk ve bana Tristan'la birlikte olmak için nelerin üstesinden gelmek zorunda kaldıklarının uzun ve karmaşık hikâyesini anlattı. Onların geçmişi hakkında hiçbir fikrim yoktu ve buna inanmakta güçlük çekiyordum. Birisi bunun hakkında bir kitap yazmalı.

Eve döndüğümüzde, marihuana kokusu hemen fark edildi.

Dördümüz birlikte yatak odasına girdik. Mimi'nin gözleri kapalıydı ama gülümsüyordu. Çok rahatlamış görünüyordu. *Kafası güzel* görünüyordu.

Havayı kokladım. "Ronan, büyükannemle esrar mı içiyordun?" "Acı çektiğini söyledi. Ben de ona esrarımdan birkaç firt verdim."

"Bu tavuk dansını açıklıyor." Tristan kıkırdadı.

Mimi gözlerini açtı. "Tekerlekli sandalyede tam on dakika boyunca oturabildim!"

Çenem düştü. "Ne?"

"Cidden, ağrılarına iyi geldi," diye açıkladı Ronan. "Oturmayı denemek istediğini çünkü oturamadığını söyledi. Ben de onu sandalyeye kaldırdım."

Kollarımı kavuşturdum. "Mimi hayatında bir gün bile sigara içmedi ve şimdi mi başlayacak?"

"Neden olmasın ki?" Mimi geveledi. "Bana sorarsanız şimdi *en iyi* zaman."

Sanırım haklı.

"Ronan bana iyi bir şeyler ayarlayabileceğini söylüyor," diye ekledi. "Acını dindirecek her şey bizim için iyidir, Mimi." Atticus

Kolunu omurgamdan aşağı bir ürperti göndererek bana doladı. Bu sefer bana gösteriş için ya da beni kızdırmak için dokunuyor gibi görünmüyordu. Sanki bir anlığına artık evli olmadığımızı unutmuş gibi doğal geldi. Bu gece de birçok açıdan böyle hissettirmişti.

Ekip gittikten sonra Mimi'nin yatağına yerleşmesine yardım ettim. Atticus ve ben boş odaya yöneldiğimizde havada hâlâ marihuana kokusu vardı.

Bu gece Atticus'un yanında uyuyacağım için her zamankinden daha da gergin hissediyordum. O üç içki kuralına sadık kalmıştı ama ben aynı şeyi kendim için söyleyemiyordum. Her zaman hafif sıklet olan ben, dört içkiden sonra oldukça belirgin bir vızıltı yaşadım. Tek istediğim bana tekrar dokunmasıydı. Ve bu beni korkutuyordu.

Ona sırtımı dönüp yüzümü duvara döndüğümde, uyku tulumumu giymek için gömleğimi çıkardım. Sütyenimi açarken gözlerini üzerimde hissettim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve vücudumun her karıncalandı. Arkamdan gömleğinin çıkarılma sesini duyduğumda meme uçlarım sertleşti. Yavaşça pijama üstümü başımın üzerinden kaydırđım, arkamı dönüp bu sakatlayıcı ihtiyaçla yüzleşmekten çekiniyordum. Sonunda pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkardım, ardından pijama şortuma uzandım.

Arkamı döndüğümde Atticus'un yanakları kızarmış, gözleri arzudan kararmıştı. Bu benim zaten hissettiğim şeyi kanıtlıyor ve bacaklarımın arasında büyüyen ihtiyacı daha da yoğunlaştırıyordu. Meme uçlarım her zamanki gibi sertti ve gömleğimin kumaşında belirginleşmişti.

Atticus elbette yatma vaktinde olduğu gibi gömleksizdi, üzerinde sadece uyumak için sık sık giydiği gri eşofman altı vardı. Belinden aşağı doğru inen ince saç çizgisi benimle alay ediyordu. Gözleri göğsüme kayarken adem elması sallanıyordu. *Bundan sonra ne olacaktı? Beni öpmeye çalışacak mıydı? Ona izin verecek miydim?* Alkol yüzünden her şey biraz bulanıktı - biraz bulanık ve çok azgın.

"İyi geceler," dedi sonunda, sesi gırtlaktan geliyordu. "İyi geceler."

Yatağa girdiğimizde dizlerimin bağı çözüldü. Atticus'un muhakeme yeteneğimin zayıf olduğuna inandığı bir anda bir şey yapmaya kalkışacağını düşünerek aptallık ettiğimi fark ettim. Yine de onun sandığından daha ayıktım. Şu anda suçlu olduğum tek şey yoğun bir seks açlığıydı. Ve hissedebildiğini bildiğim şeyden yararlanmadığı için ona saygı duyuyordum. Bu gece beni mahvetmesini istiyordum. Ve bu rahatsız ediciydi.

Vücudumun sakinleşmesi birkaç dakika sürdü ama sonunda sakinleşti. Yine de uyuyamadım. Görünüşe göre Atticus da uyuyamıyordu. Dönüp ona baktığımda gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve tavana bakıyordu. "Mimi Ronan'la iyi vakit geçirmişe benziyor," dedi bir süre sonra.

An.

Kıkırdadım. "Kafası iyiydi. Tabii ki iyi vakit geçirdi."

"Doğru." Kahkahasının alçak gürültüsü içimde titreşti. Yer değiştirdi, biraz daha yaklaştı ve vücudumdaki sinir uçlarını uyandırdı.

"Sen de bu gece iyi vakit geçirmiş gibiydin. Doğru mu okudum?"

Ona doğru dönerek elimi çenemin altına koydum. "Emily'yi seviyorum."

İç çekti.

"Ne?" Ben sordum.

Ağzını açtı, sonra başını salladı. "Boş ." "Ne?" Tekrar ettim.

"Sadece..." Durakladı. "Tristan ve Emily ile kaç kez takıldığımı ve ikinizin nasıl iyi anlaşacağını düşündüğümü anlatamam. Ve ne yazık ki biz..." Durdu. "Her neyse."

Evet. Ne kadar utanç verici.

Birkaç dakika boyunca konuşmamızın yerini sessizlik aldı. Ama söylemem gereken bir şey daha vardı. "Bugün için teşekkür ederim."

"Özellikle neyi kastediyorsunuz?"

"Her şeyi. Şekerler. Mimi'ye karşı çok tatlı olduğun, tırnaklarını ve saçlarını yaptığın ve sadece... burada olduğun için. Ve özellikle beni dışarı çıkmaya teşvik ettiğin için. Eğlenceliydi ve buna ihtiyacım vardı."

"Bana teşekkür etmene hiç gerek yok. Burada olmak bir ayrıcalık Nicole. Sadece Mimi'ye geri verebildiğim için değil. Ama seninle zamanı hiç ." Durakladı. "Ve bana vereceğin her şeyi alacağım. İyisini. Kötü olanları. Paylaşmak istediğin her şeyi alacağım."

Gözlerim . "Daha önce kayıp e-postalarından birini okudum. Hepsini okumaya hazır değilim ama ilkinin okudum."

"Ne dedim ben?"

"Doğum günündü." Duraksadım, tılandım. "Burada olmamayı dilediğin zamanlar olduğunu, bunun hayalini kurduğunu söylemiştin. Bu beni çok üzdü." Elimini yanağına koydum ve yüzünü bana doğru çevirdim. "Sen burada olmasaydın bu dünyanın daha iyi bir yer olacağını bir an bile düşünme. Hayatlarında olduğun için pek çok insan kutsanmış durumda. Ben de dahil. Her şeye rağmen, senin olmadığın bir dünyada asla hayatta kalamazdım."

"Seni korkuttuysam özür dilerim. Benim için karanlık bir dönemdi." Sesim zar zor duyuluyordu. "Biliyorum."

"Mükemmel değilim ama artık çok daha iyiyim. Endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?"

Gözümdeki bir damla yaşı silerek başımı salladım. Düşünceler ve sorular kafamın içinde dönüp duruyordu. "Sana sormak istediğim ama korktuğum şeyler var- bilmek istediğim ama yüzleşmeye hazır olmadığım şeyler."

Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Sorun yok." "Oraya gitmeyi gerçekten istiyorum. Bunu sana borçluymuşum gibi hissediyorum. Üzgünüm.

henüz yeterince güçlü değil."

"Bana özür borçlu değilsin bebeğim." Uzandı ve başparmağıyla gözlerimi sildi. "Bunu anlıyor musun? Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ve bana verdiğin her saniye bir hediye."

Atticus eğildi ve alnımı sıkıca öptü. Gözlerimi kapattım ve dudaklarının tenimdeki sıcaklığının tadını çıkardım. Gerçek bir öpücüğü özlemiş olsam bile, bana gösterdiği şefkat şu anda asıl ihtiyacım olan şeydi.

Herhangi bir erkeğin beni Atticus gibi şüpheliydim. En azından Julian'ın. Ama Atticus'a eski arkadaşıyla aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu itiraf etmeye hazır değildim. Julian -ya da en azından onun fikri- şu anda her zamankinden daha fazla korumam gereken bir güvenceydi, çünkü korumamın elimden kayıp gittiğini hissetmeye başlamıştım.

O gece, normalde yaptığım gibi yatakta ona sırtımı dönmedim. Bunun yerine, bedenimi onunkine doğru kıvırdım ve onun yumuşak nefeslerinin sesi ve hissiyle uykuya daldım.

CHAPTER 10

NICOLE PAST

Cuma gecelerini her şeyden çok iple çekerdim; sadece uzun okul haftası sona ereceği için değil, Atticus'u göreceğim için de.

Çoğunlukla iyi bir kızdım -bazılarına göre *çok* iyiydim, tamamen kızlardan oluşan bir Katolik okuluna giden bir bakireydim. Çok çalıştım ve doğru olanı yapmak için elimden geleni yaptım. Ama kuzenimin bodrumundaki Cuma geceleri tüm bunların ödülüydü. Cuma geceleri ve hafta sonu benim suçlu zevkimdi.

Sadece en sevdiğim davulcunun çalışmasını dinlemekle kalmadım; sonrasında da onunla takıldım. Sohbetimizi ve bana bakışını seviyordum, her ne kadar arkadaştan daha fazlası olabileceğimize dair tüm umutların tükendiğini düşünmeye başlamış olsam da.

Üç hafta önce 18 yaşıma girmiştım.

Atticus'u bana çıkma teklif etmekten alıkoyan tek şeyin yaşıım olduğunu ve belki yasal bir yetişkin olduğumda bir hamle yapacağını umuyordum. Ama doğum gününden beri iki kez takılmıştık ve aramızda hiçbir şey değişmemişti.

Bunca zaman onu bekleyerek aptallık mı ettim?

Kendime üniversiteye gideceğim için bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalıştım ama bunun bir faydası olmadı. Gözlerim hâlâ sadece onu görüyordu. Atticus Marchetti'ye olan aşkım şimdiye kadar yaşadığım en sinsî şeydi.

Sonunda daha fazla dayanamayacağıma karar verdim. Bu Cuma gecesinin sonunda Atticus'a çıkma teklif edecektim. Eğer beni reddederse, en azından bu beni onun bir hamle yapmasını bekleyerek aylarca acı çekmekten kurtaracaktı. En azından nerede durduğunu bilirdim.

Ama o gece kuzenimin bodrumuna vardığımda kaba bir uyanışla karşılaştım: Atticus bir kız getirmişti. Onunla *birlikte* olduğunu fark etmemiştim.

Birincisi. Kız kanepede oturuyordu ama onu daha önce hiç görmemiştim. Midemde bir batma hissi oluştu çünkü kız gerçekten çok güzeldi.

"Merhaba," dedi. "Ben Kayla."

"Ben de Nicole."

"Çocukları nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Ben Cassius'un kuzeniyim. Sen kimsin?"

"Atticus'un flörtüyüm."

Pardon? Yanaklarım yandı. "Onun biriyle çıktığını bilmiyordum."

"Birkaç kez dışarı çıktık, evet."

Vücutuma bir sıcaklık dalgası yayılırken oda sallanıyordu. Kısakançlık beni tüketmekle kalmadı, aynı zamanda bu gece için planlarımın ne olduğu konusunda da sönük hissettim. Son birkaç yıldır onun nihayet bana döneceği günü hayal ederek ne kadar zaman harcamıştım?

Bu benim hatam mıydı? Ona karşı hissettiklerimi daha önce söylemeli miydim? Ya da belki de bana karşı hiçbir zaman aynı şeyleri hissetmedi?

Çocuklar antrenman yaparken Kayla ve ben havadan sudan konuşuyorduk. Dünyam sona ermiyormuş gibi davranarak oldukça iyi bir iş çıkarmıştım. Normalde yaptığım gibi gözlerimi Atticus'un muhteşem el hareketlerine sabitledim, zillerin vuruşlarında ve çarpmalarında kayboldum. Ben kızgınken bile dikkatimi çekmeyi başarıyordu.

Ama sonra müziğe ara verildiğinde Kayla odanın diğer tarafına geçti ve Atticus'un kucağına oturdu. Parmaklarını onun saçlarında gezdirmeye başladı. En kötü kâbusummuş gibi hissettim.

Sonra Julian geldi. "Hey, nasıl gidiyor?"

"İyi," diye yalan söyledim, gözlerim hâlâ karşımdaki manzaraya sabitlenmişti.

"Bu hafta başında seni aradım ama telesekreterine düştü. Brunswick'te açılan yeni 3 boyutlu sinemaya gidip gidemeyeceğimizi sormak istedim."

"Ah. Özür dilerim." Ona döndüm. "Bilmiyordum."

Julian son birkaç yıldır benimle çıkmaya çalışıyordu ama ben ona hiç yüz vermiyordum. Onda yanlış bir şey yoktu. Yakışıklı ve tatlıydı. Tek kusuru Atticus Marchetti olmamasıydı.

Kuzenim bir kasa bira getirdiğinde herkesin dikkatini çekti.

İşler kötüden daha kötüye gitti çünkü herkes içmeye başlar başlamaz her şeyin olabileceğini biliyordum. Hayal gücüm çılgına döndü. Atticus çekingenliğini kaybedip bu kızla yatabilirdi. Muhtemelen çoktan yatmıştı. Başka kızlarla birlikte olmadığını düşünecek kadar saf mıydım? Bu sadece ilk kez gözümün önünde oluyordu.

Midem bulandı. Midem çalkalanıyordu. Gitmem gerektiğini biliyordum ama kalkamayacak kadar güçsüz hissediyordum.

Birdenbire Atticus yanıma geldi. "İyi misin?" diye sordu. Gözlerinin içine bakmayı reddederek nefesimi dışarı verdim. "Evet, iyiyim. Neden sordunuz?"

"Bilmiyorum. Sadece bir sorun varmış gibi görünüyorsun."

Tereddüt ettim. "Sanırım bu... daha önce yediğim deniz ürünüydü." *Gerçekten mi? Bu da neydi böyle?* Sanırım bu doğruyu söylemekten daha iyiydi.

"Deniz ürünleri mi?" diye sordu. "Miden mi bulanıyor?"

"Evet," diye mırıldandım. "Uzak dursan iyi olur, böylece sen de hastalanmazsın."

Bana inanıp inanmayacağını bilemiyormuş gibi kaşları çatıldı ama odanın diğer tarafına geri döndü.

Tuvalete gittiğini tahmin ettiğim Kayla geri döndü ve tekrar onun kucağına oturdu.

İşte bu kadar. Buradan defolup gitmek için güç toplamam gerekiyordu. Kendimi zorla koltuktan kaldırdım ve çıktım. Çok şey vaat eden bir akşam, bunun yerine hayatımın en kötü gecelerinden biri olmuştu.

CHAPTER 11

ATTICUS

Arkadaşlarımızla dışarı çıktığımızın ertesi sabahı Mimi'nin odasında temizlik yapıyordum ki onun sözleri beni durdurdu.

"Dün gece bebeğinle ilgili bir rüya gördüm."

Bir an donakaldım ve sonra yutkundum. "Öyle mi?" *O neden bahsediyor?*

"Evet. Kız mı erkek mi olduğunu anlayamadım ama tıpkı Nicole'e benzeyen çok güzel, siyah saçlı bir bebektir."

"Şanslı çocuk," diye mırıldandım, göğsümde boş bir his vardı. O bebeğin var olma ihtimali yoktu. Sonra bir an paniğe kapıldım. Ya Mimi'nin rüyası başka bir bebekle ilgili bir önseziyse? Ya Nicole hamileydiyse? Benim olmayacağı kesindi.

Bir an sonra regl olduğunu hatırlayınca rahatladım. *Şükürler olsun.*

"Size en son çocuklarla ilgili bir şey sorduğumda ikiniz de sustunuz," dedi Mimi. "Haddimi aştıysam özür dilerim. Ama bana söylemediğiniz bir şey mi var?"

Kalbim küt küt atıyordu. *Sana söylemediğimiz bir şey mi var, Mimi? Neden böyle düşündün ki?* Boğazımı temizledim. "Ne gibi, Mimi?"

"Siz ikiniz o bölgede sorun mu yaşıyorsunuz?" Oyalandım. "Ne tür bir sorun?"

"Gebe kalma sorunu."

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Evet, tüm bu gösteriş bir yalandı, ama bana doğrudan sorular sorduğunda, bir şekilde burada olmaktan ve hala evli olma kisvesi altında ona bakmaktan daha kötü hissediyordum.

"Hayır, orada bir sorun yok," diye onu temin ettim. "Sadece bizim için henüz gerçekleşmedi."

"Geçen gün bu konuyu sorduğumda onu üzdüm mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Anne olmaya hazır olmadığını mı söylüyor?"

Göğsüm sıkıştı. "Ben sadece... henüz doğru zaman olduğunu düşünmüyorum. Yine de Nicole bir gün harika bir anne olacak. Buna hiç şüphe yok."

Bunu onunla birlikte yaşayamayacak olduğumu düşünmek acı veriyordu. Onun en güzel yıllarını boşa harcadığımı ve bunun gerçekleşmemesi halinde suçlunun ben olabileceğimi düşünmek daha da acı veriyordu. Bu düşünce beni başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Tamam." Mimi içini çekti. "Sanırım ben biraz eski kafalıyım. Benim zamanımda, otuz yaşını geçtiğinizde, çok yaşlı olduğunuz konusunda endişelenmeniz gerekirdi. Ama günümüzde ve çağımızda, tüm tıbbi gelişmelerle birlikte, sanırım bu artık insanların endişelendiği bir şey değil."

"Nicole otuz bir yaşında. Hâlâ çok zamanı var."

Başka biriyle aile kurmak için bolca zaman vardı. Suçluluk duygusu üzüntüye dönüştü.

Mimi birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı. "İyi misin, Atticus?"

Kendimi dünyanın en büyük sahtekârı gibi hissederek yanaklarımın ısındığını hissettim. "Tabii ki iyiyim, Neden?"

"Üzgün görünüyorsun."

Mimi'nin durumumuzla ilgili görüşünü almak, ona her şeyi anlatmak ve torununu geri alma şansım olup olmadığı konusunda dürüst tavsiyesini almak için her şeyi verirdim. Ama yapamadım.

"Hayır, Mimi. Ben iyiyim," diye yalan söyledim. *Bana düşünmemek için kendimi zor tuttuğum bir şeyi hatırlattın. Asla olmayacak şeylerin düşüncelerine her izin verdiğimde ruhumu yiyip bitiren bir şeyi.*

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Nicole odaya girdiğinde sordu.

"Hiçbir şey. Sadece hayat," diye cevap verdim, Mimi'nin konuyu kapatması için dua ederek. "Mutfakta yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben hallederim."

"Bana mutfaktan uzak durmamı söyledi, Mimi. Sanırım bir şeylerin peşinde. Orada ne yapıyorsun ki?"

Göz kırptı. "."

Bana böyle göz kırpmamasını diledim, çünkü bu bende onu anlamsızca öpme isteği uyandırdı. Nicole'ün son zamanlarda bana karşı yumuşadığını hayal etmemiştim. Dün gece e-postalarımı okuduğundan bahsettikten sonra yatakta bir an geçirmiştik. Onu alnından öpmeye karşı koyamamıştım. O da beni itmemişti. Sadece bu da değil, bana yakın uyumuştı. Bir geceliğine karımı geri kazanmıştım, sadece kafamda olsa bile. Ve şimdi göz kırpması. Bunu anlamamak için kendimi uyarmam gerekiyordu.

"Şey..." İçimi çektim. "Döndüğümde belki bana söylemeye hazır olursun."

Koridorda beni takip ederken Nicole'ün gülümsemesi soldu. "Nereye gidiyorsun?"

Gittiğim için hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünde hissettiğim hazdan nefret ediyordum. Bu, ayrı kaldığımız her günün her saniyesinde göğsümde taşıdığım kalıcı acının tam tersiydi.

"Büyükkannen için ot almaya gidiyorum." Gözleri kocaman oldu. "Ciddi misin sen?"

"Çok ciddiylim. Bu artık bir şey. Ona yardımcı olduğunu söyledi ve bir arkadaşım dispanserde çalışıyor. Bana bir şeyler ayarlayacak."

Nicole endişeli görünüyordu. "Neden bu sefer sakız almıyoruz?" diye önerdi.

"Sigara içmenin ağrı için daha etkili olduğunu okumuştum."

"Dışarı çıkmışken biraz şarap alabilir misin?"

"Özel bir tür var mı?"

Kaşlarını oynattı. "Şaşırt beni."

Gülümsedim. *Şaşırt beni*. Birlikteyken hep söylediği bir şeydi bu. Onu şaraptan çok daha fazlasıyla şaşırtmayı severdim. Ve işte yine benimle oynuyordu. Kesinlikle benim hayal gücüm değildi.

Daha sonra, ot ve şarapla döndüğümde, Nicole'ün beni neden mutfaktan çıkarmak istediğini anladım. Aroma her şeyi ele vermişti. Beyaz tavuk biberi -ve pişirdiği tek şey- harikaydı.

Tencerenin içini görmek için eğildim. "Bu benim için mi?" Dirseğini yan tarafıma sapladı. "Başka kim için?"

"Vay canına. Teşekkür ."

"Burada olmak için iki haftalığına hayatından vazgeçtin. En azından bunu yapabilirim."

Ona onsuz bir hayatım olmadığını, onunla birlikte bu küçük evden başka olmak istediğim bir yer olmadığını, onunla yeniden birlikte yaşamak için her şeyden bir saniyede vazgeçebileceğimi söylemek istedim.

Ama onun yerine, "Buna gerek yoktu. Ama minnettarım."

Acı biber tenceresini ve birkaç kaseyi Mimi'nin odasına getirdik ve sakın bir akşam yemeğinin tadını çıkardık.

Daha sonra, Mimi'nin esrarını içebilmesi için öne doğru ayarlanmasına yardım ettim. Ne yazık ki, bir süre sonra onu sandalyeye oturtmaya çalıştığımızda,

Ağrısı azalmamıştı. Ronan'ın başarısı bir tesadüf gibi görünüyordu.

Nicole ve ben Mimi'nin yatağına dönmesine yardım edip onu uyumaya bıraktıktan sonra cebimden yedek bir cigara çıkardım.

Mutfağa geri dönerken "Bu ne?" diye sordu. "Bu bizim için.

Hadi dışarı çıkıp içelim."

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Hadi ama Nicole. Bunu herkes yapıyor," diye takıldım. "Doksan üç yaşındaki büyükannen bile."

"İyi bir fikir değil. Senin yanında çekingenliğime ihtiyacım var. Ve dikkatli olmalıyım."

Bu yorum beni memnun etti. Çekingenliğini kaybetme düşüncesine bayıldım. Daha da mı iyi? Belki de kötü şeylerle ilgili hafızasını sihirli bir şekilde kaybederdi.

"Dışarı çıktığımızda dört içki içtin ve hayatta kalmayı başardın. Bu alkolden daha güvenli. Sadece seni rahatlatacak. Aklını kaybetmezsin."

"Tamam..." Nefes verdi. "Sanırım bir cigara paylaşmak beni öldürmez."

Bahçeye çıktık ve iki Adirondack sandalyede karşılıklı oturduk. Serin bir geceydi ve onun titrediğini fark ettiğimde kapüşonumu çıkarıp omuzlarına yerleştirdim.

"Teşekkür ederim." Onu kendi etrafına sardı.

Esrarı yaktım ve ileri geri içmeye başladık. Cırcır böceklerinin sesi dışında ortalık sessizdi. Birkaç vuruştan sonra Nicole sandalyesinde rahatlamış görünüyordu. Gardını indirdiği için mutluydum.

"Geçen gece..." dedi. "Emily'ye nasıl tanıştığımızı anlatıyordum. Çok uzun zamandır zihnimin o günlere dönmesine izin vermemiştim."

Esrarı ona uzatmadan önce biraz duman üfledim. "Bunu söylemen komik çünkü geçenlerde ben de aynısını yaptım... terapistimle."

"Gerçekten mi?" nefes aldı ve bana geri verdi.

"Evet. Aklıma ilk gelen on altı yaşında Cassius'un bodrumundaki pis kanepede bizi izlediğin oldu. Seninle ilgili ilk anım bu. Seni ilk gördüğüm anı asla unutmayacağım. Senin dünyanın en güzel kızı olduğunu düşünmüştüm." Ona şöyle bir baktım. "Hâlâ öyle."

Son bir yudum daha aldı, sonra bana uzattı. "Eğer bodruma bir kız getirdiğinde çıldırmasaydım beni asla takip etmezdin. Çok kıskanmıştım. Ne yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? O ana kadar hayatımın en güzel gecesiydi. İlk hamleyi senin yapman çok seksiydi."

Omuz silkti. "değildi."

"Bunun olacağını hiç tahmin etmediğime, benim sana karşı hissettiklerimi senin de bana karşı hissettiğini bilmediğime inanamıyorum."

"Görünüşe göre körmüşsün."

"Belki," dedim. "Ama benimle şansını denediğin için memnunum."

Gülümsemesi soldu. "Öyle mi? Hiçbir şey söylememiş olsaydım bir sürü gereksiz acıdan kaçınabilirdik."

Onu hiç sevememiş olma düşüncesi göğsümde bir sızı hissetmeme neden oldu. "İşte burada yanılıyorsun. Hiçbirinden pişman değilim. Bir saniye bile. Sadece nasıl bittiği için üzgünüm."

"Evet, ben de," diye fısıldadı. Konuyu aniden değiştirmeden önce gökyüzüne baktı. "Delirious Jones'un bir sonraki macerası ne olacak?"

"Yakında yeniden kayıtlara başlıyoruz. Sonra da gelecek yılın başlarında bir turnemiz var." "Burada bulunduğunuz süre boyunca hiç pratik yapmamanıza şaşırdım.

Davullarınız olmadan neredeyse hiç bu kadar uzun kalamıyorsunuz. Onlar senin bir parçan." "Bundan bahsetmeniz komik. Aslında bir set teslim eden biri var yarın. Sadece kiralık."

"Onları nereye koyacaksın?"

"Garaja hiç girdin mi? Oldukça boş."

". Sadece depo olarak kullandığını düşünmüştüm."

"Ben de öyle. Ama orada neredeyse hiçbir şey yok. Mükemmel ve ana evden yeterince uzakta, umarım çok gürültü yapmam. Akşamları Mimi uyumadan önce oraya gidip biraz ritim tutabileceğimi düşündüm."

Nicole bana dikkatle baktı ve çok hoşuma gitti. "Ne ?" diye sordum.

"Saçların uzuyor."

Elimi yelemde gezdirdim. "Evet. Sanırım öyle."

"Makasımı yanımda getirdim."

"Beni uykumda bıçaklamaktan başka bir sebep için mi?"

"İster inanın ister inanmayın, evet. Onları Mimi'nin saçını düzeltmek için getirdim." "Ah."

"Yatmadan önce seni gerçekten hızlıca yapmamı ister misin?"

Tanrım, yatmadan önce beni hemen becermeni istiyorum, kadın. "Evet. Bu harika olurdu. Kafan iyiymen saçlarımı kesmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Yarım otla kafam o kadar iyi

değil." "Tamam o zaman."

Ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

Onu içeri kadar takip ettiğimde kıcı çok güzel görünüyordu. Biraz ottan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim ama şu anda çok azmışım. Her zamankinden bile fazla.

Mutfak sandalyelerinden birini çektim ve Nicole saç malzemelerini koyduğu siyah keseyi almaya giderken bekledim. Eski günlerdeki gibi hissediyordum. Yıllar boyunca saçımı kaç kez kestiğini sayamadım.

Nicole saçıma sprey sıkı ve her zamanki titizliğiyle uçlarını düzeltmeye başladı; narin parmaklarının arasında parça parça tutuyor, bir oradan bir buradan kesiyordu; bir şekilde her zaman sihir gibi çıkıyordu. Birkaç yıl önce sadece bir eş değil, aynı zamanda sahip olduğum en iyi kuaförü de kaybetmişim. Yine de bu konuda en çok özlediğim şey, şu anki işkencemdi. Kâküllerimi keserken göğüsleri yüzüme gelmesin diye gözlerimi kapattım. Göz hizamdaydılar. Sandalyenin etrafında hareket ederken sıcak vücudunun benimkini sıyırması ateşimi yükseltti. Ve sürdüğü o lanet Mısır kokusu beni deli ediyordu. Kahretsin, bu kadınla bir gece daha geçirmek için neler vermezdim. Benim için kaç kez aynı şeyi yapmıştı -saçımı kesmiş, vücuduyla beni tahrik etmişti- ve sonunda onu alıp götürmüş ve onunla sevişmişim, dökülen saçlar ve hepsi hala enseme yapışmıştı. Bazen sandalyeden kalkmayı bile başaramazdım. Onu üstüme çeker ve bana binmesine izin verirdim.

Birden yüzümün önünde küçük bir ayna belirdi ve beni müstehcen düşüncelerimden kopardı.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Parmaklarımı başımın üstünde gezdirdim. "Her zamanki gibi harika. Kimse saçımı senin gibi kesemez."

*Senin gibi kimse yok. Hiç
olmadı, hiç .*

"Birkaç ay idare edebilirsin."

İki ay sonra nerede olacağımı düşünmek istemedim. Çünkü o orada olmayacaktı.

Kapı çalındı ve ikimiz de başımızı çevirdik. Saat akşam sekiz buçuğu geçiyordu.

Kaşlarım . "Birini mi bekliyorsun?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

Ne yazık ki gözetleme deliği yoktu. Kapıyı açtıktan sonra keşke açmasaydım dedim. Çünkü karşımda Nicole'le ayrıldığımızdan beri kız arkadaşına en yakın şey duruyordu. "Riley, burada ne işin var?"

CHAPTER 12

ATTICUS

Riley bana bir bakış attı. "Aynı soruyu benim de sana sormam gerekirdi."

Nicole sessizce arkamda ve tek düşünebildiğim onun duygularını korumaktı. Bu da Riley'nin buradan siktir olup gitmesi demekti.

Riley'ye, "Dışarı lütfen," dedim ve onu Mimi ya da Nicole'ün duyamayacağı bir yere götürdüm.

Duyulmayacak kadar uzakta olduğumuzu hissettiğimde durdum ve onunla yüzleştim. "Buraya gelmeden önce neden aramadın?"

"Bana bir aile meselesiyle uğraştığını söylemiştin Atticus. *Eski karının* dahil olduğu kısmı rahatlıkla atladın."

Nefes verdim. "Gelmemeliydin."

"Neden? Neyin peşinde olduğunu bilmemi istemediğin için mi?" "Riley, eski karımla bir ilişki yaşıyor *olsam* bile, ki yaşamıyorum, sen ve ben özel değiliz."

"Evet, ama turnede olmadığın zamanlarda birlikte vakit geçireceğimize dair bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum. Neden bana yalan söyledin ve aileni ziyaret etmek için New Jersey'e geleceğini söyledin?"

Senin yarattığın ve benim asla kabul etmeyeceğim bir anlayış mı? "Yalan söylemedim. Ailevi bir *durumum* olduğunu söyledim ve bu da öyle bir şey. Nicole ve ben artık evli değiliz ama o her zaman benim ailem olacak."

Riley'ye bu konuşmaya sokakta devam etmeme nezaketini borçluydum, bu yüzden Nicole'e yakında döneceğime dair mesaj attım.

Riley'nin arabasına bindik ve şehirdeki bir bara gittik.

Oraya vardığımda tüm durumu açıkladım. Mutlu olmasa da Riley, Nicole'le olan durumun sandığı kadar basit olmadığını anlayınca biraz sakinleşti.

"Şimdi bana nerede olduğumu nasıl öğrendiğini söyleyecek misin?" diye sordum.

İçkisindeki buzu karıştırdı. "Müdürünüzü aradım ve size ulaşmam gerektiğini söyledim. Doug buraya teslim edilmek üzere bir davul seti sipariş ettirdiğini söyledi ve bana adresi verdi. Daha fazlasını bilmediğini söyledi."

Bu. Ama beni ilk etapta ulaşmaya iten şey internette yayınlanan bir fotoğraftı - sen ve Tristan iki kadınla dışarıdaydınız. Birini kız arkadaşı olarak tanıdım ve ikinci kadının eski sevgilin olduğunu biliyordum."

Gözlerimi kısmıştım. "Sana Nicole'ün fotoğraflarını hiç göstermedim."

"Hayır, ama hadi ama Atticus. Elbette yıllar boyunca eski sosyal medya paylaşımlarına göz attım."

"Bu çok ürkütücü."

Bir kaşını kaldırdı. "Yani bana daha önce hiç kimsenin sosyal medyasını takip etmediğini mi söylüyorsun?"

Sadece Nicole'ün, gerçi o da pek paylaşım yapmazdı. Sanırım Riley'i beni takip ettiği için suçlayamazdım. Kızgın olduğu için de onu suçlayamazdım. Başkalarıyla çıktığımı biliyordu ama ona gerçeği borçlu olduğum kadar uzun süredir buralardaydı. Saklayacak bir şeyim yoktu ama bir şekilde bahsettiğim ailenin Nicole olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyordum. Eski karıma karşı hâlâ bir şeyler hissediyordum. Ve bunu Riley'ye, onu olduğundan daha fazla üzmeden itiraf edemezdım.

"Neden burada olduğum konusunda daha açık olmadığım için özür dilerim. Gerçi sana gerçeği söyleseydim bunu iyi karşılar mıydın?"

"Muhtemelen hayır. Ama kabul ederdim. Söz konusu sen olunca başka ne seçeneğim var ki? Birçok şeyi kabullendim, mesela ilişkimizin, eğer buna ilişki demek istiyorsan, hiçbir zaman çıkar ilişkisinden öteye gitmeyeceği gerçeğini."

"Dinamiğimizden artık memnun değil misin?" diye sordum.

Riley kollarını kavuşturdu. "Hiçbir zaman mutlu olmadım."

Riley'nin duygular geliştirmesini kaldıramazdım. İyi bir arkadaş ve sevgili olmuştu ama benim için sıradan bir ilişkiden fazlası değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Eğer daha fazlasını istiyorsa, onu asla sevmeyecek bir adam tarafından kandırılmaktan daha iyisini hak ediyordu. Belki de şimdi onu özgür bırakma zamanıydı, teknik olarak benim olmasa bile.

"Riley, dinle, benden nefret etmeni istemiyorum. Sen çok iyi bir arkadaş oldun ve arkadaşlığın hayatımın zor bir döneminde bana yardımcı oldu. Los Angeles'taki evimdeyken bana eşlik etmeni ve birlikte olmadığımız zamanlarda ne yaptığımı hiç sorgulamamanı takdir ediyorum. Bu benim için mükemmel bir durumdu ama senin için pek de adil bir durum değil, eğer istediğin sana öncelik veren biriye. Asla gerçek bir erkek arkadaş olamayacağım." Kelimeleri zorla söyledim. "Belki de bunu şimdi bitirsek daha iyi olur."

Koltuğunda geriye doğru hareket etti. "Benden ayrılıyor musun? Söylemeye çalıştığın şey bu mu? Burada, bu önemsiz barda?"

"Sana ihtiyacın olan şeyi veremeyeceğim için artık benimle zaman kaybetmemeni öneriyorum."

Nicole'ün etrafında tekrar olmak kalbimde başka kimseye yer olmadığını doğrulamıştı. Ve eğer Riley'nin istediği şey kalbimin bir parçası bile olsa, bu sona ermeliydi. Çünkü hiçbiri ona ait değildi.

Alt dudağı titredi. "Ya her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorsam?"

"Gerçekten buraya kadar her şeyin olduğu gibi kalmasını istediğini söylemek için mi geldin? Beni önemsemiyor olsaydın gelmezdin. Ve bunun karşılığını almayı hak ediyorsun."

Başka tarafa baktı. "Tanrım, haklısın."

Elini uzattım. "Riley, sen *benden* daha iyisini hak ediyorsun. Tamam mı? Söylemeye çalıştığım şey bu. 'Evet, Los Angeles'a döndüğümde yaptığımız şeyi yapmaya devam edelim çünkü bu benim için uygun' diyebilirdim. Ama bunu sana yapmak istemiyorum. Hayatımda zaten insanlardan daha fazlasını incitmek istemiyorum."

Riley birkaç saniye gözlerini kapadı ve sonra açtı. "Ne yazık ki bu gerçeklik kontrolüne ihtiyacım vardı. Senin ve eski sevgilinin fotoğrafını gördüğüm an çığına döndüm. Bu da bir şey söylüyor. Sanırım kendime yalan söylüyordum."

Onu üzgün görmek canımı yakıyordu. Ama ona daha fazla zaman ayıracak gücüm yoktu. Elini sıktım. "İstedğim son şey seni yönlendirmektir. Sana söyleyebileceğim en dürüst şey... yerinde olsaydım, benimle daha fazla zaman kaybetmezdim."

Riley gözlerindeki yaşları sildi, bu işi çok ileri götürdüğümün bir başka kanıtıydı.

Beni şaşırtarak sonunda gülümsedi. "Keşke bu kadar ateşli olmasaydın." Kıkırdadı. "Seninle seks yapmayı özleyeceğim."

"Bu kesinlikle uyumlu olduğumuz bir alan. Ve seninle geçirdiğim bir saniyeden bile pişman değilim Riley."

Kolumdaki tüyleri çekiştirdi. "Vedalaşmadan önce son bir kez otelime gelmelisin."

Bu, her şeyi bitirmek için eğlenceli bir yol gibi görünse ve sürekli ereksiyonuma bir çözüm olsa da, aslında hiçbir parçam bunu istemiyordu. Şu anda bedenimin, zihnimin ve ruhumun arzuladığı tek bir kadın vardı. Hiç mantıklı olmasa bile, ilişkimizin gerçekliği -ya da yokluğu- göz önüne alındığında Riley'nin oteline gitmek aldatmak gibi hissettirecekti. Burada olduğum sürece

Eski sevgilimle Monksville'de, o benim olmasa bile ben onundum. Acı gerçek buydu.

"Onunla tekrar birlikte misiniz?" Riley sordu.

"Hayır." *Keşke öyle olsaydı.*

"O zaman neden benimle son bir kez olmasın?" İçimi çektim. "Ben... yapamam."

"Tamam." Elini çekti. "Peki, bu konuşmayı nasıl bitirebiliriz? İyi bir hayat mı?"

Ayağa kalktım ve gülümsedim. "Kucaklaşarak bitiririz. Sonra sen gidersin, ben de kışımı kaldırıp eve giderim."

Kollarımı açarak ona sarıldım ve yanağına iffetli bir öpücük kondurdum.

Sonra da gitti.

Masada biraz oyalandım.

Onu bir daha göremeyeceğimi düşünmek garip hissettiriyordu. Aynı zamanda büyük bir rahatlamaydı. Artık onu incitmek konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Tam bardan çıkarken bir sesin "Hey, pislik!" diye bağırdığını duydum.

Şimdi kimi kızdırdım ben?

Ama bir saniye sonra onun kız kardeşim olduğunu fark ettim. Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "Hey!"

"Ne be? Şehre geldin ve bana söylemedin mi?"

Kahretsin. "Yemin ederim sana burada olduğumu söyleyecektim."

"Gerçekten mi?" İşaret parmağıyla göğsümü dürttü. "Ne zaman?"

Alnımda boncuk boncuk terler oluştu. Hayatta hesap vermem gereken çok az insan vardı. Beni korkutan çok az insan. Ama korkutanların başında ablam Tina geliyordu.

"Çok yakında. Burada ne yapıyorsun?"

"Gitmek için biraz patates kızartması alıyordum. Buranın patates kızartmasını çok sevdiğimi biliyorsun." Tina dul bir kadındı ve üç çocuğu vardı, iki oğlu ve bir kızı. Kieran ve Kenzie ikizdi, ikisi de yirmi dört yaşındaydı. Kieran, Delirious Jones'un turlarından birinde çalışmıştı ve yeğenim Kenzie de fotoğrafçıydı. En küçükleri Kyle ise lise birinci. Babaları Brian, kendisinde olduğunu hiç bilmediği bir rahatsızlığa bağlı kalp krizi sonucu vefat etmişti. Olay olduğunda çocuklar küçüktü ve ben de liseyi bitireli henüz birkaç yıl olmuştu.

Kız kardeşim, başka seçeneği olmamasına rağmen çocukları tek başına büyütmeyi başardığı için benim kahramanımdı. Onların yanında olmak için elimden geleni yaptım.

ne zaman olsa. Çocukları kampa götürürdüm ya da New York'a davet ederdim. Hafta sonu için Los Angeles'a. Ama Kenzie benim prensesimdi. O kız sadece bana bakabilirdi ve ben de ona ne isterse verirdim.

"Çocuklardan herhangi birine burada olduğunu söyledin mi?" diye sordu. "Burada olduğumu kimse bilmiyor."

"Ne zaman girdin?" "Beş gün önce." "Bu da ne?"

"Senden saklanmıyorum. Sadece bu iki hafta bitene kadar zamanım olmayacağını biliyordum."

"Neden iki hafta? Bu arada, bu gece bara gelmek için zamanın vardı."

İçimi çektim ve sonraki yirmi dakikayı kız kardeşime her şeyi açıklayarak geçirdim; neyse ki onu görmezden gelmediğimi anlayınca sakinleşti.

"Vay canına, Mimi'nin iyi olmadığını duyduğuma çok üzıldüm. O çok tatlı bir kadın."

"Artık burada olduğumu bildiğine göre, onu ziyarete gelmelisin." "Bunu çok isterim. Sence Nicole için sorun olur mu?"

"Etrafta olmamı sorun , sizi de kesinlikle sorun etmeyecektir. Seni her zaman sevdi."

Kız kardeşim hüzünlü bir gülümsemeyle parladı. "Ben de onu seviyorum."

Üçünü de seviyorum. Nicole'e geri dönmem gerekiyordu, özellikle de bu geceki ayrılışımdan sonra, ama kız kardeşimin bu kadar çabuk gitmeme izin vermesine imkân yoktu.

"Tüm bunlarla aran iyi mi?" diye sordu.

"Eğer sorunuza cevap olacaksa, terapi seanslarımı haftada bire çıkardım."

"Öyle, ama hâlâ biriyle görüştüğünü duyduğuma sevindim."

"Evet, hâlâ Dr. Jensen'la görüşüyorum ama zor konular hakkında konuşmaya istekli değilim, bu da amacımızı boşa çıkarıyor." Saçımı çekiştirdim. "Ne? Bir şey söylemek ister gibi görünüyorsun."

"Biliyorum. Ama daha önce söylemediğim bir şey değil." "Tamam..."

"Gel biraz otur." Kız kardeşim paket servis olması gereken patates kızartmalarını bir masaya götürdü ve yağlı poşeti açtı. Bir tanesini ısırdı. "Yıllar önce Brian'ı kaybetmek bana hayatta başka hiçbir şeyin önemli olmadığını öğretti.

sevdiğin kişiye sahip olamazsın. Hiç veda edemedim ve onunla daha fazla zaman geçirmek için yapamayacağım şey yok. Ne kadar kısa olursa olsun, bir an için bile veremeyeceğim hiçbir şey yok. Her zaman şuna inanacağım: Eğer sevdiğiniz kişi bu dünyadaysa, onu geri kazanmak için yapamayacağınız hiçbir şey yoktur."

"O bunu istemiyor, Tina. Olanları atlatamıyor ve şimdi nefret ettiğim biriyle çıkıyor olması gibi çok da küçük olmayan bir komplikasyon var." Kan basıncımın yükseldiğini hissettim.

"Fark etmez."

"Gerçekten..." Dişlerimi sıktım.

"Gerçekten. Sana bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylüyorum. Ama onu nasıl geri getireceğin sana kalmış küçük kardeşim. Bütün cevaplar bende değil. Ben sana sadece ne yapman gerektiğini söylüyorum, nasıl yapacağını değil." Göz kırptı.

Başımı salladım ve saate baktım. "Gitmem gerekiyor. Eve, Nicole'ün yanına gitmeliyim."

Tina bir an bana baktı. "Az önce ne söylediğinin farkındasın, değil mi? Nicole'un *evi*."

"Sadece lafın geliyordu." Tekrar göz kırptı. "Elbette öyleydi."

CHAPTER 13

NICOLE

Atticus'un o kadınla geçirdiği her saniye bir öncekinden daha dayanılmazdı. Bütün zamanımı volta atarak geçirmiştım. Ayrıca, ısırarak kopardığım tırnaklarımın çoğu gitmişti.

Bu gece Atticus'un benden sonra birlikte olduğu bir kadınla ilk kez yüz yüze geliyordum. Elbette güzeldi ve sarışındı, benim tam zıttımdı, bu da yarama tuz biber ekmişti. Onun tipi olduğumu sanıyordum. Sanırım öyle olmadı. Dikkatimi dağıtmak için bir kez daha bilgisayarına girip eski e-posta hesabımı kontrol ettim ve Atticus'un bana gönderdiği mesajlardan birini daha okudum

Ben.

Nicole,

Artık hiçbir şey anlamıyorum. Hayatımı tanıyamıyorum.

Bugün biri bana doğru olmamasını umduğum bir şey söyledi. Seni Julian'la gördüklerini söylediler.

Ama bana gerçeğı sadece sen söyleyebilirsin. Doğru mu?

Şimdi onunla mısın?

Bir üç kadehten fazla içmeyi bıraktığımdan beri ilk kez gerçekten sarhoş olmaya ihtiyaç duyuyorum. Bu gece kafayı bulmamak gerçekten çok zor.

Bana neden zarar vermek istediğini anlıyorum.

Bunu hak ettiğim gerçeğini tartışmıyorum bile.

Sadece ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kırıldım.

Özür

dilerim.

Seni hala seviyorum.

*Ama bu çok acıtıyor.
Yine de hiçbir şey seni kaybetmekten daha fazla acı
veremez. Sensiz hep kaybettim,
Atticus*

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken gözlerim yaşardı. Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü.

Bugün seçtiğim e-posta bu muydu? Atticus'un "kız arkadaşına" karşı kıskançlığımın ne kadar yersiz olduğunu bana hatırlatmak için oldukça etkili bir şekilde kullanıldı. Böyle hissetmeyi *hak etmiştim*.

Mimi uyuyamamış olmalıydı, çünkü yatağında hareket ettiğini duyabiliyordum. Oraya girme düşüncesinden nefret ediyordum çünkü Atticus'un neden gittiği konusunda ona yalan söylemek zorunda kalmak berbat olacaktı. Ama hâlâ ayaktaysa, onu kontrol etmem gerekiyordu.

Yüzüme su çarpmak için banyoda durduktan sonra odasına girdim.

Tabii ki ilk söylediği şey, "Atticus nerede? Onu duyamıyorum."

Bir sürtükle dışarıda. "Oh, ev için ihtiyacımız olan bazı şeyleri almaya gitti."

"Bu saatte mi?"

"Evet..." Boğazımı temizledim. "Yirmi dört saat açık Walmart var biliyorsun."

"Ona sevdiğim naneli şekerlerden getirmesini söyler misin? Yeşil ve beyaz yıldızlı olanlardan?"

"Oh, um..."

Ona asla mesaj atmak istemedim. Araya girmek için bahane uydurduğumu düşünürdü.

"Mağazadan çoktan çıktı ve geri dönüyor. Üzgünüm." "Sorun değil, tatlım."

Uyanık kalırsa ve bu gece eve hiç gelmediğini fark ederse, ki bu kesinlikle bir olasılıktı, bunu nasıl açıklayacağımdan emin değildim.

Üzerine bir battaniye örttüm. "Uyumakta zorlandığın için üzgünüm. Biraz dinlenmeye çalışın."

"Atticus'la aranızda her şey yolunda mı?"

Yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda bir şeyler hissediyorum. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum."

Ondan tavsiye almak isterdim ama bu saçmalığa şimdi geri adım atamayacak kadar batmıştım. Bu noktada, Atticus'la boşanmış olduğumuz gerçeğinden çok ona yalan söylediğim için hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Yine de ona gerçeğin bir kısmını anlatmaya karar verdim.

"Bunu anladın, ha?" "Haksız mıyım?"

"Aramızdaki ilişkinin daha iyi olduğu konusunda haklısın, evet."

"Çocuklarla mı ilgili? Hamile kalmakta sorun mu yaşıyorsun? Geçen gün Atticus'a sordum ama bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmadı."

Midem bulandı. "Mesele çocuklar değil, Mimi. Sadece bazen Atticus'un yaşadığı hayatla mücadele ediyorum. Ünlü bir müzisyenle evli olmak kolay değil." *En azından öyle değildi.*

"Ama onunla evlenmeyi kabul ettiğinde böyle bir hayat için imza atmıştın, değil mi?"

Sözleri kafama dank edince suçluluk duygusuna kapıldım. Kesinlikle haklıydı. Kariyerinin yükselebileceğini bilerek onunla evlenmeyi kabul etmiştim ve yükseldiğinde bununla başa çıkamadım. İlişkimizin sona ermesinde benim de payım vardı. Sözleri bana kendi zayıflıklarımı ve güvensizliklerimi hatırlattı; Atticus geçmişte var olmamakla ilgili düşüncelerine teslim olsaydı, davranışlarımın evliliğimizin sonundan çok daha kötüsüne neden olabileceğini hatırlattı.

Ben bir şey söylemeyince, "Baban yüzünden mi Atticus'a tam olarak güvenemiyorsun?" diye ekledi.

Babamın annemi aldatmasının benim üzerimde büyük bir etkisi olduğuna şüphe yoktu. Çok güvendiğim bir adam sonunda ikimize de ihanet etmişti. Bu dünyada en çok güvendiğim adam bana yalan söylemişti ve doğru olduğunu düşündüğüm hiçbir şey doğru değildi.

Başımı salladım. "Bu beni kesinlikle etkiledi, Mimi. Hâlâ tam olarak bir travma. Her ne kadar kendine güvenen bir insan olmak istesem de, babamın yaptıklarının insanlara güvenme becerimi etkilediğini hissediyorum." Gözlerimin içine bakarken konuşmakta zorlanıyordu. "Atticus baban gibi *değil*. Seni ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum. Önemli olması için buna inanmanız gerektiğini biliyorum. Hayatım boyunca pek çok insanı gözlemledim ve hiç kimsenin birine Atticus'un baktığı gibi baktığını görmedim.

sana."

Gözlerimi kapattım. Söyledikleri doğrudu. Bunu ruhumun her zerresinde hissettim.

Ön kapı açıldı ve ayak sesleri duydum. *Geri gelmişti*. Atticus, büyükanneme dükkânda olduğu hakkında söylediklerimi göz önünde bulundurarak dönüşünü daha iyi ayarlayamazdı. Zamanlama mükemmeldi.

Atticus kapının eşiğinde durdu. "Hey, Mimi. Hâlâ ayakta ne yapıyorsun güzelim? Ben gittiğimde uyuyordun."

"Şey, Nicole ve ben de tam konuşuyorduk."

", değil mi?" Alnından öpmek için eğildi.

O dudakların bu gece nerede olduğunu merak ettim. Yüzünde ruj izi aradım, saçlarının yerinde olup olmadığını inceledim. Aslında görünmüyordu. Gözlerim onun büyük, güzel ellerine takıldı ve onların da bu gece nerede olduğunu merak ettim.

"Walmart'tan ne aldın?" diye sordu ona. "Hiç çantan yok."

Atticus bana baktı ve yalan söyledi, "Uh... sadece ev için birkaç şey. Çantayı arabada bıraktım çünkü bu gece bir şey koyamayacak kadar tembel hissediyorum."

"Bir dahaki sefere dışarı çıktığında bana yıldız ışığı nane şekeri getirir misin? Yeşil ve beyaz olanlardan?"

"Tabii ki."

Başını salladı ve gözlerini kapattı. "Siz ikiniz beni yalnız bırakabilirsiniz. Çıkarken ışığı kapatın."

"Evet, hanımefendi," dedi.

Atticus ve ben koridorda sessizce yürüdük. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, damarlarımda kıskançlık pompalanırken havadaki gerilim yoğundu.

Doğruca yatak odasına yöneldim ve o umarım mutfakta kalırken ben de ona sessiz bir muamele yapmayı planladım. Ama beni odaya kadar takip edince, elimde olmadan "Kız arkadaşın nasıldı?" diye fısıldadım.

Kapıyı kapattı. "O benim kız arkadaşım değil."

"Buraya gelip gözlerinde hançerlerle bana bakarak kesinlikle öyle davrandı. Artık birlikte olmadığımızın farkında değil mi? Onun sorunu ne?" Ses tonum kin doluydu. Kıskanmış gibi göründüğümü biliyordum. Ama öyleydim. Ve bu duygudan nefret ediyordum.

"Ona Monksville'de ne yaptığımı hiç söylemedim. Ve Doug aptalca ona bu adresi verdi çünkü davulların gönderilmesi için ona sipariş verdim.

Burada. Ve görünüşe göre geçen gece dışarıdayken ikimizin fotoğrafları çekilmiş. Bir şekilde o fotoğrafları görmüş."

"Harika." Öfkelendim. "Ne yani, benimle bir ilişkin olduğunu mu düşündü?"

"Kıskanıyordu, evet. Bu konuda benimle yüzleşmeye geldi."

"Onu yola getirdin mi?" Kollarımı kavuşturdum. "Ona aramızda kesinlikle hiçbir şey olmadığını söyledin mi?"

"Aslında onunla ilişkiyi bitirdim." Ayakkabılarına baktı. "Bitirecek pek bir şey yoktu, çünkü bir ilişki içinde olmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum, ama görünüşe göre bu onun için yeterince açık değilmiş."

Bir rahatlama dalgası beni vurdu. "Demek bu yüzden bu kadar uzun süre yoktun? Bunca zamandır ondan ayrılıyor muydun?"

"Birlikte olmadığın birinden ayrılamazsın. Ama evet, sınırlı ilişkimizi bitiriyordum."

"Nasıl karşıladı?"

"Mutlu değildi ama bunu kabullendi. Sanırım daha iyi durumda olduğunu anladı. Rahatladım çünkü ona ihtiyacı olan zamanı ve ilgiyi verebilecek birini bulmayı hak ediyor. Hiçbir zaman daha fazlası olmadı..." Tereddüt etti, kendini yakalamış gibi görünüyordu.

"Evet..." Gözlerimi devirerek midemin bulandığını hissettim. "Başka bir şey söyleme."

Nefes verdi. "Ama o gittikten sonra, şansına kız kardeşim bara ve ona şehirde olduğumu söylemediğim için beni bir güzel patakladı. Tina'yı bilirsin. Gitmeme izin vermedi. Bu yüzden geç kaldım."

Tina'yı düşününce gülümsemekten kendimi alamadım. Onu ve çocuklarını her zaman sevmiştim. Uzun bir süre Tina'ya kız kardeşim, kızı Kenzie'ye de öz yeğenim gibi bakmıştım.

"nasıl?" "O

iyi."

"Kasabada olduğunu ona en başından söylemeliydin. Bu işten nasıl sıyrılabileceğini düşündün bilmiyorum. Birileri seni bulacaktı."

Omuz silkti. "Mimi'ye odaklanabilmek istedim. Ailem burada olduğumu bilseydi beni yalnız bırakmazlardı. Mimi'nin yardımcısı döndükten sonra onları görmek için bolca zamanımız olacak."

"Yani... bu iş bittikten sonra bir süre daha şehirde mi kalacaksın?"

"Kısa bir süre için. Tam olarak emin değilim. Eninde sonunda geri dönmek zorundayım. L.A.'de kayda başlayabiliriz. Ondan sonra da bir süre eve gelme fırsatım olmayacak çünkü turneye çıkacağız."

"Anlıyorum." Alt dudağımı

ısırdım. "Bu bakış ne için?"

"Hiçbir şey..."

"Tur'dan bahsettiğim anda yüzün değişti."

O haklıydı. *Tur* kelimesi bile beni tetikledi. Atticus'un Tanrı bilir kimlerle neler yaptığı gözümün önüne geliyordu. Atticus benden sonra pek çok kadınla birlikte olmuştu ve bunu düşünüp de midemin bulanmadığı tek bir an bile olmamıştı. Ancak bu yaşam tarzı onun için bir gerçeklik haline gelmeden önce bile, bundan duyduğum korku sonumuza katkıda bulundu.

"Riley'yle ilişkini turda etrafta dolaştığın için kendini suçlu hissetmemek için mi bitirdin?" Ağzımdan kaçırıldım.

Yüz ifadesi endişeden öfkeye dönüştü. "Evet, Nicole. Aynen öyle," diye tersledi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, geri adım atmaya çalışarak.

"Hayır, elbette. Gerçek bu, değil mi? Ben ruhu olmayan, kontrolden çıkmış bir erkek fahişeden başka bir şey değilim. Beni böyle görüyorsun." Bana doğru yürüdü ve kanımın daha hızlı pompalanmasına neden oldu. "Sana bir haberim var." Durakladı. "Korktuğun gibi bir adam oldum. Ama birlikteyken *asla* öyle biri olmadım. Yakınından bile geçmedim. Ama sen ilişkimizi tamamen bitirdikten sonra, seni unutmak için başka insanlara yönelmek zorunda kaldım. Alkol ya da uyuşturucu olmayacaktı, o yüzden kadınlara yöneldim. Sen Julian'la çıkmaya başladığında, gerçekleri unutmaya ihtiyacım vardı." Dişlerini sıkarak bir an durakladı. "Ve hayır... Riley'yle ilişkimin bitirmemin daha fazla özgürlüğe ihtiyaç duymamla hiçbir ilgisi yoktu. Ne yazık ki, turnedeki faaliyetlerimden her zaman haberdardı ve Los Angeles'a döndüğümde onunla takıldığım sürece hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyordu - ta ki seninle fotoğrafımı görene kadar."

Ona bakmazdım. "Orada endişelenecek bir şey yoktu, değil mi?"

Yaklaştı ve şimdi nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "Artık sana karşı bir şeyler hissetmediğimi ima ediyorsan yanılıyorsun. Ve unuttuğun bir şey *var ki o da benim* kararlı bir ilişki içinde olmadığım." Başını öne eğdi. "Julian nasıl bu arada? Onun hakkında hiç konuşmadık."

çok. Ama madem benim duyarsız bir hıyar olduğumu düşünüyorsun, o zaman acımızdan nasıl faydalandığını ve bunu kendi ödülü haline getirdiğini de konuşabiliriz."

Julian'dan bahsedince midem bulandı. Atticus'un eski arkadaşını hayatıma aldığımda ne yaptığımı çok iyi biliyordum, boşanmamın acısını atlatmama yardım etmesine izin vermiştim. Atticus'un yıkılacağını biliyordum. Yine de buna izin verdim, bunun sonunda bizi sonsuza dek bitiren şey yüzünden kendi yıkımımı ortadan kaldıracağını umuyordum. Bu her zaman pişmanlık duyacağım bir şeydi. Bu bir hataydı.

"Ondan bahsetmemden hoşlanmıyorsun, değil mi?" Sesi titriyordu. "Ben de hoşlanmıyorum. Keşke uyanabileceğim bir kabus olsaydı."

Julian'la aramızda olanları itiraf etmeye hazır değildim, onu hâlâ bir kalkan olarak kullanıyordum. Onun fikri olmadan çok savunmasız olduğumu hissediyordum. Julian olmadan, kalbim hâlâ evliliğim sona erdiğinde olduğu yerdeydi. Ama şu anda eski kocamın gözlerindeki acıya dayanamıyordum. Şu anda Julian'ın adının anılmasıyla hissettiğini bildiğim acıyı hafifletmem gerekiyordu.

Atticus'a gerçeği söylemem gerekiyordu.

"Artık onunla birlikte değilim," diye itiraf ettim.

Ancak benim ifşaatım onu daha da kızdırdı.

Atticus dişlerini sıktı. "Ne lan o? Sana zarar verirse onu öldürürüm. I-"

"Hayır." Elimi göğsüne koydum. "O hiçbir şey yapmadı. Ben bitirdim o."

Düzensiz nefes alışları yumuşadı.

"Neden?" "Çünkü o ve ben... bir hataydık."

Göğsü kabardı. "Neden bir hata yaptın?" "Nedenini biliyorsun Atticus."

Atticus'un gözleri cam gibiydi. İçki içtiği için mi

Bu gece üç kadehten fazla mı içti yoksa ağlamak üzere miydi?

Daha da yaklaştı. "duymam gerek."

Yutkundum. "O ve bir hataydık... çünkü ona sadece seni unutmak ve sana inat olsun diye bağlandım ve bu yüzden korkunç bir insanım. Onu içeri aldığı zaman, ne kadar kötü incindiğimi unutmak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve bu süreçte seni incitmiş olmam umurumda değildi."

Atticus bir süre başını salladı. "Pekâlâ, görev tamamlandı." Nefes verdi. "Ama benim için en zor kısmı ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Bunun için seni suçlayamam bile. Çünkü ben de kendime zarar vermek istedim." Göğsümde şiddetli bir acı hissettim.

Oda sessizlikle dolarken gözlerini kapattı.

"Artık bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı Atticus? Uzun bir gece oldu." Başını salladı.

Yatmak için üstümüzü değiştirirken başka bir şey konuşmadık, bir kez daha sırt sırta verdik ki diğërimiz daha önce milyonlarca kez gördüğümüz şeyleri görmesin.

Sonra yatağı girdik ve daha fazla sessizlik içinde birlikte uzandık. Karanlığın içinde konuşana kadar uyuyakalmış olabileceğini düşünmüştüm.

"Sensiz olduğum kişiden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Göğsüm sıkıştı. Sözleri tam da kendim hakkında hissettiklerimi yansıtıyordu. Onsuz olduğum kişiden, ayrılığımızdan bu yana geçen yıllar içinde dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum. Artık o kalpsiz kadın olmak istemiyordum.

Şu anda onu rahatlatmak, dönüp ona sarılmak istiyordum. Ama gardımı düşürmekten çok korkuyordum. Yine de ona bir şekilde dokunma ihtiyacı çok yoğun hale geldi. Elimi göğsüne uzattım ve kalbinin üzerine koydum. Çok hızlı atıyordu. Nedenini merak etmeme gerek yoktu. *Biliyordum.*

Elini benimkinin üzerine koyup kilitledi. Benim için atan kalbinin ritmiyle uykuya daldım.

Ertesi sabah mutfağı girdiğimde Atticus beni şaşkına çevirdi.

"Dün gece söylediğın her şeyde ciddi miydin?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Uykunda söylediğın her şey."

Bir adrenalin . . "Ne dedim ben?" "Hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki *uyurken* ne söylediğimi hatırlamıyorum." İçimi bir korku kapladı.

"Ne söyledim ki?"

Yüzünde muzip bir sırıtma belirdi. "Tekrar edemeyeceğim kadar müstehcen. Seni utandırmak istemem."

Harika. "Senin küçük oyunun bir akıl oyunu. Bunu biliyor musun?" Dişlerini gösterdi. "Öyle, değil mi?"

Yüzündeki sırıtma çok seksiydi. Bu adamın sadece bana bakarak vücudumu yanıyormuş gibi hissettirmesinden nefret ediyordum. İstiyordum ki

Ellerimi saçlarında öyle bir gezdirmek istiyordum ki parmak uçlarım karıncalanıyordu. Onu öpmek ve geçmiş bir günlüğüne unutmak istiyordum.

Bu duygular en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

"Kalktığını duydum," dedi, "ben de kahveni hazırladım. Mimi de kahvaltısını yaptı. Bir süre daha idare eder ama muhtemelen yakında altını değiştirmem gerekecek. Hâlâ bunu yapmama izin vermiyor." Mutfaktan çıkmak için döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Davullarım gelmek üzere. Teslimatçıdan sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğuna dair bir mesaj aldım." Atticus koridorda gözden kayboldu.

Büyükannemle ilgilendikten sonra mutfağa döndüm ve Atticus'un daha önce benim için hazırladığı kahveyi ısıttım.

Hâlâ dün geceki konuşmamızın etkisindeyken, onun evde olmamasını fırsat bilip odama döndüm ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Beni üzeceğini bilmeme rağmen Atticus'un kayıp e-postalarından birine daha tıkladım.

Nicole,

En azından bu mesajları aldığını bilmemi sağlayabilirsin. Senin için bir şarkı yazdım.

Hazır mısın?

Bir zamanlar Nicole adında bir kız vardı.

Beni yedi ve . Ama hak ettiğimi aldım.

Benim güzel karım.

Onun hayatını

mahvettim.

Neyse, bitiremeyecek kadar berbat durumdayım, ama ne demek istediğimi anladınız. Bu yüzden şarkı yazmıyorum. Bunu Tristan'a bırakıyorum.

Şu an çok berbat durumdayım.

Alkol değil ama bir şey aldım. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Biri bana verdi. Aptalca, biliyorum.

Başka şeylere geçersen üç içki kuralımı çiğnemiş olurum sanırım. Ama bugünü gerçekten unutmam gerek.

Artık benim olmadığını unutmam gerek. Artık onunla olduğunu.

*Ben de boku yedim.
Bundan bahsetmiş
miydım?
Bir daha olmayacak.
İkinizin bir fotoğrafını paylaşmış. Ve
bunu görmezden gelemem.
Senden nefret ediyorum. (Seni
seviyorum.) hep kaybettim,
Atticus*

Ekranı bakarken kendimi boş hissediyordum, kesinlikle bir tane daha okuyacak kadar güçlü değildim. Cevapsız kalan e-postaların her biri beni bir öncekinden daha fazla incitiyordu. Tek teselli, bunların çok geçmişte yazıldığını ve Atticus'un bunları yazdığı zamanki durumunda olmak yerine şu anda iyi olduğunu ve garajda davullarını kurduğunu bilmektir.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp mutfağı temizlemekle meşgul olurken bir yandan da o e-postayı ve dün gece uykumda ona itiraf etmiş olabileceğim ya da olamayacağım şeyleri düşündüm.

Yarım saat sonra uzaktan davul sesleri gelmeye başladı. Bir an için gözlerimi kapadım ve Atticus'un çalışını duymanın verdiği nostaljiyi takdir ettim. Bu sesi duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

Gerçi Mimi'nin de duyması şaşırtıcı değildi, çünkü muhtemelen fark ettiğinden daha yüksek sesliydi.

Odasına girdiğimde "Bu de ne?" diye sordu.

"Atticus az önce bir davul seti . Senin bu sabah uyanık olmandan faydalıyor."

"Hayal kırıklıklarını gidermenin bir yolu da bu." "Seni rahatsız mı ediyor? Ona durmasını söyleyebilirim."

"Hayır, hayır. Kafamda uçan düşünceler dışında odaklanabileceğim bir şey olması güzel. Gürültü hoşuma gidiyor."

"Ne düşünüyordun?" Yatağının yanına oturdum. "İyi misin?"

"Bilirsiniz, benim yaşıma geldiğinizde ve sona yaklaştığınızda, her türlü çılgın düşünceye kapılırsınız. Bir uykudan diğerine uyanıp uyanmayacağımızı bilmiyoruz. Her gün doğumu bir mucizedir. Ve her gece, tek umudumuz günü kalplerimizde biraz huzurla bitirmiş olmaktır. Son kez olması ihtimaline karşı."

"Şu anda huzurlu hissediyor musunuz?"

Mimi başını salladı. "Sanırım öyle, evet. Kızım ve torunum yerleşti. Amcaların ve kuzenlerin de öyle. Asıl sen ve annen için endişeleniyorum. Bana gelince, ben yaşadım. Sevdim. Bu dünyadan ayrılmak istemiyorum ama çoğu insanın yaşının çok ötesinde yaşama ayrıcalığına sahip oldum. Bir noktada, veda etmeli ve sıradaki şeye geçmeliyim. Senin için ne kadar istesem de sonsuza kadar burada , tatlım."

"Umarım daha uzun uykularımız olur. Seni asla kaybetmek istemiyorum. O güne asla hazır olamayacağım."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Kocanla kavga etme."

Uh-oh.

Dün gece.

Çok mu ses çıkardık?

Atticus'la dün gece o kapalı yatak odası kapısının ardında fısıldaştığımızdan emindim ama asla bilemezsiniz.

"Kavga ettiğimizi duydun mu?"

"Evet."

Midem bulandı. "Ne hakkında kavga ettiğimizi duydun mu?" "Hayır. , ama sana söylediğim gibi, bir şeyler olduğunu hissediyorum.

tam olarak ne olduğunu bilmesem de, ikinizin arasında bir sorun var. Hayat, zamanınızı didişerek geçirmek için çok kısa, biliyorsunuz. Sevişiyor, gülüyor, gençliğin izin verdiği tüm harika şeyleri yapıyor olmalısınız. Büyükbabanla sadece bir gün geçirebilseydim, yapacağım son şey onunla tartışmak olurdu."

Mimi'yi hayatımı düzene soktuğuma inandırdığım için kendimi sahtekâr gibi hissediyordum ama onun huzur içinde ölmesi her şeyden daha önemliydi. Görünüşe göre bu benim akıl sağlığımdan bile daha önemliydi.

Başımı salladım. "Neyin önemli olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Bunu dikkate alacağım."

Mimi'nin odasından çıktıktan sonra Atticus'un çalışmasına bir göz atmak istedim. Garajın kapısını açmadan önce sırtımı yasladım, gözlerimi kapattım ve vuruşların içimde titreşmesine izin verdim, Atticus'un tutkusu her vuruşta beni daha fazla tüketiyordu. Kemiklerimde yankılanıyordu. Ruhumda. Onu dinlemeyi ne kadar özlemişim. Birdenbire yeniden on altı yaşına girmiş, kuzenimin büyük arkadaşının büyüsüne kapılmışım.

Kapının karşısındaki o yerde ne kadar kaldığımı unuttum. Davul sesi aniden kesildiğinde, kapı arkamdan açıldığında neredeyse geriye düşüyordum.

"Ne oluyor be?" Bağırdım.

Atticus'un gözleri öfkeyle parladı. "O burada."

"Kim burada?"

"Lanet Julian ön tarafta. Eve bir Ring kamera kurdum ve kapıda biri olduğunda beni uyarıyor."

CHAPTER 14

ATTICUS

Buraya gelmeye cüret etti. Hayatımda kimsenin boynunu kırmayı bu kadar istememiştim.

Ama Mimi'nin bir şey duyması riskini göze alamazdım.

"Neden buradasın?" Kulaklarım zonklayarak verandayı döndüğümde tükürdüm.

Nicole Julian'ı kolundan tutup sokağın aşağısına götürdü. "Burada, evden uzakta konuşmamız gerekiyor," diye açıkladı.

Onu asla onunla yalnız bırakamazdım, bu yüzden onu takip ettim. "Soruma cevap vermedin," dedim ona. "Neden buradasın?"

"Bunu sana açıklamama gerek yok."

"Seni terk etti. Sorun çıkarmak için gelmediysen neden geldin?" "*Beni* terk mi etti? Sen *kendi* durumunu düşünüyorsun."

Kanım kaynadı. "Gitmeniz gerekiyor. Onun ve benim neden burada olduğumuzu biliyorsunuz."

Şimdi senin saçmalıklarının zamanı değil."

"Buna karar vermenin sana düştüğünü sanmıyorum. Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok."

"Karımı korumak için *her türlü* hakka sahibim."

"Karın mı?" Adam ofladı pufladı. "Sanırım o gemi uzun zaman önce kalktı."

Nicole yürümeyi bıraktı ve avuçlarını uzattı. "Durun! İkiniz de." Bana döndü. "Bizi biraz yalnız bırakın, lütfen."

Ben mi? Aralarına bakarken göğsüm kabardı. Gitmemi mi istiyordu? Arkamı dönüp onu onunla yalnız bırakmak içimi acıttı ama dediğini yaptım; çünkü ikimiz de ortadan kaybolursak Mimi'nin bir terslik olduğundan şüphelenmesini istemiyordum. Çürükler içinde gelseydim, bu da iyi bir görüntü olmazdı.

"Bana ihtiyacın olursa ara," dedim uzaklaşırken.

Ne yazık ki eve döndüğümde kalbimi Nicole ile birlikte kaldırımda bırakmış gibi hissediyordum. Kendimi boşlukta hissediyordum ve en çok da utanıyordum; yaptıklarımın tüm sebep olmasından utanıyordum. Onun başka bir adamın, özellikle de onun kollarına düşmesine izin verdiğim için utanıyordum.

Mimi'yi kontrol ettim, umarım dışarıda bir kargaşa hissetmemiştir.

Bana baktı. "Davul çalmayı bıraktın." Elimi saçlarımda gezdirerek iç çektim. "Yaptım." "Kapıda birini mi duydum?"

"Evet... sadece bir şeyler satan biriydi." "Nicole nerede?"

"Biraz dışarı çıktı." Pencereye doğru yürüdüm ve ayağımı vurarak dışarı baktım.

"Dışarıda bu kadar ilginç ne var?" "Hiçbir şey. Güzel bir gün. Hepsi bu."

Daha iyi görebilmek için boynumu uzattım ama buradan göremeyeceğim kadar uzakta olduğunu biliyordum.

"Neden davul çalmaya geri dönmüyorsun?" Mimi sordu. "Beni rahatlatıyordu."

Arkamı döndüğümde kaşlarımı kaldırdım. "Rahatlıyor musun? Seni rahatsız ediyorum diye endişelendim."

"Hayır, aşkım. Zihnimin yarışmasına neden olan şey sessizlik. Davul çalmak bana odaklanabileceğim bir şey verdi."

"Ben de öyle hissediyorum. Büyük beyinler benzer düşünür." Kendimi ölü gibi hissetsem de gülümsedim. "Tamam o zaman. İşe geri döneceğim."

Kendimi garaja dönmeye zorladım, koltuğuma yeniden yerleştim ve davullara vurmaya başladım. Her vuruş sadece öfkemi körüklüyordu. Öfkemi dışa vururken alnımda boncuk boncuk terler birikti. Davullar Julian'ın suratından iyidir.

Yaklaşık bir saat sonra garajın kapısı açıldığında durdum. Sopalarımı yere bırakarak Nicole'ün yanına koştum. "İyi misin?" "Evet. Az önce şehir merkezine gittik ve kahve içtik."

Bu bile beni çıldırttı. "Gitti mi?"

"Hayır, aslında. Bu gece Monksville'de kalacak."

"Neden?"

Omuz silkti.

"Senden ne istiyor?" Bağırđım. "Bilmek istediğinden emin değilim."

Dişlerimi sıktım. "Onu geri götürmeni istiyor..."

"Evet, ben şehre döndükten sonra bir şans daha istiyor."

Bir an panikledim. O New York'ta onunla birlikteyken ve ben dünyanın yarısını dolaşmışken nasıl rekabet edebilirdim?

Avuçlarım terlemeye başladı. "Ona ne söyledin?" "Ona ilişkimize devam etmekle ilgilenmediğimi söyledim."

"Söylemesi gereken şeyi söylemek için neden sizin New York'a dönmenizi bekleyemedi?"

Başını salladı ve ayaklarına . "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Buraya beni sıkıştırmaya geldi. Kıçına tekmeyi yemek istiyor." Yumruklarımı sıktım. "Nerede kalıyor?"

"Neden? Onun peşinden gitmiyorsun."

"Sadece onunla konuşmak istiyorum." *Ben yüzünü kaldırıma vururken.*

"Bundan iyi bir şey çıkmaz Atticus, bunu sen de biliyorsun."

Julian'la tekrar yüzleşerek ne elde etmeyi umuyordum? Şu anda içimdeki öfke, Nicole ve benim için hâlâ umut beslediğimi ve Julian'ı bir engel olarak gördüğümü fark etmemi sağladı. Bu büyük ihtimalle kuruntuydu. Kendimi incinmekten korumam gerekiyordu. Ama önce *onu* incitmek istiyordum.

"Eğer bana nerede olduğunu söylemezsen, onu yine de bulurum. Şehirde çok fazla otel ya da takılacak yer yok. Ve annesinin nerede yaşadığını biliyorum. Hâlâ burada yaşıyorsa onunla kalıyordur herhalde?"

Nicole onaylamayı reddetti.

Garajdan çıkıp arabama doğru ilerlerken beni takip etti. "Atticus, aptallık etme."

Onu görmezden geldim, motoru çalıştırdım ve yola çıktım. Onu üzmemekten ne kadar nefret etsem de, elimde değildi. Eğer ben ona sahip olamayacaksam, onun da kesinlikle olamayacağını bilmesini istiyordum.

Julian'ın arabasını bildiğimden, onu görüp görmediğime bakmak için şehirde dolaşmaya karar verdim.

Monksville'i araştırmak birkaç saatimi aldı ama sonunda Range Rover'ını mutlu saatler civarında yerel bir barın önüne park etmiş halde buldum.

Park ettim ve hışım ile içeri girdim.

Köşede oturmuş, duvara monte edilmiş televizyonda bir maç izliyordu.

Ben karşısındaki sandalyeyi çekip kendimi rahat ettirirken o da koltuğunda zıpladı.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" . ". Buraya gelmenin dayak yeme riskini taşıdığını biliyordun ama yine de gelmeyi tercih ettin."

"Hadi ama." Gözlerini devirdi. "Gerçekten mi? Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"Aslında sadece konuşmak istiyorum."

"Bir saniye önce kıcıımı tekmelemekten bahsetmiştin. Şimdi konuşmak mı istiyorsun?" "Onu zaten üzdüğümünden daha fazla üzmem istemiyorum, bu yüzden hayır, konuşmayacağım."

sana saldırıyor. Bunun için Nicole'e teşekkür edebilirsin. Ama lütfen önce benim için gel ve bana bir mazeret söyle. O zaman meşru müdafaa adına dişlerini dökmek için tamamen meşru bir nedenim olacak."

Belki her dişlerini dökerdim. Ama önce bir içkiye ihtiyacım vardı. Bugün kesinlikle en fazla üç içki içme hakkımı kullanacaktım.

Bara yöneldim ve bir bira sipariş ettim. Masaya dönmeden önce bir kadın beni tanıdı ve bir fotoğraf istedi. Gülümsemeye zorlayarak onu yatıştırdım ve Julian'ın karşısındaki koltuğa yerleştim. Gitmediği için hakkını vermem gerekiyordu.

Uzun bir yudum aldım ve kadehimi yere bıraktım. "Nicole'den uzak durman için ne yapabilirim?"

"Neden yapayım ki? O senin eski karın, *eski* kelimesi önemli. Onun bir şekilde hâlâ sana ait olduğuna dair temelsiz bir inancın var. O sana ait değil. Sen ve o ayrıldıktan sonra benimle olmayı seçti. Bunu anlayamıyor gibisin."

"Seni ancak sen durumu manipüle ettikten sonra seçti. Ne olduğunu biliyordun ve parçaları toplamak için uygun bir şekilde oradaydın -hakkın olmayan parçaları."

"Onunla ilişkimin zamanlamasının uygun olup olmadığını düşünmeniz önemli değil. O ve ben gerçek bir ilişki geliştirdik. Bir gecede olmadı. Sen orada değildin ve onun ve benim ne inşa ettiğimiz hakkında hiçbir fikrin yok. Sadece görmek istediğin şeyi görüyorsun. Ayrıca Nicole'un yetişkin bir kadın olduğunu ve hayatıyla ilgili ne isterse yapabileceğini unutuyorsun. Kime aşık olacağını senin dikte etmene ihtiyacı yok."

"*Sana* aşık mı? O senden ayrıldı!" "Evet, sanırım bu bir hataydı."

"Ona nasıl hissetmesi gerektiğini mi söylüyorsun?" Bardağımı masaya çarptım. "Neye dayanarak bir hata?"

"İlişkimizde yaşananların seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Hiçbir ilişki mükemmel değildir. Gerçek emek ister. Bilirsiniz, bir şeyler için çaba sarf etmeyen bir müzisyen olmanın aksine."

Bir nefes çektim. Sinirime dokunmuştu. Beni etkilemek için tam olarak ne söyleyeceğini biliyor gibiydi. Bu konuşmanın iyi bitme olasılığı her geçen saniye azalıyordu.

Kollarımı sıvadım. "Biliyor musunuz? Bu kötü bir fikirdi. Seninle konuşabileceğimi ve suratını dağıtmak istemeyeceğimi sanmıştım ama yanılmışım."

"Bunu yaptığını görmeyi çok isterim çünkü bu Nicole için senin ne kadar kaçık biri olduğunu kanıtlar."

"Sen bir pislikisin, Julian. Arkadaş olduğumuza inanamıyorum. Kendin hakkında ne istersen düşünebilirsin ama gerçek şu ki, arkadaşının karısına taşınmak için gerçekten boktan bir insan olmak gerekir."

"Tekrar söylüyorum, o senin karın değil. Onunla çıkmaya başladığımda da değildi."

Eğildim. "O her zaman benim karım olacak. Ve eğer onu sandığın kadar iyi tanıyor olsaydın, kime ait olduğunu gözlerinden anlardın. Onun yanında benim adımları anarsan ne demek istediğimi anlarsın."

"Sana geri döneceğinden o kadar emin olma. En başta *neden* bana kaçtığını hatırlatmama gerek var mı?" Birama baktı ve çenesini kaldırdı. "Neden bir içki daha içmiyorsun? Bazı harika kararlar ver..."

Bedenim öfkeyle titredi. İşte bu kadar. *Neden bir içki daha içmiyorsun?* Kendimi kaybetmeme sebep olan şey buydu. Ayağa kalktığımda sandalyem ahşap zemine çarptı, bardağım yere düştü. Onu boynundan yakaladım, duvara doğru sürükledim ve duvara çarptım.

Boynunu sıktım ve tükürdüm, "Devam et. Bir daha söyle. Bana bir içki daha içmemi söyle."

İki adam koşarak geldi ve beni onun üzerinden çekti. İçlerinden biri barı hemen terk etmezsem polis çağırmakla tehdit edince, kalma riskini göze alamayacağıma karar verdim. Mimi'nin bu kasabada polis olan akrabaları vardı. Ne olduğunu öğrenirdi. Sonra ne olacaktı?

Böylece Julian'a bir daha bakmadan oradan ayrıldım, içten içe beni durdurdukları için şükreliyordum. Çünkü onu gerçekten incitebilirdim.

Eve dönerken yaptığım ya da neredeyse yaptığım şeyi Nicole'e nasıl açıklayacağımı düşündüm. Ona ne yapmak *istediğimi*. Davranışım kesinlikle bana puan kazandırmayacaktı.

Utanmıştım, onunla yüzleşmeye hazır değildim. Bu yüzden önce kız kardeşime gittim. Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Tina kapıyı açtığında "Bok gibi görünüyorsun," dedi.

"Evet. Öyle hissediyorum." Onu mutfağa kadar takip ettim. "Çocuklardan herhangi biri burada mı?"

"Hayır."

"Güzel."

Yeğenlerimin bugün olanları bilmesini istemedim. Kieran bizimle tura çıktığında benim kötü davranışlarımın tadına bakmış olsa bile, onlara her zaman iyi örnek olmaya çalıştım.

"Ne oldu, Atticus? Mimi mi?" Başımı salladım.

Barda anlattıktan sonra kız kardeşim hiç şaşırmadı. Neyse ki o ve ben aynı fikirdeydik.

"O adam buraya gelip ortalığı karıştıracak kadar yüzsüzdü. Keşke onun dişlerini kırsaydım."

İşte *bu* yüzden kız kardeşimi seviyordum. Başımı salladım. "Ben de öyle."

"Ama senin sırtında deri yok. Oradan çıktınız ve kimse ölmedi. Neden hala bu kadar üzgünsün?"

Şakaklarımı ovuşturdum. "Burada Nicole ve Mimi ile fazla zamanım kalmadı. Sanırım Nicole'le şimdiye kadar bir şekilde yeniden bağ kurmuş olmayı umuyordum. Ama ne zaman biraz ilerleme kaydetsek iki adım geri atıyorum ve her gün işleri daha da kötüleştiriyorum. Julian'ın geri dönmesi bana onun bu işin dışında olmadığını hatırlattı. Ev sahibi avantajına sahip olacak." Saçımı çekiştirdim. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Tina bana bir bardak su doldurdu, oturdu ve masaya doğru kaydıldı. "Eğer aşk hala orada olmasaydı, her şey daha kolay olurdu, biliyor musun? İşlerin senin için bu kadar gergin olmasının nedeni aşkın hâlâ canlı olması. Nicole'ü olayları farklı görmeye, sana bir şans daha vermeye ikna edebilmeyi her şeyden çok isterdim ama bu ondan gelmeli. Buna hazır olmalı."

"Biliyorum." Derin bir iç çektim. "Mesele de bu. Olanları kabulleneceğinden emin değilim. Ve onu suçlayamam."

"İkiniz de hayatta olduğunuz sürece umudunuzu "

Elini uzattım. Kocasını Brian'ı ona geri getirmek için her şeyimi verirdim. İçimi çektim. "Gerçek şu ki... sanırım bu yolculuğun geri kalanında sadece Mimi'ye odaklanmalı ve Nicole'ün beni buraya davet etmesinin başka bir nedeni olduğunu düşünmeyi bırakmalıyım. Çünkü kendimi büyük bir hayal kırıklığına hazırlıyorum."

"Şehirden ayrılmadan önce *bizimle* biraz zaman geçirsen iyi olur. Eğer yapmazsan çocuklar seni asla affetmez."

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum. Gerçi artık hepsinin yetişkin olması beni korkutuyor." Kıkırdadım.

Kız kardeşimin evinden çıktığımda hava kararmıştı.

Eve döndüğümde yaptığım ilk şey Mimi'ye bakmak oldu. Neyse ki mışıl mışıl uyuyordu. Sonra mutfağa girdiğimde Nicole'ü elinde bir fincan çayla otururken buldum.

Yüzü asıktı ve başını kaldırıp bana bakmıyordu. "Bunca zamandır neredeydin?"

"Julian'ı bulmam biraz zaman aldı ve bardan çıktıktan sonra kız kardeşime gittim."

Başını salladı.

Anahtarlarımı tezgâhın üzerine koyarak başımı salladım. "Sanırım sana ne olduğunu anlattı."

"Gitti. Endişelendim çünkü bir süre önce gittiğinizi söyledi." "Tabii ki..."

Dişlerimi sıktım. "Mümkün olan en kısa sürede seni aradı.

Eminim ona sebepsiz yere saldırdığımı düşünmüştür."

Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Öyle mi yaptın?"

"Beni tetikleyeceğini bildiği şeyi gündeme getirdi. Bunu o istedi."

Tekrar bile .

Yüzünde bir hüznün ifadesi belirdi. Tüm olanlara mı üzölmüştü yoksa sadece benim davranışlarımdan dolayı hayal kırıklığına mı uğramıştı anlayamadım.

"Denedim," dedim ona. "Gerçekten denedim. Adamla yetişkinlere uygun bir konuşma yapabileceğimi düşünmüştüm ama görünüşe göre onu öldürmek istemeden aynı odada bulunmam mümkün değil. Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Kontrolümü kaybettiğim için beni azarlamasını bekleyerek bekledim.

Onun yerine ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve ellerini yüzüme koydu. "İyi misin?" diye sordu usulca.

Şaşırmış bir şekilde başımı salladım.

Yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıp beni alnımdan öptüğünde beni daha da şaşırttı.

Gözlerimi kapattım, her saniyenin değerini biliyordum. "Kızgın değil misin?"

Cevap vermek yerine yüzümü okşadı. "Akşam yemeğini kız kardeşinde mi yedin?"

Başımı salladım. "Hayır."

"İstersen taze biber yaptım. Güveçte."

Bana gerçekten izin mi veriyor?

"Biraz isterim," dedim iç çekerek.

Nicole beni mutfakta yalnız bıraktı. Davranışlarım konusunda neden bana daha sert davranmadığını anlamıyordum ama bunun için minnettardım.

Tezgâha gidip kendime bir kâse acı biber alırken karnım gurulduyordu.

Sessizce yedim, olanları düşünmeden edemiyordum - özellikle de uzun zamandır bana her şeyden daha fazla umut veren o alnından öpüşünü. Binlerce kelime konuşuyordu. Bunların arasında beni anladığı, üzgün olduğu ve belki de beni hala sevdiği de vardı. Sahte bir umut olsa bile, ona tutunurdum. Buradaki zamanım sona erdiğinde onu tekrar kaybedecekmişim gibi hissetmekten daha iyiydi.

İşimi bitirip duş aldıktan sonra yatak odasına gittiğimde Nicole çoktan uyumuş görünüyordu. Uzun siyah saçları yastığımın üzerine yayılmıştı ve vücudu nazık nefes alış verişiyle yükselip alçalıyordu. Burada geçirdiğimiz onca gün boyunca ona sarılmayı hiç bu kadar arzulamamıştım.

Bunun yerine, saçlarını yastığımın üzerinden kaldırmadan önce parmaklarımı hafifçe saçlarında gezdirdim. Yine de asıl istediğim yüzümü o saçlara gömmek ve bütün gece içime çekmekti.

Sırtını dönerek uzandım ve kollarımı ona sarabilmeyi dilemeye devam ettim. Ama onun yanında yatmak hiç yoktan iyiydi. Bunu dileyerek sonsuz geceler geçirdiğim bir tur otobüsündeki yalnız bir ranzadan kesinlikle daha iyiydi. Aslında, şu anda Nicole'ün yanında yatmak *her şeyden* daha iyiydi. Ve biliyor musunuz? Bugün Julian'la kavga etme şansım olmasa da, ben kazanmıştım. En azından şimdilik, şu anda. Çünkü burada onunla olan bendim.

Birkaç dakika sonra sesini duydum. Zar zor duyulabiliyordu.

"Atticus..."

Uyanık olmasına şaşırarak biraz doğruldum ve yumuşak bir sesle cevap verdim. "Evet, bebeğim?"

"Atticus..."

Dikkatimi çekmeye çalıştığını düşünmüştüm ama uykusunda konuşuyordu. Bu sefer gerçekten. Bu sabah baygınken müstehcen şeyler söylediğini söylediğimde onunla dalga geçiyordum. Buraya geldiğimizden beri bunu yaptığını ilk kez duyuyordum.

"Atticus..." diye tekrarladı.

Gözlerimi kapattım, adımı söyleyişini seviyordum ve şu anda zihninin içini görebilmeyi çok istiyordum.

Neden beni arıyordu?

Hayalinde ne yapıyorduk? Rüyalarında beni affediyor muydu?

Rüyalarında beni *seviyor* muydu?

CHAPTER 15

NICOLE

Ertesi hafta Atticus bana bir günlüğüne şehre gitmesi gerektiğini söyledi. Los Angeles'ta değil de bu kadar yakında olduğu için mantıklı gelmişti. Sabahın erken saatlerinde yola çıkmıştı ve muhtemelen sadece birkaç saat uyumuştı.

On iki gündür buradaydık ve geçen her gün bize daha normal geliyordu. Yakında yollarımızı ayıracağımıza inanmak zordu. Onun yanımda olmasına bağlanmışım ve bunun sona ermesine hazır değildim.

Atticus bugün olmadığı için öğleden sonra çok uzun sürdü. Mimi günün büyük bölümünde uyudu, ben de kendimi meşgul ve akli başında tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Mutfağı baştan aşağı temizledim ve telefonumdaki uygulama aracılığıyla periyodik olarak onu kontrol ederek kafeye doğru hızlı bir yolculuğa çıktım. Çoğu gün eve tıkılıp kaldıktan sonra dışarıda geçirdiğim o on beş dakika cennet gibiydi.

Her şeyden çok Atticus'u özlediğimi fark ettim, ki sadece birkaç saat önce gittiği düşünülürse bu en hafif tabiriyle endişe vericiydi. Son birkaç yıldır onu unutmak için yaptığım tüm çalışmalar yavaş yavaş geri dönüyormuş gibi hissediyordum. Sabahları içtiği kahveyi özledim. Dükkândan dönüşünü beklemeyi özledim. Kokusunu özledim. Gülüşünü. Ve Mimi'yle tatlı tatlı konuşmasını. Bu gece dönecekti ve geç gelirse onu bekleyeceğimi biliyordum.

Sanki evren delirdiğimi anlamış gibi, o öğleden sonra Mimi'nin kapısı çalındı.

Kapıyı açtığımda Atticus'un güzel yeğeni Kenzie'nin orada durduğunu gördüm, güneş ışığı çilek sarısı saçlarını parlatıyordu.

"Merhaba, Nicole." Gülümsedi. "Umarım uğramamda bir sakınca yoktur."

"Aman Tanrım, Kenzie. Seni görmek çok güzel." Kollarımı açtım ve ona sarıldım.

Beni sıktı. "Çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum." El salladım. "İçeri gel."

Lütfen."

Kenzie büyüyüp çok güzel bir kadın olmuştu. Aynı renk saçları ve ten rengiyle tıpkı babası Brian'a benziyordu. Hem Tina hem de Atticus koyu renk saçlıydı ama Tina'nın çocuklarından Marchetti tarafına benzeyen tek kişi en küçükleri Kyle'dı. Kenzie'nin ikizi Kieran da babalarına benziyordu.

Kenzie küçük yaşam alanında etrafına bakındı. "Sizi rahatsız ediyor muyum?" "Hayır, hiç de değil. Aslında, şirket adına mutluyum. Ben de tam Bugün tek başıma biraz delirdim. Mimi burada tabii ki ama uykusunu almaya çalışıyor. Dün gece iyi uyuyamamış olmalı."

"Mimi *nasıl*?"

"Çoğu gün iyi, her şey düşünüldüğünde." "Amcam nerede?"

"İçin şehre gitti. Bu gece dönmesi gerekiyor." Duvardaki fotoğraflara baktı. "Anlıyorum."

"Yine de uğradığına sevindim," dedim. "Uzun zamandır seninle konuşmamıştım." Yolu gösterdim. "İçeri girelim de sohbet edelim."

Mimi'nin odasının önünden geçip mutfığa girdik.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Oturdu. "Şarabınız var mı?"

Sorusu beni duraksattı, çünkü en son birlikte olduğumuzda yasal olarak içki içemeyeceğinden oldukça emindim. Ama artık kesinlikle yeterince büyüktü. "Kesinlikle içiyorum." Gülümsedim. "Kırmızı olur mu?"

"Bu mükemmel."

"Bu amcanın en sevdiği. Bizde de bu var." Bir şişe çıkardım ve ikimize de birer bardak doldurdum.

Ona bir tane uzattım ve karşısına oturdum. "Seninle şarap içmek garip hissettiriyor."

"Evet, çok zaman geçti, mi?" "Hâlâ annenlerde mi yaşıyorsun?" diye sordum.

"Kieran ve benim artık şehirde bir dairemiz var. Kyle hâlâ evde yaşayan tek kişi."

Bir yudum aldım. "Kaç , yirmi üç mü?" "Yirmi dört." İç çekti. "Evet. Yaşlanıyorum."

"Sus..." Güldüm ve parmağımı bardağımın sapında gezdirdim. "Dinle, sadece bir şeyi aradan çıkarmak istiyorum."

"Tamam..."

"Bunca zamandır seninle iletişim kurmadığım için kendimi gerçekten suçlu hissediyorum. Atticus ve benim aramda olanlar senin hatan değildi ve bunun bedelini ödemek zorunda kalmamalıydın. O ve ben ayrıldıktan sonra iletişim kurmadığım için özür dilerim."

Kenzie başını salladı. "Ailedeki herkes neden ayrılmak zorunda kaldığını anlıyor. Ve olanları kabullenmek ilk başta hepimiz için çok zordu."

"Biliyorum. Ben sadece... Seni özledim. Anneni de. Ve kardeşlerini. Hepiniz benim ailemdiniz. Siz benim ailemdiniz. Ve üzgünüm."

"Seni hep bir abla olarak gördüm. Yalan söylemeyeceğim. Bu zordu. Ama seni asla suçlamadım, biliyor musun?"

"Hepsi içten içe benden nefret mi ediyor? Annen ve çocuklar?"

"Ne için?"

"Birçok şey. Atticus'a sadık kalmamak. Ve... eminim Julian ve benim hakkımdakileri duymuşsundur, değil mi?" Bu konuyu açmaktan nefret ediyordum ama bu noktada ona gerçeği söylemeliydim.

"Bu kesinlikle şaşırtıcıydı. Dünyadaki onca erkek arasından neden onu seçmek zorunda kaldığını anlamıyorum ama..."

Gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Tepkinizde haklısınız. İnanması zor görünüyor, biliyorum." Durakladım. "Julian bir gece beni çok kötü bir halde buldu. Beni takip etmeye çalışmıyordu. Kelimenin tam anlamıyla şehirde karşılaştık. Uzun süre aramızda romantik bir şey olmadı." Şarabımdan uzun bir yudum aldım. "Sonra amcan hakkında bazı söylentiler duydum. Beni bu kadar rahatsız etmemeliydi, çünkü boşanmıştık, ama etti. Onun bu hale gelmesine benim ayrılmamın neden olduğunu bilsem de, yine de kendimi ihanete uğramış gibi hissettim. Bu süre zarfında Julian'a daha da yakınlaştım. O beni önemsiyordu ve bazı açılardan ben de onu önemsemeye başladım. Ama dürüst olmak gerekirse, onunla sadece Atticus'u unutmaya çalışmak için birlikte olduğumu biliyordum."

Başını salladı. "Hâlâ Julian'la birlikte misin?"

"Hayır." Başımı salladım. "bitirdim." "O bunu nasıl karşıladı?"

"İyi değil. Bana aşık olduğunu ve tekrar bir araya gelmeyi düşünmemi istediğini söyledi. Monksville'e gelerek bana ikinci bir şans vermem için ikna etmeye çalıştı. Atticus ve o geçen hafta tartışılar."

"Aman Tanrım. Ne karmaşa ama."

"Atticus onu barda takip etti ve işler biraz çirkinleşti. Neyse ki kimse yaralanmadı."

"Julian sana değer veriyor olabilir ama senin ve Atticus'un ruh ikizi olduğunuzu bilmeli. Birlikte olmamanız bu gerçeği değiştirmez."

Gözlerim büyüdü. Söylediklerinden tamamen emin görünüyordu. Belki de bu yüzden kendimi hiç huzurlu hissedemiyordum; çünkü hayat beni ruh eşimden koparmıştı ve o zamandan beri her günüm ona geri dönmenin yolunu aramakla geçiyordu. "Gerçek şu ki Kenzie, bu durumu nasıl ele aldığım konusunda büyük bir pişmanlık duyuyorum. Bununla gurur duymuyorum. Zamanda geriye gidebilseydim farklı yapacağım pek çok şey var."

"Ne gibi?"

"Birincisi, Atticus'un şöhretinden duyduğum korkunun hareketlerimi kontrol etmesine izin vermezdim."

"Ona neden güvenmediğini hiç anlamadım."

"Sanırım babam söz konusu olduğunda üstesinden gelemediğim bazı travmalarım var."

"Ne demek istiyorsun?"

İçimi çektim. "Babam annemi aldattı. Yıllardır devam ediyormuş ve bizim haberimiz yokmuş. Her zaman en mutlu aileden geldiğime, bunun güvenli ve kutsal olduğuna inanmıştım. Annemle babam birbirlerine o kadar aşıklardı ki hiçbir şey bu bağı koparamazdı. Bunu öğrendiğimizde çok sarsıldık. Sanki tüm hayatım bir yalandan ibaretmiş gibi hissettim. Kahramanımın bir sahtekar olduğu ortaya çıktı. Bunu Atticus'la evlendiğimiz sıralarda öğrendim, yani hayatımın çoğunu babamın dürüst bir adam olduğuna inanarak yaşamıştım."

"Atticus seni asla aldatmaz."

Başımı salladım. "Garip bir şekilde, ayrı kaldığımız yıllar boyunca, ayrılığımızın onu ne kadar kötü etkilediğini gördükçe, şimdi buna inanıyorum." Bir gözyaşı damlasının düştüğünü hissederken başımı salladım.

"Şey..." İç çekti. "Ne olursa olsun, ben her zaman senin yanındayım Nicole. Ve umarım artık aramızdaki buzları erittiğimize göre, sen ve ben iletişim halinde kalabiliriz."

"Bunu çok isterim, Kenzie. Gerçekten." Gözlerimi sildim. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter.

Neyin var *senin*?"

Omuz silkti. "Sadece hayatı anlamaya çalışıyorum. Foto muhabirliği iş bulmak için pek de akıllıca bir bölüm değildi."

Kenzie çok zekiydi. Lisede atletizm yarışlarına katılmış ve benim mezun olduğum Boston Üniversitesi'nden tam burs kazanmıştı.

"Bu arada ne yapıyordun?" "Düğün fotoğrafçılığı." Gözlerini devirdi.

"Bunun nesi yanlış?"

"Bunda yanlış bir şey yok. Sadece yeteneklerimi boşa harcıyormuşum gibi geliyor. Hep aynı şey. Ama söylemeliyim ki, faturalarımı gerçekten ödüyor. Sürekli rezervasyon yaptırıyorum."

"Bu harika. En azından paranı alıyorsun."

"Ama bir yandan bu işi yapıp bir yandan da bir gazetede ya da başka bir yerde asıl işimi yapabilseydim, bu ideal olurdu. Her iki dünyanın da en iyisi. Seyahat etmekten çekinmem."

"Eğer bu senin hayalinse, bundan vazgeçme." Karşımdaki yetişkin kadına bakarak başımı salladım. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu söyleyebilir miyim? Seni küçüklüğünden beri tanıyan biri olarak?"

Kenzie gülümsedi ama telefonum çaldı ve konuşmamızı böldü. Arayanın Mimi'nin bakıcısı olduğunu görünce hemen açtım. "Hey, Louise."

"Merhaba, ben Lynn, aslında Louise'in kızı."

Asık suratlı ses tonundaki bir şey içime korku saldı. "Oh, merhaba. Her şey yolunda mı? Annenizin planlandığı gibi birkaç gün içinde döneceğini teyit bekliyordum. Onu aramaya çalıştım ama-"

"Gerçekten üzgünüm ama korkarım kötü haberlerim var." Kalbim sıkıştı. "Ne oldu?"

"Annem iki gün önce gemide kalp krizi geçirdi. Ve üzülererek söylüyorum ki..." Lynn tereddüt etti. "Vefat etti."

CHAPTER 16

NICOLE

İçeri girer girmez Atticus'un gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. Kapının yanında volta atıyor, dönmesini bekliyordum.

"Sorun ne Nicole? Gözlerin kıpkırmızı. Ağlıyor muydun?"

Başımı sallamaya devam ettim. Hiç tereddüt etmeden beni kollarına çekti.

Kulağıma doğru alçak sesle konuştu. "Bana ne olduğunu anlat." "Yatak odasına gel. Mimi bizi duyamaz."

Atticus'a Louise'in gemide vefat etmesiyle ilgili her şeyi anlattım. Görünüşe göre gemideki bir dans etkinliğine katıldıktan sonra kalp krizi geçirmişti. Altmışlı yaşlarının başındaydı. Bu kadar genç ve enerjik biri nasıl olur da hiçbir uyarı olmadan ölebilirdi? Hayat çok adaletsizdi.

Kollarımı ovuşturarak yürümeye devam ettim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Mimi'ye söylemek istemiyorum. O bunu kaldıramaz."

Atticus yatağın kenarına oturup çenesini kaşıdı. "Sanırım ona söylememiz gerekiyor. Bundan kaçış yok. Neden henüz dönmediğine dair çılgınca bir hikâyeye bir süreliğine kurtulabiliriz, ama sonsuza kadar?"

"Tamam, haklısın." Nefes verdim. "Sanırım birkaç güne ihtiyacım var. Sen ve benim birkaç gün içinde gitmemiz gerekiyordu. Ama şimdi gidemem. Müşterilerime beklediğimden daha uzun süre kalacağımı bildirmek zorundayım."

Ayağa kalktı ve omzumu sıktı. "Bunu birlikte çözeceğiz. Yanımda sen varsın. Bir çözüm bulunana kadar Monksville'den ayrılmayacağım."

Nazik dokunuşu beni bir an için sakinleştirdi. Ama sonra gerçekler ortaya çıktı. "Hayatına geri dönmelisin."

"Senden daha önemli bir şey yok. Gerisini siktir et."

Başımı salladım. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun bilmiyorum Atticus. Her şeyden sonra..."

"Bunu sadece söylemiyorum. Ciddiyim. Kalmamı istediğin sürece her şeyi bırakacağım."

Benimkilere derin derin bakarken gözleri parlıyordu. Onlarda kendi yansımamı görebiliyordum. O güzel gözler bir zamanlar tüm geleceğimi, çocuk vaadimi, kahkaha ve sevgiyle dolu bir hayatı barındırıyordu; o çıkıp sormasa bile bu hayali yeniden gözden geçirmem için bana sürekli yalvaran gözler.

"Yolculuğun nasıldı?" Kendimi odaklanmaya zorlayarak sordum.

Sorum onun transını bozmuş gibiydi. "İyi idi. Çok iyi idi. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Başımı salladım ve göğsümdeki sancıları kovdum.

"Sana daha fazlasını anlatmamı ister misin?" Yutkundum.

Başımı sallarken kalbim hızla çarpıyordu. *Sen bir korkaksın, Nicole.*

"Tamam," diye fısıldadı.

Bu gece oraya gitmek için çok fazlaydı. Elimdeki soruna odaklanmam gerekiyordu. Artık ona bakacak kimsesi olmadığına göre Mimi'yle ne halt edecektim?

"Tüm dünyayı omuzlarında taşıma, tamam mı?" dedi. "Bu gece ya da yarın bir çözüme ulaşamayacağız. Ama ona göz kulak olacak iyi bir insan bulacağız. Birkaç hafta sürebilir. Ama daha fazla para ödememiz gerekse bile ona en iyi şekilde bakılmasını sağlayacağım."

"Paranı almak istemiyorum."

"Onu sen almayacaksın. Mimi için olacak ve sanırım ikimiz de bu noktada onun için en iyi olanı yapmamız gerektiği konusunda hemfikiriz."

Boşandığımızdan beri Atticus'tan tek bir kuruş bile almamak konusunda kararlıyım. Şöhretini kaldıramıyorsam, parasını da istemiyordum. Ama o haklıydı. Eğer başka türlü karşılayamayacağımız birinin masraflarını karşılamaya yardım edecekse, bu Mimi'nin yararına olacaktı ve benim de bunu aşmam gerekiyordu. Atticus bir multimilyonerdi. Mimi'ye para vermek istiyorsa, ben kim oluyordum da karışıyordum?

"Louise'in yerini doldurmak çok zor olacak çünkü benzersiz bir anlaşılmaydı," diye açıkladım. "Günde sekiz saat burada olmak yerine, yakınlarda oturduğu için gelip gidiyor, kamera ve uygulamayla Mimi'yi takip ediyordu. Muhtemelen başkalarının alacağından çok daha az para aldı."

Bakım masraflarını karşılamak için Mimi'nin birikimlerini kullandığımdan, Louise'in aldığı ücretin iki ya da üç katını ödemek zorunda kalmadığım için gerçekten minnettarım. Mimi'nin günün her saati yardıma ihtiyacı vardı, ancak bunun için ödenen ücret çok yüksekti.

Atticus başını salladı. "Lütfen para konusunda endişelenme, tamam mı? Her seferinde bir adım atarak bunu çözeceğiz."

Uzun bir nefes alarak başımı salladım. "Deneyeceğim."

Tekrar gözlerimin içine baktı. "Birini bulana kadar burada daha uzun süre kalma ihtimaline pek üzülmüyorum. Los Angeles'ta bana ihtiyaç duyulmadan önce hâlâ zamanım var."

Bu beni biraz rahatlattı. "Kenzie bugün uğradı," dedim ona. Yüz ifadesi aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet, sanırım sana merhaba demek istiyordu ama sen burada olmadığın için onunla güzel bir konuşma yaptık."

"Bu beni çok mutlu etti. Seni ne kadar özlediğini biliyorum. Onunla konuşma fırsatı verdiyse, burada olmadığım için memnunum."

"Evet, ona açılmanın bu kadar kolay olması beni şaşırttı. Yirmi dört yaşında olduğuna inanmıyorum. Aramızda sadece yedi yaş var ama ben onu hâlâ seninle çıkmaya başladığımız zamanki on bir yaşındaki haliyle görüyorum."

"Ne yazık ki ben de öyle, bu da onun erkek arkadaşlarından biriyle tanışırsam sorun olur."

"Ona zarar verecek herhangi bir erkekten kesinlikle korkarım."

"Tristan ve Emily'nin bugün fotoğrafçısı olacak, biliyorsun," dedi gururla.

"Oh, hayatta olmaz." Gülümsedim. "Bana çok fazla düğün yaptığını ama daha fazla gazetecilik işine girmek istediğini söylüyordu."

"Evet, gerçekten yetenekli. Fotoğraflarını gördün mü?"

"Sosyal medyasını takip ediyorum, evet. Kesinlikle aradığını bulmuş." Durakladım. "Tıpkı hayalinin peşinden giden ve bunu gerçekleştiren amcası gibi. Her şeye rağmen seninle gurur duyuyorum Atticus. Bunu yeterince söylemiyorum."

"Bu işe devam etmemi sağlayacak kadar kendime inanmamı sağlayan kişi sendin." Hüzünle gülümsedi. "Hayatımı ne kadar karmaşık hale getirdiği için bazen kariyerimi takdir etmekte zorlanıyorum."

"Olması gerekmediği halde her şeyi karmaşık hale getirdim. Kendi korkularım. Sen harika bir müzisyensin. Hayallerinin peşinden gittiğin için asla pişman olma."

Bakışları kışkırtıcıydı. "Benim rüyam olduğunun farkında değil misin?" Dondum kaldım. Sözleri doğrudan kalbimi kesmişti.

"Korkularına engel olamadın. Keşke..." Sözü yarıda kesti. "Pek çok şey diliyorum."

Gözlerinde azap vardı. Belki benim hakkında bunu çoktan anlamıştı ama gecikmiş bir açıklama gibi geldi. Derin bir nefes aldım. "Bugün Kenzie'yle konuştuğumuz şeylerden biri de babamdı. Annemi aldatmasının bende nasıl güven sorunları yarattığını düşündüm."

Atticus gözlerini kırıştırdı. "Oraya onunla birlikte gitmene şaşırdım."

"Ben de öyle. Sanırım doğru insanın yanındayken bazı duygular ortaya çıkıyor. Yıllardır görmediğim biriyle bu konu hakkında konuşmak garipti. Ama belki de bu işleri kolaylaştırdı."

"Onunla konuşmanın neden kolay olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Bu yönüyle Tina'ya benziyor."

"Sen ve ben babam hakkında, onun hayatımı nasıl etkilediği hakkında hiç bu kadar detaylı konuşmamıştık. Son birkaç yıldır anladığım çok şey var ama sanırım senin yolundan gidip bir terapistle gitmem gerekiyor. Bu yardımcı olabilir gibi görünüyor."

"Bence bu harika bir fikir. Her zaman babanın evliliğimizle ilgili korkularıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüşümdür. En çok güvendiğin adam seni yüzüstü bırakmışken nasıl güven sorunun olmaz?" Başını salladı. "Anlıyorum, Nicole. Seni bu konuda konuşmaya hiç zorlamadım çünkü bunun seni ne kadar üzdüğünü biliyordum. Ama sen şimdi konuyu açmadan önce bile... Aradaki bağlantıyı biliyordum."

Başımı iki yana salladım. "Kenzie'ye babamdan bahsettiğim için bile kendimi kötü hissettim. Daha sonra babası yokken benim babamdan şikâyet ettiğimi fark ettim. Ama bunun için özür dileyecek zamanım olmadı çünkü Louise ile ilgili telefon geldi. I-"

"Eminim o öyle görmemiştir ama ne demek istediğini anlıyorum." İç çekti. "Ne zaman başımıza gelenlerden yakınırken bulsam kendimi, Tina ve Brian'ı düşünüyorum. Senden ayrı olmak ne kadar acı verici olsa da, en azından seni hâlâ *görebiliyorum*. Anlıyor musun? Hâlâ burada böyle durup gözlerinin içine bakabiliyorum. Bana gülümsediğini görebiliyorum -bazen, şanslı olduğumda. Ve hatta seninle gülebiliyorum. Bazen ne kadar acı verici olursa olsun, elde edebileceğim her şeyi hiçbir şeye tercih ederim. İşte bu yüzden buradaki zamanın bitmesini istemiyorum."

"Ama olacak," diye fısıldadım.

Atticus elimi tuttu. "Ayrıldığımızdan beri turneye çıkmayı her şeyden çok dört gözle bekliyorum çünkü sensiz evde olmaktan daha kötü bir şey yok. Ev her zaman senin olduğun yerd. Senin hiç gitmediğin Los Angeles'taki evimde ya da eski evimizde olmam fark etmez.

New York'taki daire, tek bir yerde olmak bana seni kaybettiğimden beri hissettiğim boşluğu hatırlatıyor." Gözlerini kaçırdı. "Ama turnede her şey düzensiz ve hareketli ve bu bana düşünme şansı vermiyor. Turnede başka biri oluyorum. Bu da iyi bir şey çünkü sensiz ben diye bir şey yok. Burada olmak mı? Uzun zamandır ilk kez bir yerde kalmak . Ama sadece sen burada olduğun için."

Ona dokunmak için can attıkça parmaklarım karıncalanıyordu. Sonunda pes ettim ve elimi saçlarında gezdirdim. "Atticus..." Fısıldadım.

"Siktir." Başını geriye eğdi. "Bana dokunman çok iyi hissettiriyor." Nefes verdi ve gözlerini kapattı. "Geçen gece adımı sayıklıyordun..."

Elim dondu kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Uykunda sürekli benim adımı sayıklıyordun."

Bunu hiç hatırlamıyordum ama yüzünde muzip bir ifade olmadığına bakılırsa, bu kez uykuda konuşmam konusunda doğruyu söylediğini hissediyordum. Yutkundum. "Öyle miydin?"

"Evet..."

"Bu mıydı?"

"İşte buydu. Beni çağırıyordun ama ben oradaydım. Uyanırken bana baktığın her an böyle hissediyorum Nicole. Hiçbir şey hissetmemek için çok çabalıyorsun ama ben bunu gözlerinde görüyorum. Hepsi hâlâ burada, değil mi?" Elini boynuma doladı, yüzüklerinin soğuk metali avucunun sıcaklığıyla bir tezat oluşturuyordu. "Her zaman benim olacaksın. Hayatına devam edebilirsin. Ama her zaman bana ait olacaksın." Başparmağını boynumun ortasına sürttü. "Hâlâ senin üzerinde bıraktığım etkiye bak. Sana böyle bakmamın ya da dokunmamın bir önemi yok. Anında nasıl değiştiğini görüyorum. Hâlâ beni istiyorsun."

Nefeslerim hızlandı.

Daha da yaklaştı. "Bana bittiğini söyleyebilirsin. Ama gerçekten bitti mi? İkimiz de hayatta olduğumuz sürece değil."

Dokunuşu vücudumu ateşlemeye devam ederken muhteşem kokusu beni ele geçirdi.

"Bu dünyada istediğim her şey tam karşımda duruyor." Atticus elini sırtıma indirdi ve dudaklarını nazikçe boynuma yerleştirdi. Nefesini tenimde hissedebiliyordum.

Daha fazlasını istiyordum, hem de çok. Bu beni korkutuyordu. Eğer oraya gidersem, ondan ayrı kalmayı bir daha kaldıramazdım. Burada geçirdiğimiz zamandan önce bulunduğum yere gelmek için çok çalışmışım. Onu *aştığımı* söyleyemezdim, ama aşmışım.

Onsuz yaşamayı öğrenmek. Ve eğer onun hayatının tüm yönlerini kabullenemezsem, geriye gidemezdik. Son üç yıldır zaman durmamıştı.

Beynim, kalbim ve bedenimle savaşıyordu. Kalbimin tek istediği, ondan yayıldığını hissedebildiğim sevgiye kendini kaptırmaktı. Ve bedenim onu içimde istiyordu.

Göğsü benimkine bastırdı. Kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunun gerildiğini hissedebiliyordum. Bacaklarım güçsüzleşti ve kontrolümü kaybettiğimi hissettim. Ama şu anda beni tüketen şehvet, korkuyla eşleşmiyordu.

Beynim galip gelince aniden kendimi geri çektim. "Bence bu gece yerde yatmalısın."

CHAPTER 17

ATTICUS

Ertesi sabah Nicole benden önce kalktı, bu yüzden ona kahve yapma şansım olmadı. Uyuyakalmıştım çünkü yerde dönüp durduktan sonra saat dört civarına kadar uyuyamamıştım.

Tezgâhta durmuş tost yağıyordu ve ben de arkasından yaklaştım. Beni fark edince irkildi.

Kulağına doğru alçak sesle konuştum. "Dün gece kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak." Ama bunu söylerken bile, göğsüm sırtını sıyırdığında kendimi tahrik olmuş buldum. Verdiğim sözün yalan olduğunu biliyordum.

Bakışlarımla buluşmak için arkasını döndü. "Seni yerde yatırdığım için özür dilerim."

"Benden özür dilemen konusunda sana daha önce ne demiştim? Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Kötü davranışlarıma tepki gösterdiğin için özür dilemeyeceğin kesin." Omuz silktim. "Her neyse, yerde uyumam muhtemelen iyi bir fikirdi."

Bir fincana uzandım ve kendime biraz kahve doldurdum. "Bir saatliğine gideceğim."

Isırığın ortasında durdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Öğlen terapi seansım var. Uyuyakalmayı beklemiyordum." "Doğru ya."

Ağzının kenarını yaladı. "Sanırım

yeni malzemeler için bana her zaman güvenebilirsiniz, değil mi?"

"Evet." Kıkırdadım. Terapi seanslarımda yıldızı kesinlikle oydu. Kahvemden bir yudum aldım ve sesimi alçalttım. "Daha sonra Mimi'ye Louise'den ne zaman bahsedeceğimizi konuşmalıyız."

Yüzü buruştu. "Ona söylemek zorundayız."

Genelde terapiden nefret ederdim ama Mimi'ye bakıcısının öldüğünü söylemektense Dr. Jensen'la bir seansı her gün tercih ederdim. Bu hiç eğlenceli olmayacaktı ve bundan korkuyordum.

Kahvemi bitirdim ve arabama doğru yürümeden önce dizüstü bilgisayarımı buldum. Sohbet portalına giriş yaptıktan sonra Dr. Jensen'in ekranda görünmesini bekledim.

Sonunda ortaya çıktı ve gülümsedi. "Atticus. New Jersey'de işler nasıl gidiyor?"

Aklıma gelen ilk şey dün geceydi. "Her şeyi berbat ettim." Dr. Jensen başını eğdi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Nicole ile sınırı aştım."

Kaşlarını çattı. "Sen ne yaptın?" "Ona fiziksel olarak yaklaştım."

"Nasıl tepki verdi?"

Hafifçe gülümsedim. "Dürüst olmak gerekirse tahrik olmuş görünüyordu ama aynı zamanda tepkisinden rahatsızdı. Sonunda beni geri itti ve yerde uyumamı söyledi. Ben de öyle yaptım, bütün gece dönüp durdum. Bana iyi hizmet etti."

"Böyle davranmanıza neyin sebep olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bir günlüğüne New York'a gitmişim ve onu gerçekten özlemiştim. Sonra Mimi'nin bakıcısının ettiğini öğrendik. Duygusal bir gündü. Sanırım bu beni biraz mahvetti ve fiziksel temasa ihtiyacım olduğunu hissettirdi."

Gözleri büyüdü. "Büyükannesinin bakıcısı mı öldü?"

"Özür dilerim. Evet." İçimi çektim. "Ne büyük bir şok. Tatildayken kalp krizi geçirdi ve Mimi'ye söylemenin bir yolunu bulmamız gerekiyor. Bu çok kötü olacak." Nefes verdim. "Görünüşe göre burada düşündüğümünden daha uzun süre kalacağım."

"Bu korkunç bir şey. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Berbat olan şey... Bu konuda mutlu sayılırım." Avuçlarımı kaldırdım. "Yani Louise öldüğü için değil tabii ki, öyle bir şey ima etmek istemedim. Sadece burada Nicole ile biraz daha fazla zaman geçirdiğim için mutluyum. Benimle bir daha asla bundan fazlasını düşünmeyecek olsa bile, en azından bir arkadaşlığa geri döndüğümüzü hissediyorum."

Bir şeyler not aldı. "İlişkiniz hakkında sanki tamamen onarılamazmış gibi konuşmaya devam ediyorsunuz. Bana anlattıklarınıza bakılırsa, ikinizin de birbirinize karşı hala çözülmemiş duyguları var gibi görünüyor. Bu yüzden hiç umudunuz yokmuş gibi görünmesine şaşırdım."

Gözlerimi ovuşturdum. "Karışık bir durum."

"İkinizin arasında ne olduğunu henüz derinlemesine araştırmadığımı biliyorum. Sen hazır olana kadar seni travmanı yeniden yaşamaya zorlamak istemedim. Ancak bugün biraz geriye gitmemiz ve onunla olan geçmişinize devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Yutkundum. "Tamam."

"Delirious Jones'un büyük başarılarla imza atmaya başladığı dönemden bahsedelim. Nicole ile ilişkinizin o zaman bozulmaya başladığını söylemişsiniz..."

"Evet." Nefesimi içime çektim ve koltuğa yeniden yerleştim. "Birkaç şarkımız viral oldu ve bir anda herkes diğer şarkılarımızı da dinlemeye başladı. Bir gecede patladık. Ya da en azından öyle hissettik. Menajerimiz kısa süre sonra ilk çok şehirli turnemizi ayarladı ve her şey çok hızlı gelişmeye başladı."

"O sırada evliliğinizin hangi aşamasındaydınız?"

"Nicole ve ben yaklaşık beş yıldır evliydik. O zamanlar Brooklyn'de yaşıyorduk. Tristan ve Ronan da o zamanlar New York'ta yaşıyordu, yani hepimiz oradaydık. Nicole saç tasarımıyla şehirde büyük bir müşteri kitlesi oluşturmuştu. Ben müzisyenlikle uğraşırken tüm parayı o kazanıyordu."

Başını salladı. "Yani o kısım da neredeyse bir gecede değişti."

"Doğru. Birdenbire hayal bile kadar çok para kazanmaya başlamıştım. Ama Nicole işini seviyordu ve kendi salonunu açmak için adımlar atıyordu. Benimki gerçekleşiyor diye onun hayallerinden vazgeçmesini istemedim. Ben ilk kez turneye çıkmak zorunda kaldığımda, o geride kalıp çalışmaya devam etti. Bunun doğru bir karar olduğunu düşündüm çünkü benimle turneye gelmek için her şeyi bıraksaydı her şeyini kaybedebilirdi. O zamanlar turne olanakları da şimdiki gibi değildi. Çoğunlukla otobüste kalıyorduk, otel yoktu. Bu onun için rahat olmazdı. Aylarca bir ranzada uyumak için hayatından vazgeçmesini istemedim."

"Yani o geride kaldı ve sen ilk macerana çıktın..."

Başımı salladım. "Evet ve hayal ettiğimden de zor oldu. Mesafe bizi gerçekten sınadı."

"Sadık mıydın?"

Gözlerimi kıstım. "Evet. Nicole'u hiç aldatmadım."

"Tamam..." Durakladı. "Neden zor olduğunu biraz daha anlatsana."

"Çok tartıştık. Sadece gelecek hakkında. Bizim için en iyisi neydi..."

"Müzik kariyerine devam etmeni istemedi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, mesele bu değildi. Daha çok... yeni hayatım ışığında evli olmamızın doğru olup olmadığı konusunda endişelerini dile getirmeye başladı. Kariyerimi asla engellemedi, tam tersi. O her zaman benim en büyük amigom olmuştur. Ama onun şüpheleri

beni mahvetti. Onunla telefonda konuşurken performansım berbat olurdu. Ya da en azından *ben* öyle düşünürdüm. Hayranlarımız aradaki farkı pek fark etmezdi. Yine de bırakmaya hazırdım. Ama Nicole izin vermedi. Bulunduğum yere gelmek için ne kadar çok çalıştığımı söyleyip durdu."

"Tur ne kadar sürdü?"

"Sadece birkaç ay, ama orada bitmeyeceğini biliyordu. Hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını, bildiğimiz hayatlarımızın değiştiğini biliyordu. Beni yavaş yavaş kendinden uzaklaştırdı - ta ki bir gün bunu yapamayacağını düşündüğünü itiraf edene kadar. Bir rock yıldızının karısı olamayacağını düşünüyordu." Gözlerimi kapattım.

"Yani boşanmayı *o mu* istedi?"

Başımı salladım. "Nicole ya da kariyerim arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım gruptan ayrılırdım. Ama o yine bırakmama izin vermedi. Bana bir seçenek vermeyi reddetti. Evrakları doldurarak mesajı açık ve net bir şekilde gönderdi." "Bu büyük bir şok olmalı. Nicole'u aldığında neredeydin? onları?"

"Turdan hemen sonraydı. Ben eve gelene kadar bekledi. Sanırım bir evlilik baskısı yaşamamanın benim için en iyisi olduğuna gerçekten inanıyordu. Belki de kaçarak evlendiğimizde acele bir karar verdiğimizizi ve grupla ilgili neler olacağını bilseydim farklı bir seçim yapabileceğimi düşündü."

"Bu doğru mu?"

"Tabii ki hayır. Ama belki *o* farklı bir seçim yapardı." Başımı koltuğa yasladım. "Bizden nasıl vazgeçebildiğini anlayamadım. Onun dosyalaması beni gerçekten kötü bir duruma soktu. Ama o zaman bile bunun benden daha fazlası olduğunu biliyordum. Nicole'ün güven sorunları var."

"Ne şekilde?"

"Babası. Annesini aldattı, kimsenin bilmediği uzun süreli bir kız arkadaşı vardı. Bu Nicole'un kafasını gerçekten karıştırdı. Bunu 22 yaşındayken, biz evlendikten kısa bir süre sonra öğrendi. Yani duygusal yaraları hala tazeydi. İçten içe, bu konuda hiç konuşmak istemese de kararının babasıyla ilgili olduğunu biliyorum."

Dr. Jensen başını salladı. "Yani kısmen geçmişinden gelen bir travma, kısmen de seninle evli kalarak kariyerini engellediğini düşünmesi olabilir mi?"

Başımı salladım. "Ama gerekçesi ne olursa olsun, onsuz daha iyi olacağımı düşünmekle hata etti. O zamandan beri bunu kanıtladım. Ben her türlü

ve ayrı kaldığımız her gün mutsuz oluyorum." Başım ağrımaya başlamıştı.

"Boşanma belgeleri dosyalandıktan sonra ne oldu?"

"O noktada her şey çok hızlı gelişti. Onu bize bir şans daha vermesi için ikna etmeye çalıştım ama o artık evli olmamanın bizim için en iyisi olduğunda ısrar etti. Benden para almayı reddetti ve o noktada birlikte sahip olduğumuz pek bir şey yoktu, bu yüzden süreci engelleyen pek bir şey yoktu. Her şey istediğimden daha hızlı ilerledi."

"Evrakları imzaladın mı?"

"Başka ne seçeneğim vardı ki? Eğer benim hayatım onun istediği gibi değilse, onu benimle evlenmeye zorlamak istemedim." En kötü anılarımdan birinin acısına direnirken bir an için gözlerimi kapattım. "Boşanmanın kesinleştiği gece ilk kez kendimi kaybettiğim geceydi. O kadar çok içmiştim ki bayılmıştım." Utanç üzerime çökerken uzun bir nefes verdim. "Yaklaşık bir hafta sonra, boşanmanın onun paniklemesinden doğan bir grup kâğıttan ibaret olduğunu anladım. Yasal olarak evli olup olmamamız umurumda bile değildi. Benim için önemli olan tek şey oydu. Ve boşanmanın üzerimdeki baskıyı biraz olsun azaltabileceğini düşündüm. Mükemmel evliliği sürdürme baskısı olmadan onunla işlerimi yürütüp yürütemeyeceğimi merak ediyordum."

Dr. Jensen kalemini çenesine vurdu. "Hiçbir şey değişmemiş olmasına rağmen dibe vurmuşken yeniden umutlu olmanız ilginç."

"Dibe vurmuşken yukarı çıkmaktan başka çare yok. Bu yüzden, evet, bizden vazgeçmemeye karar verdim. Benim için inşa ettiğimiz her şeyi bir kenara atamayacak kadar değerliydi. Ama bunu sessizce yaptım. Nicole bana hayallerimi paylaşmamamı, onları kendime saklarsam kimsenin beni caydıramayacağını söylediler. Ben de öyle yaptım. Umuda tutunduğumu ona söylemedim. Kimseye söylemedim. Sadece her şeyin yoluna gireceğine, evrenin bir şekilde onu bana geri getireceğine inanmayı seçtim."

"Şu anki duruma bakarak bunun hiç yaşanmadığını varsayıyorum."

"Tam olarak değil. *Neredeyse* oluyordu. Boşandıktan sonra Los Angeles'a taşındım ama telefonda çok konuştuk, çoğu zaman Doğu Yakası saatiyle gece geç saatlerde. Hâlâ birbirimizin hayatındaydık ve yavaş yavaş birbirimize geri dönmenin yolunu buluyorduk. Sanki yeniden aşık oluyor gibiydik - bu kez bir evlilik ya da etiket baskısı olmadan." Gözlerim caddenin karşısında yürüyen bir kediye takip etti. "Bu görüşmeler sırasında konuşmalarımız oldukça derinleşti. Ani şöhretimden korktuğunu itiraf etti. Ama daha fazlası

Her şeyden çok, beni hâlâ sevdiğini itiraf etti. Sanırım boşandıktan sonra gösterdiğim direnç, onu ne kadar çok sevdiğimi görmesine yardımcı oldu. Bana Los Angeles'a taşınmayı ve orada bir müşteri kitlesi oluşturmayı düşündüğünü söyledi. Onu kuaför salonuna götürecek bir arkadaşı vardı. Hayat bir anda yeniden güzelleşmişti. Ama uzun sürmedi." Tekrar ekrana . "Sonra dünyam tersine döndü."

"Ne oldu?"

Telefonuma baktım. Fazla zaman kalmamıştı. Bugün oraya gitmemin imkânı yoktu. "Genelde şimdiye kadar bizi durdururdun. Seans bitmek üzere."

"Bugün biraz daha uzun sürebiliriz."

Tabii ki bunu bir kez söyleyecekti. Ama *ben* hazır değildim. "Hayır." Başımı salladım. "Biraz nefes almaya ihtiyacım var."

Dr. Jensen başını salladı ve not defterini kapattı. "Bir dahaki sefere o zaman."

CHAPTER 18

ATTICUS

Bugün bir gündü.

O akşam kız kardeşimin evine giderken, geç uyandığımdan beri olan her şeyi zihnimde gözden geçirdim.

Terapi seansımdan sonra Nicole ve ben elimizi taşın altına koymaya ve Mimi'ye Louise'in ölümünü anlatmaya karar verdik. Beklendiğı gibi, bunu çok zor karşıladı, bir süre ağladı ve bunun ne kadar adaletsiz olduğunu, Tanrı'nın onun yerine kendisini alması gerektiğini söyleyip durdu.

Yürek parçalayıcıydı. Ama sonunda, dürüst olduğumuz için mutluydum. Louise'in neden aniden gittiğı konusunda yalan söylemek ya da Mimi'nin sevdiği ve güvendiğı birinin neden geri dönmemeyi seçtiğini haklı çıkarmaya çalışmak daha zor olabilirdi.

Tina'nın evinin önünde durdum. Üç çocuk da evde olacağı için beni yemeğe davet etmişti. Aradığında ilk başta Nicole ve Mimi'den ayrılmak istemediğimi söylemiştim. Ancak Nicole konuşmama kulak misafiri olmuş ve yeğenlerimin hepsinin bir arada olduğu çok az gece olduğunu söyleyerek beni gitmeye teşvik etmişti. Mimi akşamın erken saatlerinde uykuya dalmıştı, ben de sonunda Tina'lara gitmeye karar verdim.

Yeğenim Kyle içeri girer girmez beni sıkıştırmaya başladı.

"Yani, Monksville'de bizi görecektense kadar uzun süre kalman için birinin gerçekten ölmesi mi gerekiyor, Atty Amca?"

Tina oğlunun koluna bir tokat attı. "Kyle..."

Başımı salladım. "Bana gerçekten ihtiyacın olsaydı, her şeyi bırakıp New Jersey'e geri dönerdim, biliyorsun değil mi?"

Kız kardeşim, "Nicole için yaptığın şey de bu sayılır," diye ekledi.

Yeğenim Kenzie bana sarıldı. "Nicole sana söyledi mi?" "Evet. Güzel bir konuşma yaptığınızı söyledi."

"Yaptık." Gülümsedi. "Güzel."

"Emily nasıl?" Kieran sordu. Tristan'ın nişanlısını turdan tanıyordu.

"Bilmek istemez miydin..." Alay ettim.

Kieran'ın onu sorması bir şakaydı. "*Emily nasıl?*" her zaman bana söylediği ilk şeydi. Tristan'ın nişanlısına olan küçük aşkı konusunda ona takılmayı severdim. Hatta bir keresinde yemeğe bile çıkmışlardı ama hiçbir şey çıkmamıştı çünkü onun haberi olmadan Emily çoktan Tristan'a kafayı takmıştı.

Yemeğe oturduğumuzda Kieran'ı yeni işi hakkında sorguya çektim. "Şu televizyon işinde son durum nedir? Orada yine ne yapıyorsun?"

"New Jersey'de bir kablolu yayın istasyonunda kontrol odasında çalışıyorum," dedi bana. "Hoşuma gidiyor. Özellikle de şu anda iki kez çıktığım sevimli sabah haberleri sunucusundan hoşlanıyorum." Göz kırptı.

"Güzel."

"Evet, öyle. Tek sorun, daha büyük pazarlarda başka işler arıyor, bu yüzden burada ne kadar kalacağını bilmiyorum."

"Çok fazla işiniz varmış gibi görünmüyor. Her zaman taşınabilir ve başka bir yerde benzer bir iş bulabilirsin, değil mi?"

Tina bana ters ters baktı. "Lütfen bunu teşvik etme. Oğlumun ülkenin dört bir yanında bir kızı takip etmesine ihtiyacım yok."

"Üzgünüm. Ama yapması gerekeni yapması gerekiyor. Kanatlarını açmalı." Bir ruloya uzandım. "Yine de itiraf etmeliyim ki ev gibisi yok. Sadece bazen bunu anlamak için evden ayrılmanız gerekir."

Kyle elini annesinin omzuna koydu. "Merak etme anne. Diğer ikisi gittiğinde ben hâlâ yanında olacağım."

Kyle'in hayatta tek bir arzusu vardı, o da babası gibi bir itfaiyeci olmaktı. Bunu burada, Monksville'de yapmaktan başka bir şey istemiyordu ve bir pozisyonu hemen hemen garantilemişti. Şu anki itfaiye şefi Brian'ın iyi bir arkadaşıydı. Sadece Kyle'in uygun eğitimi tamamlamasını bekliyordu.

Sırıttım. "Dostum, seni o üniformanın içinde görmek için sabırsızlanıyorum. Baban seninle çok gurur duyardı."

"Teşekkürler, amca."

Yeğenime döndüm. "Peki ya sen prenses? Bana yeni ne olduğunu söyle."

"Sadece düğünler kışımda."

"Bu konuda pek mutlu olmadığımı biliyorum."

"Ben değilim. Yaratıcılığımın engellendiğini hissediyorum. Ama düğünler faturaları ödüyor."

Tina'nın bu konuda heyecanlanmadığını bilsem de Kenzie'ye gülümsedim. "Sence bizimle turneye çıkmak ister misin... grubun fotoğrafçısı olarak?"

"Şehirden defol." Kenzie çatalını düşürdü. "Ne diyorsun sen?"

"Şimdiye kadar bizim için çalışan Layla yeni evlendi ve hamile. Artık seyahat edemiyor. Bu yüzden yeni bir fotoğrafçı arıyoruz. Doug'a sana bu işi teklif etmemin sorun olup olmayacağını sordum."

"Aman Tanrım." Annesine doğru baktı. "Bundan haberin var mıydı?"

Tina başını salladı. "Bana bahsetti ve ben endişeli olsam da senin için harika olacağını düşünüyorum. Bu yüzden turneye çıkman beni biraz korkutsa da cesaretini kırmayacağım."

Kenzie bana döndü. "Bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Turne ne zaman?"

"Gelecek yılın başlarında. Tüm tarihleri teyit ettikten sonra sana gönderebilirim."

Doug. Zaten düşünümlere bağlıysan bunu yapabilir misin?" "Bir yolunu . Bir grup fotoğrafçıyla birlikte daha büyük bir şirket altında çalışıyorum, bu yüzden yeterince haber verirsem bana yardımcı olabileceklerinden eminim. kapsama alanı." Gözleri parladı. "Bu konuda ciddi misin Atticus Amca?" ". Tek sorun şu ki, bu işe karışılırlarsa birini öldürmek zorunda kalabilirim."

Sen. Ekip oldukça kabadayı olabiliyor. Bütün bu sahne oyun oynamak için değil. Bu yüzden başını belaya sokmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Ben gayet iyi atlattım," dedi Kieran ona. "Eminim sen de atlatacaksın."

Tavuktan bir ısırık aldım. "Doug'a konuştuğumuzu söyleyeceğim ve seninle temasa geçmesini sağlayacağım."

Başını salladı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Onun sevinçli bakışı kalbimi mutlu etti. Yeğenime böyle bir fırsat sunabildiğim için çok mutluydum ama umarım pişman olmam.

Geç saatlere kadar Tina'larda kaldım ve çocuklarla sohbet ettim. Mimi'nin evine döndüğümde ortalık sessizdi. Mimi'ye bir göz attım ve saati göz önünde bulundurarak Nicole'ün de uyuyor olabileceğini düşündüm.

Yatak odasının kapısını açtığımda onu beklediğim gibi yatakta buldum. Ama uyumuyordu.

Yüzünü bana döndü. "Merhaba," dedi halsizce.

"Uyandırdım mı seni?"

"Hayır. Uyumakta zorlanıyordum. Ziyaretin nasıl geçti?"

"Harikaydı. O çocukları seviyorum, artık gerçekten çocuk olmasalar bile."

"Evet, ikizlerle aranızda sadece on yıl olduğunu düşünmek komik," dedi. "Artık yirmili yaşlarına geldiklerine göre eskisi kadar büyük bir fark yok gibi görünüyor."

"Ben gittikten sonra Mimi nasıldı?"

"Biraz daha ağladı. Keşke bunu kolaylaştırmak için ne yapabileceğimi bilseydim." "Burada bulunarak yapabileceğin her şeyi yapıyorsun," diye ona güvence verdim. "Bu doğru."

"Annen geliyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Anneme henüz Louise'den bahsetmedim. Geri dönmek zorunda hissetmemesi için birini bulup bulamayacağımıza bakmak istiyorum. Babamla yaşadığı onca şeyden sonra, sadece mutlu olmasını istiyorum. Ve nişanlısı Joe onu mutlu ediyor."

"Daha önce Tina'nın bana bahsettiği şu personel bulma ajansı ile konuştum," dedim. "Onlara Mimi'nin ihtiyaçlarını anlattım. Bize kalıcı bir evde sağlık yardımcısı bulmak için çalışıyorlar."

"Bu harika. Teşekkür."

Mimi için yardım bulabileceğimi biliyordum, hem de çok yakında, çünkü onlara alıştıklarından daha fazla para ödemeye hazırdım. Para konuşur. Ama bu beni Nicole'den ayrılma konusunda endişelendiriyordu. Ben Los Angeles'a dönmek zorunda kalırken Julian kollarını açmış New York'ta beni bekliyor olacaktı.

"Bu yüzden mi uyumakta zorlanıyordun?" diye sordum. "Mimi konusunda endişelendin mi?"

"Kısmen. Ama aynı zamanda, bir sebepten dolayı midem rahatsız."

"Ne oldu, kötü deniz ürünleri falan mı yedin?" Göz kırptım.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Neyi kastettiğimi çok iyi biliyordu. Kötü deniz ürünleri geçmişimizden gelen bir şakaydı.

"Bu sefer değil," dedi. "Bu iyi bir şey."

Nicole arkasını döndü ve birkaç dakika içinde uyuyor gibiydi.

Yatağa girdiğimde, ben döndükten sonra bu kadar kolay uyumuş olmasını analiz etmemeye çalıştım. Beni mi bekliyordu?

Diğer yandan, ben, bağlanmışım. Onu düşünmeden edemiyordum. Onun küçük mide rahatsızlığı sorunu bana Nicole'ün bana karşı bir şeyler hissettiğini söylediği ilk zamanı hatırlattı.

Uykuya daldığımda zihnim o güne geri döndü. O zamanlar hayatımın en güzel günüydü.

CHAPTER 19

ATTICUS GEÇMİŞİ

Cassius'un bodrumunda tipik bir cuma gecesinden başka bir şey yoktu. Kayla'yı ilk kez yanımda getirdiğim için sinirlerim gerilmişti. Onunla daha yeni çıkmaya başlamıştım. Birkaç kez yalnız takılmıştık ama arkadaşlarımla hiç çıkmamıştık. Her şeyden çok, onu Nicole'le için gergindim.

Nicole üniversiteye gitmeden önce ona karşı bir şeyler hissettiğimi söylememeye karar vermiştim. Ona deli gibi aşkıttım ve her zaman da aşık olacaktım, ama uzun mesafeli bir ilişkimiz olduğu için arkadaş kalmamız daha iyiydi. O çok iyi bir arkadaştı ve öyle kalmasını sağlamak istiyordum. En azından kendime böyle söylemiştim; evden ayrılmak üzereyken onu geride tutmak istemiyordum. Nicole büyük şehre gidiyordu. Peki ya ben? Ben Monksville'de sıkışıp kalmıştım, hala beni buradan çıkaracak ve gerçek bir müzik kariyerine götürecek büyük bir fırsatın hayalini kuruyordum. Bu muhtemelen boş bir hayaldi.

Her neyse, Nicole'un beni sadece bir arkadaş olarak gördüğünden emindim. Bana aksini gösteren hiçbir işaret vermemişti. Ben de bunu test edecek cesareti kendimde bulamamıştım. Reddedilmekten hiç korkmamıştım ama Nicole tarafından reddedilmek kaldırabileceğim bir şey değildi. Bu aramızdaki ilişkiyi sonsuza kadar garipleştirirdi. Bu yüzden duygularımı içime attım.

Bodrumda bir set çalmayı yeni bitirmiştik - mikrofonda Cassius, gitarda Julian ve davulda ben. Kayla tüm bu süre boyunca kanepede Nicole'un yanında oturmuş, bizi izliyordu. İyi anlaşıyor gibi görünüyordlardı, bu da beni biraz rahatlattı. Ama yine de kendimi garip hissediyordum çünkü çıktığım kız, uzun zamandır takıntılı olduğum kızla konuşuyordu. Kayla Nicole'e karşı gerçek hislerimi bilseydi, bu kadar arkadaşça davranmazdı. Nicole bir ay içinde okula için bu uzun süre sorun olmayacaktı. Sadece odaklanmam gerekiyordu. Bu beni

Nicole Boston'daki geleceğine başlarken onu düşünmek zorunda kalmaktansa başka biriyle yola devam etmek benim için daha mantıklıydı.

Çalışmayı bıraktıktan sonra Kayla gelip kucağıma oturdu. Parmaklarını saçlarımda gezdirirken Nicole'ün bize baktığını fark ettim. Benim adıma mutlu muydu? Kıskanmış mıydı? Sadece gözlemliyor muydu?

Cassius bira getirdi ve hepimiz içine daldık. Nicole hariç herkes. Şu anda oldukça üzgün görünüyordu ve bu beni endişelendiriyordu.

Kayla tuvalete gittiğinde Nicole'ün yanına gittim. "İyi misin?"

Kızardığı için gözlerimin içine bakmıyordu. "Evet, ben iyiyim. Neden sordunuz?"

"Bilmiyorum. Sadece bir sorun varmış gibi görünüyorsun."

Tereddüt etti. "Sanırım bu... daha önce yediğim deniz

ürünleri yüzünden." "Deniz ürünleri mi? Miden mi bulandı?"

Nicole gözlerini benden kaçırmaya devam etti. "Evet," diye mırıldandı koltuktan kalkmadan önce. "Uzak dursan iyi olur, böylece sen de hastalanmazsın."

Bir şeyler ters gidiyordu ama onu sorgulamak için bir nedenim yoktu. Birkaç dakika sonra Kayla tekrar kucağıma oturduğunda Nicole bodrumdan çıktı. Ondan sonra başka bir şeye odaklanmakta zorlandım. Nicole'ün kıskanç olma ihtimalini görmezden gelemezdim.

Kendime engel olamayarak Kayla'yı kucağımdan kaldırdım ve ayağa kalktım. "Bana bir dakika izin ver, tamam mı?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Tuvalete," diye yalan söyledim.

Nicole üst katta hiçbir yerde yoktu, bu yüzden gittiğini varsaydım, bu da beni üzdü. Aşağıya dönmek üzereydim ki arabasını garaj yolunda gördüm. Tam geri geri çıkarken dışarı fırladım. Ellerimi kaldırarak durmasını söyledim.

Camı indirdi. "Sen iyi misin?"

diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

"Kendini daha mı hasta hissediyorsun?"

Karanlığa rağmen yüzünün kızardığını görebiliyordum.

"Burada neler olduğunu bilmiyor musun, Atticus?" Bana bakarken gözleri parlıyordu. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Neden bana söylemiyorsun..." Yolcu tarafına doğru yürüdüm ve bindim.

Geri geri gitti ve ara sokaklardan birine park etmeden önce yolun aşağısına doğru gitti. Nicole motoru kapattı. "Seni onunla görmeye dayanamıyorum."

Kalbim daha hızlı atıyordu. *Haklı mıydım? Kıskanıyor muydu?* Göğsüm umutla doldu. Yutkundum. "Ne şekilde? Ondan hoşlanmadığın gibi mi... Yoksa *benimle* olmasından mı hoşlanmıyorsun?"

"Seninle *kimseyi* sevmiyorum. Günü geldiğinde bunu halledebileceğimi düşünmüştüm. Özellikle de uzaklara gideceğim için. Ama hayatımda hiç bu kadar kıskançlık hissetmemiştim."

Ben cevap veremediğim Nicole arabadan indi ve sokağa fırladı. Saçlarını tutmak için koştum.

Sonunda durduktan sonra bana döndü. "Bu çok utanç verici." "Bu bir balık olmalı..." Alay ettim.

Karnını tuttu. "Balık sensin, Atticus! Sensin. O kızı senin üzerinde görmek midemi bulandırdı." Başını iki yana salladı. "Deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu hayatımın en mutlu gecesiydi. Benim için böyle hissettiğini bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Bana karşı bir şeyler hissettiğini bir an bile düşünseydim, onu almak şöyle dursun, onunla hiç birlikte olmazdım." Elimi yanağında gezdirdim, üzerime kismuk bulaşmış olması umurumda bile değildi. "Nicole, bunca zamandır senden çok hoşlanıyordum. Ama senin aynı şekilde hissetmemenden korkuyordum. Bana karşı hislerin olduğunu söylemeni hayal ettim. Ama bu şekilde olacağını hayal ettiğimi söyleyemem." Güldüm.

"Kusmuğu hayal etmedin mi?" "Pek sayılmaz. Ama her şey yolunda."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Ne yapacağımızı sanıyorsun? Bizi eve geri götüreceğim, Kayla'yı eve götüreceğim ve ona artık birbirimizi göremeyeceğimizi söyleyeceğim. Sen benim dönmemi bekle."

"Seni nerede bekleyeceğim?"

"Nereye istersen. Sen neredeyse ben de oraya giderim. Sadece nerede buluşacağımızı söyle. Ama etrafta kimsenin olmadığından emin ol, çünkü seni daha önce hiç öpülmediğin gibi öpmek istiyorum." Göz kırptım. "Önce dişlerini fırçala."

Hâlâ utanmış görünüyordu, sinirli sinirli güldü. "Daha önce hiç öpülmedim, Atticus."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne dedin?"

"Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. On sekiz yaşımdayım ve hiç öpüşmedim ama bu fırsat bir türlü karşıma çıkmadı. Son iki yılımı seninle birlikte olmayı dileyerek geçirdim." Ayaklarına baktı ve başını salladı. "Başka kimseyle ilgilenmedim."

Beni Cassius'un evine bıraktıktan sonra bodruma koştum ve Kayla'ya gitmemiz gerektiğini söyledim.

Kendimi biraz sersemlemiş hissederek onu evine götürdüm ve elimden geldiğince kolay bir şekilde indirdim. Yine de sinirlendi, arabanın kapısını çarptı ve içeri kaçtı. Belki bu birine yapılacak boktan bir şeydi ama hayallerimin kızı benden o kadar hoşlanıyordu ki kustu.

Bu oldukça harikaydı.

CHAPTER 20

NICOLE

Uyandığımda Atticus'un büyük kolu bana sarılmıştı. Bu misafir odası yatağı kesinlikle büyük değildi, ama şimdiye kadar *bu* kadar yakın olmaktan kaçınmayı başarmıştık. Uzaklaşmalıyım ama yapmadım.

Hareket edersen onu uyandırırısın, dedim kendi kendime. Ama daha iyisini biliyordum. Gerçek şu ki, bu çok iyi hissettiriyordu. Onun kollarının sıcaklığında olmak dünyanın en güzel yeriydi. Kendimi güvende hissettiğim tek zamandı. O uyuyordu ve bundan habersizdi, bu yüzden hareketlerimi haklı çıkarmak zorunda değildim.

Ancak dakikalar geçtikçe, güvenlik hissi başka bir şeye dönüştü: yoğun bir uyarılma. Buraya geldiğimizden beri hiç *bu kadar* azmamıştım.

Nefesi enseme ısıtırken ateşim yükseldi. Meme uçlarım sertleşti. *Oh Tanrım*. Kendime dokunma ihtiyacı çok fazla oldu. Hiç düşünmeden elimi pijamamın içine soktum ve onu uyandırmamak için yavaşça klitorisime masaj yapmaya başladım. Atticus'un uyandığını ve tek kelime bile etmeden beni arkadan aldığını hayal ettim. Parmak uçlarımı klitorisime bastırdım ve onun sert, kalın sikinin içime girdiğini, her zaman yaptığı gibi beni doldurduğunu düşündüm. Hiç kimse beni onun gibi tatmin edememişti. Ve başka hiçbir erkek vücudumda Atticus gibi dolaşmayı bilmiyordu. Biri için yaratıldığınızda, başka biriyle yaşadığınız her deneyim size kırılmış gibi hissettiriyordu. Son birkaç yıl içinde kaç kadının Atticus'u deneyimlediğine dair yaygın düşüncelerden uzak durdum, bunun şu anki zevkimi mahvetmesine izin vermemeye kararlıyım.

Yer değiştirdim ve kığım onun sikinin sertliğini sıyırdı. Atticus'un geldiğimizden beri her sabah sertleşmiş bir sikle uyandığından emindim. Cinselliğe düşünün biriydi, bu yüzden sabah odunu her zamanki gibiydi. Kalçalarımı öne doğru iterek sıcaklığından uzaklaştırdım. Şimdi her zamankinden daha fazla tahrik olmuşum, parmaklarımı klitorisimin üzerinde daha hızlı dolaştırıyor, o uyanmadan önce orgazma ulaşmak için dua ediyor ve aynı zamanda bu duyguyu uzatmak istiyordum.

Elinin bileğimi kavradığını hissettiğimde donakaldım. Sesi gergindi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

İçimden adrenalin fışkırdı. Bunca zamandır uyanık mıydı? Yutkundum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sırtıma doğru konuştu. "Mastürbasyon yapıyorsun..."

Hiçbir şey söylemediğim halde göğsüm inip kalktı. İnkâr etmek aptalca olurdu. Kabul etmek daha da aptalca olurdu.

"Seni hep bunu yaparken yakaladığımı unuttun mu? Neye benzediğini biliyorum. Son on beş dakikadır o güzel kıcını sikimin önünde oynatırken bunu anlamayacağımı mı sandın? Hangi sıcakkanlı erkek bu şekilde uyuyabilir ki?"

Yutkundum. "Gerçekten uyuduğunu sanmıştım."

"Beni mi düşünüyordun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"İnkâr etmemeyi evet olarak mı kabul edeceğim?"

Gözlerimi sıkıca kapattım, şimdi onun sesiyle daha da tahrik olmuşum.

Daha da yaklaştı ve sırtıma doğru konuşarak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Sana yatarken iç çamaşırı giymemen konusunda ne demiştin? Beni bir kere bile dinlemedin. Her gece o ince pantolondan kıcının şeklini görebiliyorum. Bu beni deli ediyor."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissederken nefes alışverişim ağırlaştı.

"Uyuyabilmek için kaç kez tualete gidip mastürbasyon yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun? Neredeyse her gece." Kulağımın arkasından konuştu. "Ama beni delirtmeyi *seviyorsun*. Haksız mıyım?"

Beşinci savunmamı yaptım.

"Bir kez daha, sessizliğinizi evet olarak kabul ediyorum."

Atticus elini nazikçe boynuma doladı. Gözlerimi kapattım ve yapmam gerektiği gibi uzaklaşmak yerine, içimde oluşan ihtiyaca teslim oldum ve kıcını ona doğru bastırdım.

"İşte böyle. Bana o güzel kıcını ver." Ereksiyonunu çatlağıma doğru bastırdı. "Siktir, Nicole. Şimdi beni öldürmeye çalıştığını biliyorum." Devasa sertlikteki sikini bana doğru bastırdı. "Üç saniye içinde içinde olabileceğimi bilerek her gece elma kıcına bakmanın ne kadar işkence olduğunu biliyor musun? O güzel kıcını sikmenin her zaman ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun?" İnledi. "Eskiden bunu yapmam için bana yalvarırdın," diye homurdandı.

"Bana her gece işkence ediyorsun. Şimdi de benim *sana* işkence edeceğime inansen iyi edersin."

"Atticus..." Yalvardım, ne bile emin değildim. Durmasını mı yoksa devam etmesini mi istiyordum? Emin değildim.

"Yaptığın şeye geri dön," diye tısladı. "Kendine dokun. Yardım etmek istiyorum."

Kafamdaki tüm mantık seslerini uzaklaştırarak klitorisime masaj yapmaya devam ettim.

"Eminim güzel ve ıslaksındır, değil mi? Benim için her zaman çok ıslaksın."

Aletini arkama doğru daha sert bastırdığında, hareket ettiğini hissettim. "Bu iyi mi?"

Anlaşılmaz bir ses çıkararak başımı salladım.

"Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun? Şu anda o ıslak amcığın içine battığımı hayal ediyorum."

Klitorisim zonkladı. "Mmm-hmm."

"Şu anda içinde olmak için neler verirdim biliyor musun?" Aletini kıcımın çatlağında bir aşağı bir yukarı kaydırdı. "Sol taşagımı. Bütün paramı. Her şeyimi."

Onu içimde hissetme *ihtiyacı* neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Orgazmımın yüzeye çıkmakla tehdit ettiğini hissettim.

Kalçalarını bana doğru itti. "Hisset beni. Tam burada hisset beni. Bana ne yaptığını hisset."

Parmaklarımı daha hızlı hareket ettirdim. Klitorisim o kadar ıslaktı ki artık parmak uçlarımla iyi kavrayamıyordum.

Elini uyluğumun iç kısmında hissettim. "Yapabilir miyim?"

Başımı salladım, ne sorduğunu bile anlamamıştım ama önemli değildi. Her neyse, cevap yankılanan bir evetti.

Atticus elini pantolonumdan aşağı kaydırdı. Kısık iniltisi sırtımda titreşti. "Lanet olsun, Nicole. Islak olduğunu biliyordum ama bu..." Parmaklarını içime soktu, ben kalçalarımı onun sert sikine yaslariken parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirdi. Orgazmım patlamaya hazırды.

Parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirmeye devam ederken, başparmağını klitorisime bastırdı ve yavaş daireler çizerek hareket ettirdi. "Bu güzel amcığı çok özledim. Şu anda içine girmeyi o kadar çok istiyorum ki..."

Bunu yapması için ona yalvarmak üzere ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Bu berbat bir fikir olurdu. Kendini tuttuğunu biliyordum.

gerçekten olmazdı. Çünkü Atticus o kadar ileri gitmeyi planlasaydı şimdiye kadar içime girmiş olurdu. *Bu* Atticus çizgiyi çekiyordu ama büyük olasılıkla oraya gitmeyecekti.

"Seni tatmak istiyorum ama yapamam," diye mırıldandı. "Çünkü bir kez başladığımda, duramayacağım."

İkimizin de acısını dindirmek için gelmem gerekiyordu. Ama aynı zamanda, *asla* gelmek istemedim. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum, sadece Atticus ve ben kendi küçük dünyamızda, o beni uçurumun kenarına itmeye devam ederken. Kıçımı ona karşı daha sert ovuşturdum.

"Beni o güzel kıçının tam karşısına mı oturtacaksın? İstedğin bu mu? Amını bana sürttüğün ilk andan beri pantolonumun içine boşalmadım. O lanet günü hatırlıyor musun?"

Cevap olarak inledim.

"Endişelenme bebeğim. Bırak kendini. İstedğini biliyorum. Bunun bir anlamı olmak zorunda değil. Tadını çıkar. Elime boşalmana izin ver."

Kaslarım kasılmaya başladı. "Gel, bebeğim. Gel," diye ısrar etti Atticus.

Doruk noktam patladığında, bunu vücudumun her sinir ucunda hissettim. Ben boşalmadan hemen önce Atticus parmaklarını çekti. Homurdandı ve orgazmının sıcaklığını arka tarafımda hissettim. İkimiz de giyiniktik ama bu hatırlayabildiğim en ateşli şeydi.

CHAPTER 21

ATTICUS

O sabah Nicole'den önce yatak odasından çıktım ve kahve yapmaya gittim.

Sonunda mutfakta görüldüğünde, içerken bana tek kelime etmedi. Çekmecedeki mutfak eşyalarını karıştırdı, endişeli görünüyordu. "Mimi uyandı mı?" diye sordu.

"Henüz değil," diye cevap verdim. "Son kontrol ettiğimde hâlâ dışarıdaydı."

Tek yapmak istediğim onu yatak odasına sürüklemek ve düzgünce becermekti. Ama ne yazık ki, bu fanteziydi ve mutfaktaki bu gariplik gerçektir.

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok Nicole. Çıktık. Serbest kalmamızda yanlış bir şey yok. İkimizin de buna ihtiyacı vardı."

"Doğru." Çatal bıçak takımıyla uğraşmayı bıraktı. "Hiçbir anlamı yoktu."

"Ben öyle bir şey demedim. Benim için bir anlamı olduğu kesin. Ama bu konuda *konusmak* zorunda değiliz."

Gözlerimiz buluştu.

"Bir olamaz," diye fısıldadı.

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. "Sen nasıl istersen," dedim usulca. "Bundan sonra yerde uyuyacağım."

"Bunu yapmana izin veremem." Kaşlarını çatı. "Bunu başlatan benim."

"O zaman arkamı dönüp diğer tarafa bakacağım. Bu şekilde asla seninle karşı karşıya gelmem. Bu benim için de işleri kolaylaştırır."

Yere baktı ama hiçbir şey söylemedi. "Sorun nedir? Bana güvenmiyor musun?"

"Mesele o değil." İç çekti. "Bana dönmenden hoşlanıp hoşlanmadığımı ben de bilmiyorum."

"uyumayı *seviyorsun*, bu yüzden..."

Nicole başıyla onayladı. "Geceleri seni yakınımda hissetmek hoşuma gidiyor, evet." Kalbim umutla doldu.

"Şey, bu karşılıklı."

"Ama kafa karıştırıcı oldu," diye ekledi.

"Sanırım bu konuda anlaşabiliriz. Artık beni istemenin sorun olmadığını hissediyorsun."

Başını iki yana salladı. "Seni hiç istemedim Atticus. Bunca zamandır tek bir saniye bile. Ama senin yanındayken daha güçlü. Seni istemek yaşadığım en büyük işkence oldu. Ama geriye dönemem. Seni unutmak için çok çalıştım."

"Nasıl gidiyor peki?" Kaşlarını kaldırdım. "Belki de bu kadar çok çabalamak tam tersi bir etki yaratıyordur."

Nicole'ün telefonu çaldı ve cevap vermek için atladı.

Biriyle konuşurken onu dinledim. Sürekli başını sallıyor ve bir sürü bilgi not ediyordu.

Telefonu kapattıktan sonra, " oluyor?" diye sordum.

"Mimi için birini buldular. İsteddiği zaman başlayabilir. Sanırım önceki müşterisi yakın zamanda vefat etmiş. Burada, kasabada yaşıyor ve Louise'in yaptığını yapmaya, gündüzleri gelip gitmeye ve geceleri burada uyumaya bile razı olabilir."

"Vay canına. Bu kadar çabuk birini bulmalarına şaşırdım." Kalbim ağırlaşmıştı. Onu terk etmeye hazır değildim. Ve Mimi'den bahsetmiyordum. "Bu neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi."

"Biliyorum."

"Öylece başlayamaz," dedim hızlıca, paniğin yükseldiğini hissederek. "Onunla tanışmak zorundayız. Mimi'yle tanışmak zorunda. Büyükannenin onu sevmesini istiyorum." *Buradaki zamanımızı uzatmak için her şeyi yaparım.*

"Evet, tabii ki. Bana numarasını verdiler ve bunu ayarlamak için onunla irtibata geçebileceğimizi söylediler."

"Tamam, sanırım bu iyi bir haber." İçimi çektim. "Uygun olduğu ortaya çıkarsa hemen şehre geri dönecek misin?"

"Evet. Plan hep buydu, değil mi?" Başımı salladım.

"Şehirde mi kalacaksın yoksa doğruca L.A.'e mi döneceksin?"

"Kız kardeşimle birkaç gün daha geçireceğim ama sonunda Los Angeles'a dönmek zorundayım. Kayıtlar yakında başlayacak."

"Bu doğru." Nicole ellerini ceplerine soktu.

Koridorun sonundan bir hışırtı duydum. "Kalktı," dedim Mimi'nin odasına doğru elimle işaret ederek. "Ona bu kadın hakkında bilgi verelim mi?"

"Olabilir."

Birlikte içeri girdik ve Nicole yatağın yanına oturdu. "Mimi, harika haberlerimiz var."

Gözleri çırpınarak tamamen açıldı. "Ah?"

"Ajans sizinle çalışmak için buralı hoş bir bayan buldu. Louise'in yaptığı programın aynısını yapabilir ve geceyi burada geçirebilir."

"Kimin o kadar zamanı var ki?"

Güldüm. "Bunu bedavaya yapacak değil ya." "Kim bu kişi?"

"Adı Fiona," dedi Nicole. "Gelip seninle tanışması için onu arayacağım."

Mimi'nin bacağını okşadım. "Eğer kendini iyi hissetmezsen, bana haber ver. Sana daha çok seveceğin başka birini bulacağım."

Nicole, "Yerine getiremeyeceğin hiçbir şeyin sözünü verme," diye uyardı.

Mimi titreyen elini torununa doğru uzattı. "Sanırım siz muhabbet kuşlarının kendi hayatınıza dönme vakti geldi. Yeterince uzun süredir buradasınız ve sizi rahatsız etmekten nefret ediyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Dedim. "Bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi zamandı. Ve seni görmeden bu kadar uzun süre geçirdiğim için özür dilerim. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Ciddiydim. New York ve Los Angeles arasında çok sık gidip geldim ve Doğu Yakası'na her gittiğimde Mimi'yi görmeye söz verdim.

Başını iki yana salladı. "Benim güzel torunuma bakmak dışında hiçbir şey için endişelenmiyorsun."

Nicole'e gülümsedim. Mimi, onun hâlâ benim sorumluluğumda olmasını ne kadar istediğimi bilemezdi.

O öğleden sonra Fiona Baumgartner adında bir kadın Mimi ile tanışmaya geldi. Fiona, Monksville'de büyümüş dul bir kadındı. Son on yılda üst üste iki yaşlı müşterisi olduğu için bu iş için kesinlikle tecrübeliydi.

Nicole ve ben Fiona'ya etrafı gezdirdikten ve Mimi'nin rutinini ayrıntılı olarak anlattıktan sonra onu bir süre Mimi ile yalnız bıraktık. Ona bir saat içinde döneceğimizi söylemiştik.

Bu arada mahallede dolaştık, aklımdaki konuyu açmaya karar vermeden önce bloğun etrafında birkaç kez döndük.

"Bu yolculuk beklediğimden uzun sürmüş olsa da, her şey hazır olduğumdan daha hızlı sona eriyor," dedim. "Bu zamanın benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum. Seninle kavga etmek bile iletişim kurmamaktan, seni hiç görmemekten daha iyi. Bu zaman aramızdaki buzları eritti ve asla konuşmadığımız zamanlara geri dönmek istemiyorum. Seni eşim olarak alamamam bile Nicole, benim için çok şey ifade ediyorsun. En azından arkadaşın olmak istiyorum."

Yürümeyi bıraktı ve bana döndü. "Seninle *nasıl* arkadaş olacağımı bilmiyorum, Atticus. Senin yanında olup da *her şeyi* -iyi ve kötü- hissetmemeyi nasıl başaracağımı bilmiyorum."

Bir panik dalgası vurdu. Her şeyin eski haline dönmesini mi istiyordu? "Peki alternatif ne?" diye sordum. "*Çok fazla şey* hissettiğin için beni bir daha hiç görmemek mi?" Başımı salladım. "Benim için bir seçenek değil. Her şeyi hissetmeye hazırım Nicole, bu beni öldürse bile. Adımın anılmasının seni üzdüğü bir dünyada yaşamak istemiyorum. Erkeklerden birinin senden bahsettiği ve gecenin geri kalanında iyi performans gösteremediğim bir dünyada yaşamak istemiyorum. Son birkaç yıldır olduğu gibi yabancı kalamayacak kadar çok şey yaşadık birlikte," diye yalvardım. "Sana hayatımda ihtiyacım var."

"Eğer birlikte olmazsak bu hayat nasıl görünür? Sen benim hayatıma devam etme fikrini benim kaldıracabileceğimden daha fazla kaldıramazsın."

Bu kesinlikle doğrudu. İçten içe, benim iletişimde kalma yöntemimin onunkinden farklı olduğunu biliyordum. Benimki nihayetinde tekrar birlikte olmak için çalışmak anlamına geliyordu. Ama o bu şekilde görmüyorsa, haklıydı. İrtibatta kalmak kolay olmayacaktı. Başka bir adamla birlikte olursa onun yanında olmayı asla kaldıramazdım. *Asla*.

Yine de kendimi yavaş gitmem konusunda uyardım.

"Kesin bir cevabım yok Nicole, ama belki de arada bir birbirimizi aramaya söz vermekle başlayabiliriz. Kontrol etmek için."

Bir ömür gibi gelen bir duraksamadan sonra Nicole başını salladı. "Bunu yapabilirim."

İçimi bir rahatlama hissi kapladı ve yürümeye devam ettik. Bir noktada, her zaman hayalindeki evin burası olduğunu söylediği evin önünden geçtik. Bir şey söylemedim ama yüzündeki ifadeden onun da bu konu hakkında düşündüğünü anlayabiliyordum.

Mimi'lere döndüğümüzde onu ve Fiona'yı yatak odasında birlikte gülerken bulduk.

"Siz ikiniz iyi anlaşıyor musunuz?" Nicole sordu.

Fiona gülümsedi. "Bayan Mimi'nin çok eğlenceli olduğunu söylemeliyim. Sanırım turnayı gözünden vurdum."

Nicole, "Bizim gördüğümüzü sizin de görmenize sevindik," dedi.

"Siz ikiniz hayatınıza devam etmek istiyorsanız her an başlayabilirim." "Ne zaman mesela?" Ben sordum.

Fiona ayağa kalktı. "Yarına ne dersin?"

Nabzım hızlandı. "Yarın mı?"

"Bu harika olur," diye cevap verdi Nicole, ben bunu algılayamadan.

O gece yatmadan önce Ronan'ı arayıp son durum hakkında bilgi verdim.

"Dostum! Los Angeles'a ne zaman dönüyorsun?" diye sordu selamlayarak.

"Düşündüğümünden daha erken." Elimini saçlarımdan arasından geçirdim. "Ve ben bu konuda heyecanlıyım."

"Mimi için birini mi buldun?"

"Evet. Buralı bir dul. Harika birine benziyor. Yarın işe başlaması gerekiyor, bu da buradan gitmem gerektiği anlamına geliyor. En azından birkaç gün Tina'da kalacağım, sonra da Los Angeles'a dönüş uçağımı ayarlayacağım."

"Nicole'den ayrılmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum ama seni evde görmekten çok mutlu olacağım."

"Sağ ol dostum." Ama L.A. *evim* değildi. *Burası* benim evim gibiydi. "İyi misin?" diye sordu bir süre sonra.

"Sanırım daha fazla zamanım olursa onu bir şekilde geri kazanabileceğimi düşünerek kendimi kandırdım. Her şeyi unutturacak kadar harika şeyler yapmanın bir yolunu bulabilirdim. Ya da belki sonunda hiç yapmadığımız şeyleri yapmaya istekli olurdu. Yine de bu bir hayaldi."

"Anladım, dostum."

"Bu sabah yatakta biraz oynadık," diye itiraf ettim. "Vay, ne?"

"Seks yapmadık... ama yaptığımız yere gitmeye istekli olması beni şaşırttı. Bunu düşünmeden edemiyorum. *Onu* düşünmeden edemiyorum ve daha gitmedim bile."

"Erkek arkadaşını aldattı mı?"

Kan basıncım yükseldi. "Hayır." Başımı salladım. "Sana ayrıldıklarını söylemedim mi?"

"Hayır! Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bu çok büyük."

"O buraya gelmeden önce oldu. Ama bir kez ortaya çıktı ve neredeyse onu mahvediyordum. Olayın dışında olduğuna inanmıyorum."

"Böyle durumlarda destek için beni aramalısın. Bana ihtiyacın olursa haber vermeni söylediğimi ."

Kıkırdadım. "Geleceğini bilmiyordum. Ama senin başını belaya sokmak hiçbir şeyi kolaylaştırmayacak. Eğer ikimiz devre dışı kalırsak, Delirious Jones'un olmayacağı kesin."

"Bizden biri olmadan Delirious Jones olmaz." "Bu doğru, sanırım."

"Geri dönmene sevindim. Ama keşke umduğun sonucu alabilseydin."

"Hala gelmeden önceki halimden daha iyi durumdayım. Nicole ve ben en azından konuşuyoruz."

Ronan homurdandı. "Konuşmaktan fazlasını yapıyormuşsun gibi görünüyor." "Keşke bu bir şeyleri değiştirseydi ama değiştirmede."

"En azından Julian'ı kapı dışarı etti. Ya da atmaya çalışıyor. Bana sorarsan bu bir kazanç. Çok daha kötüsü olabilirdi. Adamla evlenebilir ya da çocuğunu doğurabilirdi. O zaman onunla kapana kısılmış olurdu."

"Bu bir felaket olurdu." Ürperdim. Nicole'ün bugünlerde çocuk sahibi olmak konusunda ne hissettiğinden emin değildim ama bir keresinde biz de hamilelik korkusu yaşamıştık. Gerçi *korkan* tek kişi Nicole olmuştu.

CHAPTER 22

ATTICUS GEÇMİŞİ

Nicole bana hamilelik testi aldığını söylediği anda kayıt stüdyosundan aceleyle geri döndüm. Bir kez hariç hep korunmuştuk. Şimdiki durumumuz da bundan kaynaklanıyordu. Doğum kontrol hapı almak istiyordu ama vücudunun bunu nasıl karşılayacağından korktuğu için başlamakta isteksiz davranıyordu. Ve bir hata yapıp prezervatifsiz seks yapmıştık.

Çocuklarla kayıt yaptığımız yere daha yakın olmak için Brooklyn'de tek yatak odalı bir daireye yeni taşınmıştık. Nicole ilk resmi kuaförlük işine başlamıştı, ben de garsonluk yapıyordum. Kirayı zar zor ödeyebiliyorduk, bu yüzden bir bebeği nasıl karşılayacağımızı düşünmek imkansız görünüyordu.

Güzel kız arkadaşım beni kapıda karşıladı ve ben de onu yatak odasına kadar takip ettim. "Testi kontrol ettin mi?"

"Hayır." Başını salladı ve kollarını kuvvetlice ovuşturdu. "Çok korkuyorum."

"Biliyorum." Ona sarıldım. "Korkma bebeğim. Ben yanıdayım. Ne olursa olsun, iyi olacağız. Birbirimize sahibiz ve bunu atlatacağız."

Bana bakmak için geri adım attı. "Dünyaya bir çocuk getirmek için iyi bir zaman değil. Ben daha yirmi iki yaşıdayım ve salonda çalışmaya yeni başladım. Ve sen de sonunda müzik cephesinde biraz ilerleme kaydediyorsun."

Omuz silktim. "İdeal değil ama insan hayatında böylesine büyük bir şeyin olmasına gerçekten hazır olabilir mi?"

"Hiç paramız yok," dedi, cesareti kırılmış görünüyordu.

Gözlerinin içine baktım. "Gerekirse gruptan ayrılır ve tam zamanlı bir işe girerim."

Kısa süre önce Tristan Daltrey ve Ronan Barber adında iki müzisyenle tanışmıştım. Delirious Jones adında bir grup kurmuştuk ve şu anda ilk demo albümümüzü kaydediyorduk.

"Eğer şimdi bırakmak zorunda kalırsan bu korkunç olur. Bunu düşünmemelisin bile."

"gerekeni yapacağım. Her şey yoluna girecek."

Nicole gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Eğer bunu biriyle yaşamak zorunda kalacaksam, seninle olduğum için mutluyum."

"Aynen, güzelim." Nefes verdim. "Yine de sopayı kontrol etmeliyiz, böylece neyle karşı olduğumuzu bilebiliriz. Ama bunu yapmadan önce bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Ne?" Gergin bir nefes verdi.

"Seninle tanıştığımız andan itibaren *senden* başka bir şey istemedim, erkek arkadaşın olmayı. Ona ayırdığım zamana bakarak müziğimin benim her şeyim olduğunu düşünebilirsin ama değil. Her şeyim *sensin*. Ve eğer bu test pozitif çıkarsa, bilmelisin ki benim için senden ve bu bebekten önemli bir şey yok."

Gülümsedi ve ona biraz olsun huzur verdiğimi bilmek beni rahatlatmıştı. Her kelimesinde ciddiye alıyordum.

"Tamam." Elimi tuttu. "Benimle gel."

Birlikte banyoya doğru yürüdük. Çubuk lavabonun köşesinde duruyordu.

Elini uzatıp aşağıya baktığında ve kocaman bir nefes verdiğinde kalbim hızla çarptı. "Aman Tanrım! Negatif!" Bir hava patlaması vücudunu terk etti. "Çok mutluyum." Yüzünde gerçek bir rahatlama ifadesi vardı.

Üzerime garip bir his çökerken yavaşça nefes verdim. Bu kesinlikle rahatlama değildi. Daha çok hayal kırıklığı gibiydi.

Kollarını bana doladı ve başını öne eğdi. "Neden üzgün görünüyorsun?"

Gözlerimi kırptım, nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. "Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum." Nicole yüzümü inceledi. "Pozitif çıkmasını mı umuyordun?" "Olsaydı mutlu olurdum, evet," diye itiraf ettim.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Gerçekten mi?" Yutkundum. "Evet."

"Bir bebeğin şu anda hayatında olmasını isteyeceğin bir şey olduğunu düşünmemiştim." "Zamanlamanın ideal olmaması bunu istemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bu

Her zaman hayalini bir şey." "Bunu daha önce hiç söylememiştin."

"Bir zamanlar biri bana rüyalarımı kendime söylememiş miydi?" Alnımı onunkine yasladım. "Eğer etrafta dolaşıp insanlara

Şu anda bir bebek istiyor olsaydım, bana deli derlerdi ve bunu düşünmemem gerektiğini söylerlerdi. Bu yüzden bunu kendime sakladım. Ama evet, zor olsa da hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi. Ama hazır olmalısınız."

Gülümsedi. "Bir gün olacağım."

"Bunu seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum." "Vay canına," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Beni gerçekten , değil mi?"

Elimi sırtında gezdirdim. "Bundan neden şüphe ediyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Ama bana ömür boyu bağlı kalmaya nasıl razı olduğunu görmek bunu gerçekten gözler önüne seriyor."

"Çocuğumuz olsa da olmasa da sana ömür boyu bağlı kalmak istiyorum."

İlk planıma devam edip etmemeyi düşünürken ellerim titriyordu. Bana sınava gireceğini söylediği anda doğru şeyi yapmak ve ona evlenme teklif etmek istemiştim. O farkında değildi ama ben bu gece doğru şeyi yapmaya *hazırlıklı* gelmiştim. Ama şimdi onun önünde dururken, Nicole'e evlenme teklif etmenin sadece doğru şey olmadığını, ortada bir bebek olsa da olmasa da istediğim şeyin bu olduğunu fark ettim.

"Bir şey itiraf etmem gerekiyor..." Ona söyledim. Dudaklarını yaladı. "Tamam..."

"Hamile olduğundan emindim - korunmadığımız zamandan sonra. Çocuğumu taşıdığından o kadar emindim ki... bu gece sana evlenme teklif etmeyi planlıyordum."

Ağzı düştü. "Bu gece mi?"

Başımı salladım. "Şu anda cebimde bir yüzük var. Harika bir yüzük değil. Ama bunu yapmak zorundaydı."

"Yüzük mü aldın?" Gözlerini kırptırdı. "Ne zaman?" "Bugün erken saatlerde."

"Bu kadar hızlı mı? Nereden aldın bunu?"

"Bir rehin dükkanına gittim. Tina masrafları karşılamam için bana satmam için biraz altın verdi. Küçük ama gerçek." Başımı sallayarak yere baktım ve güldüm. "Bunu sana göstermekten biraz utanıyorum."

Ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Bana evlenme teklif etmek üzere olduğuna inanamıyorum!"

"Mesele şu ki... Sana sormak için sabırsızlanıyordum. Evlenmemizi istiyorum." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben de öyle."

"İstiyorsun o zaman?" İçimden bir dürtü geldi. "Evlenmek mi?" İçimi bir heyecan kapladı. "*Şu andan* bahsediyorum. Bu gece ya da yarın. Hadi yapalım şunu."

"Ciddi misin sen?" Ağzı açık kaldı. "Yani adliyeye mi gideceksin?"

Başımı salladım. "Çılgınca bir şey yapalım, mesela birkaç geceliğine Vegas'a gidelim. Belki yarın."

Yanakları kızardı. "Ailelerimiz bizi öldürecek."

"Hazır olana kadar onlara gerek yok. İşin güzelliği de bu olacak.

-Küçük sırrımız."

Bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama sanırım bunu yapmak istiyorum. Seni düğünü tamamen atlamak isteyecek kadar çok sevdiğim için deli miyim? *Biz deli miyiz?*"

"O zaman gerçekten evlenme teklif etmeliyim."

Nicole ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Şu anda neler oluyor?"

Tek dizimin üzerine çöktüm ve iç çektim. "Sadece daha iyi bir yüzüğü hak ettiğini düşünüyorum."

Bana baktı. "Yüzük senden mi?" "Evet."

"O zaman istediğim tek yüzük bu. Neye benzediği önemli değil."

Sanki bu benim işaretimdi. Düşüncelerimi toplamak için bir an durakladım ve iki elini de ellerime aldım.

"Nicole, bugün hayatımın en stresli ama en güzel günlerinden biriydi. Seni ne kadar çok sevdiğimi daha da iyi anladım. Bir bebeğimiz olmayabilir ama çocuk sahibi olsak da olmasak da seninle bir gelecek istediğimi her zamankinden daha iyi anladım." Cebimden kadife keseyi çıkardım ve küçük tektaş uzattım. Sadece çeyrek karat kadardı ama pırlanta ışıltılı parlıyordu. "Şunu bil ki, bir gün büyük bir iş başarırım, sana alacağım ilk şey hayallerindeki yüzük olacak. Ama şimdilik, umarım bunu takarsın."

Parmağına taktım ve eldiven gibi oturdu.

"Hayallerimin *erkeğine* sahipsem hayallerimin yüzüğüne ihtiyacım yok," dedi bana. "Seni gördüğüm andan itibaren benim için hep öyle oldun. Ama dürüst olmak gerekirse..." Eline baktı. "Bu mükemmel. Ve bunu öylesine söylemiyorum. Takmak istediğim *tek* yüzük bu." Durakladı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Ayağa kalktım ve kollarımı ona dolayarak havaya kaldırdım. "Seni mutlu edeceğime söz veriyorum."

"Zaten biliyorsun, dünyadaki her şeyden daha fazla."

Ertesi gece Vegas'a uçtuk ve gizlice evlendik. Onu her zaman koruyacağıma, asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz verdim.

O zamanlar bunun kocaman bir yalan olduğunu çok az biliyordum.

CHAPTER 23

NICOLE

Ben hazır olmadan kalkış günü gelmişti.

Atticus'la ayrılmadan önce oturma odasını toparlıyordum ki büyükannemle konuşmasına kulak misafiri oldum.

Kapının arkasında durup dinledim.

"Sorun ne tatlım?" diye sordu. "Üzgün görünüyorsun. Gidiyoruz diye mi?"

"Bazen zor oluyor," dedi Mimi. "Zor olan ne?"

"Artık hiçbir amaca hizmet etmiyormuş gibi hissetmek. Kimseye yardım edemiyormuşsun gibi. Hayatım katılımcıdan gözlemciye dönüştü. Yapmak istediğim ama yapamadığım çok şey var."

Atticus bir süre sonra ona, "Bir amaca hizmet ediyorsun, Mimi," diye güvence verdi. "Buraya gelmeden önce kendimi hayatımda çok kaybolmuş hissediyordum. Önceliğim bu olmaması gerekirken kariyerim tarafından tüketiliyordum. Senin yanında olmak bana iyi bir örnek olmanın ve senin yaptığın gibi aileyi her zaman ilk sıraya koymanın ne kadar önemli olduğunu hatırlattı. Sen benim en büyük ilham kaynağımsın. Nicole ve ben sen olmasaydın şu an olduğumuz kişi olamazdık. Sadece burada bulunarak bile her gün amacınıza hizmet ediyorsunuz."

"Çok tatlısın Atticus." "Bana bir söz verir misin?" "Ne için?"

"Telefon numaramı buradaki telsiz telefonunuza programladım. Hızlı aramada başka numaraların da olduğunu biliyorum ama artık yedi numarayım. Böyle anlar yaşadığında, üzgün hissettiğinde beni arayacağına söz verir misin? Seninle konuşabilmeyi ve sana ne kadar harika biri olduğunu hatırlatabilmeyi çok isterim."

"Ya gösteri yapıyorsan?"

"Aradığını görürsem ve kaçabilirsem, her şeyi bırakırım. Ve eğer kaçırsam, seni hemen geri arayacağım."

"Böyle nazik bir torunu hak edecek ne yaptım ben?"

"Sen bana Nicole'ü verdin. Senin verdiğin örnek ve ona her zaman gösterdiğin sevgi sayesinde bu kadar nazik ve harika bir insan oldu."

Kalbim eridi. Ona bu şekilde davrandıktan sonra nasıl hâlâ böyle hissedebiliyordu? Yine de bunların hepsi büyükannem için bir gösteriydi. Gerçekten böyle mi hissediyordu?

"Güzel çocuklarınızı göremeyeceğim için üzgünüm," diye ağladı Mimi.

Gözlerimi kapattım. Bu kalbimi ve ruhumu incitti. Atticus sessiz kaldı. "Son iki haftada benim için yaptıklarını asla unutmayacağım," büyükanne ekledi.

Kalbim buna daha fazla dayanamadı ve odaya girdim. "Ah." Atticus bana doğru döndü. "Hey."

"Merhaba." Zayıf bir gülümseme sundum.

"Merhaba canım." Büyükannem titrek bir el uzattı.

Ben de tuttum.

Atticus'un gözleri benimkilerle buluştu. "Vedalaşma vakti geldi mi?"

Başımı salladım. "Evet, sanırım öyle. Muhtemelen trafiğin yoğun olduğu saatlere yetişmeye çalışmalıyım."

Ağzı kaşlarını çattı.

Kollarımı büyükanneme dolayarak kulağına fısıldadım, "Seni seviyorum, Mimi. Yakında seni ziyarete geleceğim. Söz veriyorum."

"Gün sayıyor olacağım, benim tatlı torunum. Lütfen kendine dikkat et ve dikkatli sür."

Plana göre Fiona bir saat içinde gelene kadar Atticus onunla kalacaktı.

Beni garaj yolundaki arabama kadar geçirdi. "Demek gerçekten bu kadar, ha?"

Kollarımı kendime doladım. "Tekrar teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım."

"Evet, yapabilirdin. Fark ettiğinden daha güçlüsün. Ama bunu tek başına yapmak zorunda kalmadığın için çok mutluyum."

"Fiona buraya geldikten sonra Tina'ya gidecek misin?"

"Evet. Onunla ve çocuklarla -yani yetişkinlerle- takılacağım ve geceyi geçireceğim."

Gülümsedim. "Sonra Los Angeles'a mı dönüyorsun?"

Başını salladı. "Yarın akşam. Çocuklar stüdyoda başlamak için beni bekliyorlar." Bir an yere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Ne zaman

seni tekrar görebilecek miyim?"

Derin bir nefes aldım. "Aslında... Takıldığımız o geceden beri Emily ile birkaç kez . Düşünü için saç modeli fikirleri hakkında konuşuyorduk ve bana uçakla gelip saçını yapmak isteyip istemediğimi sordu. Sonra da tören için kalmamı."

"Gerçekten mi?" Gözleri büyüdü. "Bundan birkaç ay sonra, değil mi? Ona ne söyledin?"

"Evet, iki ay sonra ve ona bunu düşüneceğimi söyledim. Ama hafta sonuna kadar ona haber vermem gerekiyor ki gerekirse başka birini ayarlayabilsin."

"Umarım *gerçekten* yaparsın."

"Anlaşıldı," dedim, hâlâ aynı fikirde olduğumdan yüzde yüz emin değildim. Düşünlerden nefret ederdim. Bana hatırlamak istemediğim pek çok şeyi hatırlatırlardı. "Eğer gitmezsem, belki bir dahaki sefere New York'a geldiğinde bir kahve içebiliriz."

"Bunu çok isterim." Gülümsedi. "Bu şimdiye kadarki en iyi kahve olurdu." "Tamam." Sırıttım. "İyi yolculuklar."

"Dikkatli sür, Nicole."

Vedalaşırken kalbinin benimkine çarpışını hissedebiliyordum. "Gitmene izin vermek istemiyorum," diye fısıldadı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve onun kollarında olmanın tadını çıkardım. Kendimi zorlayarak ellerimi birbirine sürttüm ve onun tarafından kucaklanmayı şimdiden özlediğim gerçeğinden uzaklaşmaya çalıştım.

Atticus elini cebine attı. "Hey, gitmeden önce sana bir şey vermek istiyorum." Bana küçük bir kutu uzattı.

"Bu da ne?"

"Aç şunu."

Kutuyu açtığımda ince bir ip kolyeye iştirilmiş beyaz altın bir tılsım buldum. Sekiz rakamlı bir sonsuzluk sembolüydü.

Başparmağımı metalin üzerinde gezdirdim. "Bu çok güzel."

"Ayrıldığımızda benden bir şey almayı reddetmiştin, ama bunu reddetmeyeceğini umuyorum."

"Bunu almak için ne zaman vaktin oldu?"

"Clemson'a yaptırdım." Clemson's yerel bir kuyumcuydu.

"Bu benim için senin kim olduğunu temsil ediyor," diye açıkladı. "Ve belki de ilişkimizin yeni normali. Evli ya da birlikte olmasak bile, sen benim için

sonsuz dek benim bir parçam olacaksın. Ve ben her zaman senin için burada olacağım."

Gözlerimin dolduğunu hissederek başımı salladım. "Bizimle gurur duyuyorum." Kolyeye baktım. "Son birkaç haftada nasıl bir araya geldiğimizle."

"Ben de bebeğim."

Ona baktım. "Bunu bana giydirir misin?"

"Elbette."

Ellerini ensemde hissetmek tüylerimi diken diken ediyordu. Her saniyesine değer veriyordum. Arkamı döndüğümde ne kadar yakınımda olacağını hesaba katmamıştım. Muhteşem dudakları *tam* karşımdaydı.

"Bundan nefret ediyorum," dedi. "Seni terk etmek istemiyorum."

Gözleri gözlerim ve dudaklarım arasında gidip gelirken, *ben de seni bırakmak istemiyorum dercesine* gömleğini kavradım. Eğildi ve dudaklarıma dokundu. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi olurken, dilini bekleyerek ağzımı hafifçe açtım ama öpücüğü daha da sertleşti - yoğun ama kontrollü. *Kapalıydı*. Sonra geri çekildi.

Parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. "Dikkatli sür."

Tılsımı okşadım. "Tekrar teşekkür ederim."

"Elbette." Hüzünle gülümsedi.

Bu öpücüğü nasıl yorumlayacağımdan emin değildim ama daha fazla bir şey söylemeden kendimi uzaklaşmaya zorladım. Arabamı çalıştırdığımda Atticus olduğu yerde kaldı. Geri çekilmeden önce ona bir kez daha baktım. El salladı ve bana bir öpücük verdi.

Arabadan indim ve garaj yolunun sonuna kadar yürüdü, dikiz aynamda kaybolana kadar yolda ilerleyişimi izledi.

Kasabadan çıkarken, yürüyüşümüz sırasında önünden geçtiğimiz, Monksville'deki gelecekteki sonsuz evim olarak hep hayal ettiğim evin yanından geçtim. Mor çiçeklerle dolu pencere kutuları olan beyaz bir evdi. Daha iyi görebilmek için yavaşladım, boynumdaki sonsuzluk tılsımını kavrarken göğsümdeki hüznü sancılarını görmezden gelmeye çalıştım.

CHAPTER 24

NICOLE

Billy Idol'ın "White Wedding" şarkısı buraya gelirken arabada dinlediğimden beri aklımdan çıkmıyordu. Tristan ve Emily'nin düğünü için Kaliforniya'da olduğumdan, bu çok uygundu.

Mutlu çift, hiçbir masraftan kaçınmayarak hem resepsiyon hem de konuklarının bu hafta sonu konaklamaları için Malibu'daki bir otelin tamamını kiralamıştı. Tören yakındaki bir kilisede yapılacaktı.

Emily'nin saçını yapmayı yeni bitirmiştim ve harika görünüyordu. Küçük bölümleri yarı yukarı, yarı aşağı tarzda örmüştüm. Kısa bir süre önce karamel röfle yaptırmıştı, bu da kontrastı arttırmıştı ve özellikle duvak takmayacağı için tasarımı tamamlamak amacıyla saçına minicik beyaz çiçekler tutturmuştuk.

Emily aynada kendine gülümsedi. "Tam da hayal ettiğim gibi oldu. Buraya kadar geldiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Arkasında durarak gururla sııttım. "sevindim." Arkasına *Gelin* dikilmiş beyaz ipek bir elbise giymişti.

"New Jersey'den ayrıldığınızdan beri Atticus'u ilk kez bugün mü göreceksiniz?"

Onun adının geçmesi midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Birbirimizi Mimi'nin evinde bıraktığımızdan beri iki ay geçmişti, aklımdan çıkaramadığım o iffetli öpücükten beri. O zamandan beri çoğunlukla kayıt stüdyosunda olduğunu biliyordum ve sadece birkaç kez konuşmuştuk

-O başlattığında. Ona tekrar aşık olmamak için eski alışkanlığım olan mesafemi korumaya devam ettim. Gerçi teknik olarak birine hiç aşık *olmamışsanız* bu imkansızdır.

"Evet. O zamandan beri ilk kez," diye cevap verdim.

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Sanırım öğreneceğim." Nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Duygularım karmakarışık.

Aynadaki yansımamdan da anlaşılacağı üzere yüzüm pembeden kırmızıya döndüğüne göre artık konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Törenden önce Tristan'ı görecek misin, yoksa bu bir sürpriz mi?" diye sordum.

"İlk bakış yapacağız. Yani özel bir anımız olacak ama ben koridorda yürümeden önce o beni görmüş olacak. Partinin tadını çıkarabilmemiz için fotoğrafları aradan çıkarmak istedim."

"Çok mantıklı."

Emily'nin üç nedimesi vardı, hepsi de Los Angeles'ta tanıştığı arkadaşlarıydı ve çocukluk arkadaşı Leah da baş nedimesiydi. Elbiseleri gök mavisi ipektendi ve her biri farklı tarzdaydı.

Emily henüz elbisesini giymemişti ama asılı olduğunu görebiliyordum. Muhteşemdi; askısız, denizkızı tarzında, tepeden tırnağa dantel ve stratejik olarak yerleştirilmiş narin payetlerle süslenmişti.

"Törene daha birkaç saat var," dedi bana. "Burada takılabilir, bizimle birlikte mimoza ve yemek yiyebilirsiniz. Birileri yakında kahvaltı getirecek."

"Oh. Çok teşekkür ederim. Ama sanırım geri dönüp giyinmeden önce biraz yürümek ve etrafı keşfetmek istiyorum."

"Tamam. Umarım daha sonra beni bulmaya gelersin?"

"Elbette." Saçlarını dağıtmamaya dikkat ederek ona sarılmak için eğildim.

Emily'nin süitinden ayrıldıktan sonra internetten araştırdığım bir smoothie dükkanına doğru yürüdüm. Kendime kahvaltı hazırladım ve tam otel arazisine geri dönmüştüm ki düğün ekibinin erkek üyelerinin fotoğraf çektiirmek için sahile yakın çimenlik bir alanda toplandıklarını gördüm. Bu manzara beni durdurdu.

Bir ağacın arkasına saklandım ve adamların sıralanışını izledim. Bordo bir ceket ve ona uygun bir pantolon giymiş olan Atticus'u ilk gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Takım elbisenin yakaları satendi ve kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu. Saçları farklı bir şekilde şekillendirilmişti, normalde alnının üzerine düşen saçları hafifçe yana doğru ayrılmış ve yakışıklı yüzünü biraz daha ortaya çıkarmıştı. Büyüleyici görünüyordu.

Kenzie fotoğraf çekerken birkaç dakika boyunca onu izledim. Tristan'ın yanında Atticus ve Ronan'ın yanı sıra tanımadığım iki adam daha vardı. Tristan inanılmaz derecede mutlu görünüyordu ve ona ve Emily'ye gerçekten en iyisini diledim. Bulundukları noktaya gelmek için çok şey yaşamışlardı ve aralarındaki on beş yaş farka rağmen birbirleri için mükemmellerdi.

Saati kontrol etmek için telefonuma baktım. Geç kalıyordum ama gözlerimi onlardan, özellikle de Atticus'tan alamıyordum. Kalbim onun yanında olmayı arzuluyordu. Kaçarak evlendiğimiz için böyle geleneksel bir düğünü hiç yaşamamıştık. O zamanlar böyle bir düğün istememiş olsam da, o zamandan beri sık sık düğünümüzün nasıl olabileceğini, Atticus'un böyle giyinmiş olarak nasıl görünebileceğini hayal etmiştim. Şimdi hayal etmeme gerek yoktu. Aslında tadına bakabilirdim. Ve Atticus'u damat olarak hayal etmek, bir an için bunun *bizim* düğün günümüz olduğunu hayal etmek kesinlikle kolaydı. Tuzlu okyanus havasından uzun, derin bir nefes aldım.

Ben izlerken Atticus gruptan ayrıldı ve şu anda arkasında saklandığım ağaçtan birkaç metre ötedeki bir ağaca doğru yürüdü. Telefonunu çıkardı.

Birkaç saniye sonra telefonum çaldı ve zıplamama neden oldu. Bir mesaj bulmak için aşağıya baktım.

Atticus: Are you here?

Tüylerim diken diken oldu.

Atticus bana Tristan ve Emily'nin düğününe katılıp katılmayacağımı en son sorduğunda kararsız kalmıştım. Saçını yapmayı kabul etsem de, gerçek düğün için kalmak isteyip istemediğimden emin değildim. Ama Emily ısrar etmişti ve ben de buraya kadar geldiğime göre kalabileceğime karar vermiştim.

Nicole: Yes. I'm here for the wedding.

Atticus: Cool. I've been looking forward to seeing you.

Nicole: You look great.

Atticus: How do you know what I look like?

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Aklımı kaçırmıştım. Onu bir ağacın arkasından takip etmiyor olsaydım neye benzediğini nereden bilebilirdim ki?

Nicole: I saw you taking photos.

Atticus: I sensed you.

Nicole: What do you mean?

Atticus: I can't explain it. But I sensed you. That's why I asked if you were here. Where are you?

Nicole: Hiding behind a tree, hoping you don't spot me in my workout clothes and baseball cap.

Hemen döndü ve beni bulana kadar etrafına bakındı. Ağzı çok sevimli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra koşarak yanıma geldi ve beni kocaman bir kucaklamanın içine çekti. Kalbimin bu kadar hızlı atmaması için onu uyaracak vaktim yoktu. Beni sıkıca kavradı ve baharatlı kokusunu uzun uzun içime çektim. Göründüğü kadar lezzetli kokuyordu.

"Vay . Burada olduğuna inanamıyorum."

"Berbat görünüyorum," dedim egzersiz kıyafetlerimi incelerken. "Beni böyle görmeni istemedim."

"Çok güzelsin Nicole. Ne giydiğin önemli değil." Ellerini yanaklarıma doladı. "Seni şu anda görmek çok güzel."

"Çok yakışıklı görünüyorsun." Gülümsedim. "Seni daha önce hiç takım elbise içinde gördüğümü sanmıyorum."

"Birbirimizi ne kadar uzun zamandır tanıdığımızı düşünürsek bu oldukça üzücü. Ama evet, en son ne zaman takım elbise giydiğimi hatırlamıyorum. Belki çocukken ilk komünyon törenimde."

"Beklediğime değdi." Ceketini düzeltmek için uzandım. "Büyük etkinlik için hazır mısın?"

İç çekti. "Sağdıcn konuşmasını benim yapmam gerekiyor. Bunu dört gözle beklemiyorum."

Başımı öne eğdim. "Gerçekten mi? Endişeli misin?" "Evet. Keşke Ronan'a sorsaydı."

"Muhtemelen Ronan'ın onu sertçe kızartmasından korkuyordu."

Güldü. "Ronan'ın konuşmamda bana yardım ettiğini pek bilmiyor."

"O zaman geri tepti. Ama iyi olacaksın." "Sen öyle diyorsan."

Atticus'u gergin görmek çok hoştu. Sanırım seyirci önünde konuşmak davul setinin arkasına saklanmaktan çok daha farklıydı.

Saçımın bir parçasını yüzümden uzaklaştırdı. "Başaramayacağından endişeleniyordum. Sana baskı yaptığımı düşünmeni istemediğim için sormaya korkuyordum. Uğursuzluk getirmek istemedim." Göz kırptı. "Bilirsin, hayallerini kendine sakla ve belki gerçekleşirler."

Omuz silktim. "Emily'e söz verdim, o yüzden..." Tabii. *Emily*. Bu yüzden buradaydım. Saçını yapması için ona harika birini bulabilirdim. Ama ben *istedim* ki

burada olmak. Atticus'u tekrar görmek için bahanemdi.

Elimin hâlâ yakasında durduğunu fark ettim. Ne kadar zamandır oradaydı? Kafamı kaldırdığımda dikkatle bana bakıyordu. Bacaklarım çökecekmiş gibi hissediyordum.

Boğazımı temizleyerek göğsünü okşadım ve elimi yanıma koydum. "Daha fazla fotoğraf için sana ihtiyaçları olursa diye gitsen iyi olur. Zaten giyinmem gerekiyor."

"Evet. Tamam." Gözleri oyalandı ve .

Benim de hareket etme isteğim yoktu. Hayatımda gördüğüm en güzel adamın gözlerinin içine bakarken, hafif bir Kaliforniya esintisi tenimi okşarken neden hareket edeyim ki?

Ama sonra Kenzie onu çağırdı ve Atticus düğün partisine geri dönmek zorunda kaldı.

Onun uzaklaşmasını izlerken, bu gecenin *çok* güzel geçeceğini biliyordum. Uzun bir akşam.

CHAPTER 25

ATTICUS

Onu gördüğüm an, diğer her şey kaybolup gitmişti.

Orgcu Düğün Marşı'nı çalarken kilise tıklım tıklım dolmuştu. Ama benim odaklanabildiğim tek şey beş sıra arkada, solumda oturan Nicole'dü.

Bir tarafı omuzdan açık, açık pembe bir elbise giymişti. Saçları gevşek, siyah dallar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Saçları ne zaman bu kadar uzamıştı? Daha önce at kuyruğu şeklinde topladığı için fark etmemiştim. Sadece birkaç ay olmuştu ama onu görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordum. Kayıt stüdyosunda sıkışıp kaldığım ve onu her zamankinden daha fazla özlediğim bu iki ay, hayatımın en uzun iki ayı olmuştu.

O elbisenin içinde ne kadar muhteşem görüldüğünü aklım almıyordu. Çıplak olan omzunda dilimle dolaşmayı her zaman sevdiğim küçük bir güzellik izi vardı. Saçına da ipek bir çiçek ilıştirmişti. Hiç bu kadar güzel görünmemişti ve göğsüm özlemle sızladı.

Ronan kulağıma fısıldamak için eğildi. "Hey, gelin burada, biliyorsun."

Emily'nin koridorda yürüdüğünü bile fark etmemiştim. O *benim* gelinim değil. *Gelinim beşinci sırada.*

"İyi misin?" Ronan eğlenmiş gibi bir ifadeyle dudak büktü.

Başımı salladım ve gözlerimi Tristan'ın geliniyle *yüzleştigi* yere diktim. Törene dikkatimi vermek için elimden geleni yaptım. Ama Nicole'e bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Arkadaşlarım adına çok mutlu olsam da tören devam ederken gözlerim ister istemez ona kaydı. Ama o bakışlarını mutlu çiftten ayırmadı.

Rahip evlilik sözleşmesi hakkında bir vaaza başladı, İncil'den bir ayet aktardı ve evliliğin hayatın her mevsiminde nasıl bir bağlılık olduğundan bahsetti. *Boşanma davası açtığında daha çok mücadele etmeliydim.* Yaşadığımız onca şeye rağmen o buradaydı. Biz

Bugün beraberdik ve bundan şikâyet edemezdik. Olan biten her şeyin bir nedeni olduğuna ve üst kattaki adamın bunu hallettiğine güvenmem gerekiyordu. En azından bir gün Nicole'ün başka bir adamla evlenmesini izlemeye katlanmama neden olacak kadar benden nefret etmediğini umuyordum.

Ronan'a baktığımda sırttığını gördüm. Yine hayallere daldığımı fark etmişti. Kendimi sınıfta sürekli aptallık yaparken yakalanan çocuk gibi hissediyordum.

Tören sona erdiğinde, koridordan inip kiliseden çıkarken yanından geçerken Nicole'e göz kırptım. Gülümsediğinde kalbimin canlandığını hissettim. İstedğim son şey ondan uzaklaşmaya devam etmektir ama ne yazık ki bu durdurulamayacak bir alaydı.

Çıkışa ulaştığımda onu orada beklemeyi umuyordum. Ancak Kenzie ve ekibi düğün ekibini kilisenin dışında bir grup fotoğrafı için bir kenara çekti. Fotoğraf bittiğinde Nicole hiçbir yerde yoktu. Resepsiyon için çoktan ayrıldığını düşündüm. Umarım düğünü tamamen atlamıyordur. Sadece düğüne geleceğini söylemişti.

Mekâna vardığımızda, DJ bizi resmen anons etmeye hazır olana kadar düğün ekibinin içeri girmesi engellendi. Daha kötüsü, düğün organizatörü bana büyük girişimizi yaptıktan sonra gündemdeki ilk şeyin benim sağdıç konuşmam ve kadeh kaldırmam olduğunu söyledi.

En azından bunu atlatacaktım. Çoğunlukla ezberlemiştim ama yine oldukça gergindim. Halk önünde gösteri yapmak çocuk oyuncağıydı. Ama topluluk önünde konuşmak? Bu benim için keşfedilmemiş bir bölgeydi. Özellikle de seyirciler arasında Nicole varken. Eğer ona bakarsam, aklım başımdan giderdi.

Büyük giriş zamanı geldiğinde, düğün partisinin her bir üyesi ayrı ayrı anons edildi. Lanet olası Ronan adı anons edildikten sonra ters takla atmaya karar verdi ve bu da kalabalığı kesinlikle çılgına çevirdi. *Konuşmamı bir üst seviyeye taşıdı.* Zaten sıkıcı bir konuşmaydı ama şimdi bir sirk gösterisinin gölgesinde kalacaktı.

Tam baş masaya oturmuştuk ki, düğün organizatörü ayağa kalkmamı istedi.

Podyuma doğru ilerlerken nabzım hızlandı ve açık görünmeyen mikrofona dokundum. "Bu şey çalışıyor mu?"

Ben konuşurken mikrofondan tiz bir cızırtı gibi geri bildirim geliyordu.

Başlamak için harika bir yol.

Tristan bana kaldırdı.

Başlamak için kendimi zorladım. "Herkese merhaba. Bugün burada olduğunuz için teşekkürler. Beni tanımayanlar için söyleyeyim, ben Atticus Marchetti, Tristan'ın en iyi arkadaşlarından biriyim. Onu ölesiye seviyorum ama belli ki beni buraya getirip konuşturduğu için benden nefret ediyor."

Tristan bana bir öpücük verdi.

"Binlerce kişinin önünde performans sergileyebilirim ama nedense topluluk önünde konuşmak beni etkiliyor. Şu anda elime çatal bıçak alıp aptal gibi davul çalmayı tercih ederim. O yüzden biraz sabırlı olun."

Derin bir nefes aldım. "Her neyse, umarım şu ana kadar Tristan ve Emily'nin düğününden keyif almışsınızdır. Eminim çoğunuz Emily'nin koridorda yürüdüğünü gördüğünüzde şöyle düşündünüz..." Etkili olması için durakladım. "Ne güzel bir çiçekçi kız. Ama gelin nerede?"

Kahkahalar yükseldi.

"Ama ne yazık ki hayır, Emily gerçekten de gelin oldu ve bu şanslı ihtiyarla evlendi. Aralarında sadece on beş yaş var, bu çok da önemli değil, değil mi? Yani Emily doğduğunda Tristan liseye falan gidiyordu." Kıkırdadım. "Biraz Viagra'nın yardımcı olamayacağı bir şey yok, değil mi dostum?" Çenemi kaldırarak, "Bu akşam saat dokuzdan sonra uyanık kalacağın için şimdiden tebrikler."

Tristan bana parmağını gösterdi, ancak Emily'nin hemen yanında olduğu gibi gülüyordu.

"Her neyse, yaş sadece bir sayı, değil mi?" Gözlerim ona kaydı. "Tristan'ın AARP üyeliği gibi bir şey."

Seyirciler bunu gerçekten sevmiş gibi görünüyordu, çünkü bu sefer kahkahalar daha da yüksekti. En azından onlardan ölüm sessizliği almıyordum. Onlar güldükçe ben de rahatladığımı hissettim.

"Ciddiyim," dedim oda sessizliğe gömülürken ve Tristan ile Emily'ye döndüm. "Sizinki gibi bir aşk hikâyesi çoğu insanın hayalini kurduğu bir şeydir. Eminim buradakilerden bazıları şu anda bulunduğunuz noktaya gelmek için aştığınız tüm engellerin farkında değildir. Herkese detayları anlatırdım ama bu gece kimsenin skandal için vakti yok..." Kıkırdadım. "Acıktılar ve içmeye başlamak istiyorlar."

Bunun sona ermek üzere olduğunu bildiğim için biraz rahatlamış hissederek nefes verdim. "Tüm bunları, ikiniz de hayatlarınızın aşkını bulduğunuz için çok mutlu söylemek için ." Bu cümle ağzımdan çıkarken göğsüm pişmanlık ve üzüntüyle doldu ve konuşmam senaryoda olmayan bir yörüngeye girdi. "Herkes hayatının aşkı olan kişiyle evlenecek kadar şanslı değildir."

Dünyada en çok sevdiğiniz kişinin siz olmadan dışarıda olduğunu bilmek kadar büyük bir acı yoktur. Ama siz bana devam etmem, umut etmeye devam etmem ve gerçekten önemli olan şeylere yeniden öncelik vermem için ilham verdiniz."

Gözlerim sulanmaya başladı. *Hay sikeyim.* Derin bir nefes aldım, tek bir damla gözyaşının bile düşmesine izin vermedim. "Hayatımızın sonunda, kaç albüm sattığımız ya da ne kadar övgü aldığımız önemli olmayacak. Önemli olan sevdiğimiz insanlar ve onlarla yaşadığımız anılar olacak." Kadehimi kaldırdım. "Tanıdığım en iyi insanlardan ikisi olan Tristan ve Emily'nin şerefine kadeh kaldırırken lütfen bana katılın."

Herkes kadehini kaldırırken, araya bir espri daha sıkıştırdım. "Bu arada Emily, barmen bunu içmeden önce kimliğini görmek istiyor, lütfen..." Göz kırptım ve kürsüden indim.

Seyirciler alkışladı ve ben yerime bile dönmedim, Nicole'ü aramaya çıkmadan önce hiç vakit kaybetmedim. Sanki biri prangalarımı çıkarmış gibiydi.

Etrafta dolaştım ve her masaya göz attım. Ama onu hiçbir yerde bulamadım. Midemin çukurunda bir batma hissi gelişti.

O burada değil.

CHAPTER 26

NICOLE

Banyo benim sığınağımdı. Atticus'un konuşmasından sonra, biraz zamana ihtiyacım vardı.

Yeğeni beni tuvalet aynasında kendime bakarken buldu. "Hey, Nicole. İyi misin?"

Gülümsemeye zorlayarak döndüm. "Evet."

Kenzie gözlerini kıstı. "Sen öyle diyorsan..."

Elbisemdeki kırılganlıkları düzelttim. "Çok çalışıyorsun." "Dur durak bilmeyen bir çılgınlıktı." İç çekti. "Herkes yemek yediğinden beri, bu tuvaleti kullanmak için ilk fırsatımdı." Kenzie tuvaletlerden birine girdi. "İyi olduğuna emin misin?"

İşediğini duyabiliyordum. "Ben iyiyim. Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı..." "Amcamın konuşmasından sonra mı demek istiyorsun?"

Sustum. "Bu yardımcı olmadı."

"Senden bahsettiğinde neredeyse ölüyordum. Doğrudan değil ama ne demek istediğimi anladınız."

Evet, bu da bingo kartımda yoktu. Nefes verdim. "Sanırım buraya gelmem bir hata olmuş olabilir, Kenzie."

Kabinden çıktı ve lavabonun yanına geldi. "Neden?"

"Onu bugün burada görmek... bu koşullar altında... çok şey ifade ediyor."

Biraz köpüklü sabun pompaladı. "Onu görmek, onu hala ne kadar sevdiğini fark etmeni sağlıyor mu?"

"Bu asla onu sevmemekle ilgili değildi."

"Belli ki hislerimiz karşılıklı." Gülümsedi. "Ve Tanrım, Nicole, şunu söyleyebilir miyim... Çok güzel görünüyorsun. Tören sırasında gözlerini senden alamamasına şaşmamalı."

Gülümsedim. Bu beni şaşırtmasa da fark etmemiştim çünkü Atticus mihrapta dururken fazla bir şey hissetmemek için gözlerini Tristan ve Emily'den ayırmıyordum.

Ellerini kuruladı. "Gitmeliyim." Kenzie hızla kapıdan çıktı.

Kendimi banyodan çıkmaya zorlamadan önce birkaç dakika daha oyalandım. Yabancılarla dolu bir masada bana ayrılan yere dönmek yerine, bir balkona açılan başka bir kapıdan çıktım. Oradaki bir dizi merdiven aşağıdaki sahile iniyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve sahile doğru yürüdüm.

Okyanusa bakarak rüzgârın saçlarımı savurmasına izin verdim. Bütün gece saklanamayacağımı biliyordum ama onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Arkamdan derin bir ses geldi. "Bilmesem benden kaçtığını düşünürdüm."

Döndüğümde Atticus'un eskisinden daha yakışıklı göründüğünü gördüm, okyanus esintisi önceden taranmış saçlarını dalgalandırıyor. Gözlerindeki hüznü biraz düşürdü.

"Sanırım senden kaçıyordum," diye itiraf ettim.

"Neden?"

"Çünkü burada olmak çok bunaltıcı. Ve sana her baktığımda, neyi fırlatıp attığımı hatırlıyorum."

Bana doğru bir adım attı. "Birlikte olmamamızın sebebinin *ben olduğumu* çok iyi biliyorsun. Tam tersi değil."

"Tam olarak değil. En başta bizden vazgeçmemiş olsaydım, hala birlikte olurduk."

"O zaman kendinize göre sebepleriniz vardı."

"Artık hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Seni nasıl böyle bırakabilirdim ki?" Başımı salladım. "Her neyse, bu düğün içimdeki pek çok duyguyu açığa çıkarıyor."

İç çekti. "Resepsiyonu atlamadığına sevindim. Sana mesaj atmak üzereydim, otele geri döndüğünü ya da belki de çoktan havaalanına gittiğini, New York'a geri döndüğünü düşünüyordum. Ne zamandır buradasın?"

"Uzun sürmez."

"önce neredeydin? Her yerde seni aradım." "Konuşmandan sonra tuvalette saklanıyordum."

Yavaşça başını salladı. "Yani duydun mu?"

"Evet. Duydum."

"Bu şekilde raydan çıkmayı planlamıyordum. Senaryonun bir parçası falan değildi."

"Senaryoya hiç bağlı kalmadık, değil mi?" Hüznüyle gülümsedim. "Hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadı."

"Sanki bu düğünde benimle birlikte olman gerekiyormuş gibi hissediyorum. Varlığını ilk hissettiğim andan beri bunu hissediyorum." Gözleri vücudumu boydan boya dolaştı. "İnanılmaz derecede güzel görünüyorsun Nicole. Seni kilisede görmenin nasıl hissettireceğine hazırlıklı değildim. Gözlerimi senden alamadım."

"Senin için geldim," diye itiraf ettim. "Elbette Emily'ye iyilik yapmak güzeldi. Ama başka bir stilist tutabilirdi. Bu bir bahaneydi. Seni çok özledim."

Atticus bana doğru uzandı ve beni kendine çekti. Okyanusun kokusu kısa sürede yerini onun odunsu kokusuna bıraktı. Dalgalar etrafımızı sararken kendimi onun kollarının sıcaklığında erimeye bıraktım. "Lütfen bu gece benden kaçmayı bırak," diye fısıldadı boynuma doğru. Nefesi tüm bedenimi ısıttı. "Nasıl hissetmek istiyorsan hisset, ne söylemek istiyorsan söyle, canımı acıtsa bile- sadece kaçmayı bırak."

"Tamam, kesinlikle düşündüğüm gibi burada gizlice sigara içmiyorum," dedi birisi.

Atticus'tan ayrıldım ve ikimiz de Ronan'ın orada durduğunu görmek için döndük.

"Uh..." Mırıldandım. "Biz sadece-"

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Açıklamaya gerek yok. Ben sadece dostumun o *ağırbaşlı* konuşmasından sonra iyi olup olmadığını kontrol ediyordum." Atticus'a döndü. "Gittiğini görünce ne yaptığına bir bakayım dedim. Artık biliyorum."

Atticus başını salladı. "Ben iyiyim."

"Bunu görebiliyorum." Ronan sırtıttı. "Sizi yalnız bırakayım."

O uzaklaşırken ben de Atticus'a döndüm. "İçeri girmeliyiz. Kaba davrandığını düşünmelerini istemiyorum. Benim orada olmamam önemli değil ama sen de düğün ekibinin bir üyesisin."

"Güven bana, Ronan'dan başka kimse nerede olduğuma dikkat etmiyor. Geri dönmekten mutluyum ama sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

Kollarımı ovuşturdum. "Zaten hava biraz serinlemeye

başladı." Atticus elime uzandı. "Hadi içeri girelim."

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve mekâna geri götürdü.

Düğün grubunun oturduğu yere dönmek yerine Atticus bana yabancılardan oluşan masamda eşlik etti. Neyse ki gerginliğin bir kısmı ortadan kalkmıştı ve ikimiz de servis edilen yemeklerin tadını çıkardık. Sadece biraz geç yedik, benim sayemde.

Biz yemeğimizi yerken insanlar dans etmeye başlamıştı bile ve Atticus ve ben yemeğimizi bitirdiğimizde DJ slow bir şarkı çaldı.

Atticus ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Fazla düşünmeden ayağa kalktım ve beni dans pistine götürmesine izin verdim. Müzik eşliğinde sallanmaya başladığımızda Atticus beni kendine çekti. Her zamanki gibi,

Onun kollarında olmak her şeyi tüketiyor gibiydi. Her saniye aramızdaki mesafe daraldı, ta ki ben tamamen teslim olup kendimi ona bırakana kadar. Vücudunun sıcaklığı benimkine nüfuz etti. Bizi daha da yakınlaştırırken ellerini sırtımın alt kısmına indirdi, başını omzuma yaslarken nefesi enseme okşuyordu. Bir sıcaklık dalgası tüm vücuduma yayıldı.

Birkaç dakika sonra kalbim duracak gibi oldu. Zaman yavaşladı ve onun kollarında savunmasız olsam da, onların içinde olmak benim için ev gibiydi. Müzikle birlikte hareket ederken, sonsuza kadar bu güvenli yerde kalabilmeyi diledim - burada hiçbir karar vermeden, affedecek hiçbir şey olmadan, sadece birbirimize sarılıp sonsuza kadar dans ederek.

Şarkı bittiğinde DJ daha hızlı bir şarkıya geçti ve Atticus beni dans pistinin kenarına götürdü. Birbirimizle yüzleştığımızda gözleri boynuma kaydı. Bana verdiği sonsuzluk tılsımına dokunmak için uzandı. New Jersey'de birbirimizden ayrıldığımız günden beri onu hiç çıkarmamıştım, duş almak için bile.

"Hala onu giyiyorsun..."

"Evet, bana verdiğinden beri." Bıraktı.

"Bu benim evlilik yüzüğüm."

"Ne?" Gözlerim büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Kuyumcuya yüzüğümü verdim ve altını eritip bu kolyeye dönüştürüp dönüştüremeyeceklerini sordum."

Vay canına. Birlikte masaya döndüğümüzde nutkum tutulmuştu.

CHAPTER 27

NICOLE

Atticus resepsiyondan sonra s  itine dönüp d  nmeyeceğimi sordu, ama ben reddettim, onun yerine fikrimi değiştirmeden kendi odama kaçtım.

Yine de sabah uçağıma yetişmeden önce kahvaltı için bir araya gelmeyi planlamıştık. *Bu yeterince güvenli görünüyor*, dedim kendi kendime.

Yine de ondan başarıyla ayrılmama rağmen, odama döndüğümden beri her saniye, geceyi onunla ge  irmediğim için pişmanlık duydum. "*Hiçbir şey denemeyeceğine*" söz vermiş, sadece benimle yatmak istediğini söylemişti. Bu benim için sorun olmazdı ama bugünden sonra *kendime* güvenmiyordum. Onunla yatmak istemiyordum. Onunla yatmak istiyordum ve sorun da buydu. şu anki hayatında kabul edebileceğimden emin olmadığım şeyler varken onunla bu adımı atmak adil değildi.

Oteldeki yatağıma uzanıp tavana bakarken, daha önce peçeteye sarıp çantama tıkıştırdığım iki dilim pastanın hâlâ bende olduğunu fark ettim. Pastayı servis ettiklerinde ne Atticus'un ne de benim iştahımız vardı.

Bir şey beni elbisemden    çıkmaktan ve duş almaktan alıkoymuştu. İçgüdüsel olarak, günün bitmediğini biliyordum. Artık gecenin bir yarısıydı ama tek düşünebildiğim   antamda delik a  an o iki dilim pastaydı - a   olduğum için değil, onu tekrar görmek için bahanem oldukları için. Çünkü her ne kadar bunun kötü bir fikir olduğuna karar vermiş olsam da, tek düşünebildiğim Atticus'tu.

Ben de yarın California'dan ayrılmak istemiyordum. Onu bırakmak istemiyordum. Ve bu değerli zamanı odamda tek başıma harcadığıma inanamıyordum.

  antama uzanarak kapıdan   ıktım. Fikrimi değiştirmem ihtimaline karşı bana oda numarasını vermişti ve doğru hatırladığımı umuyordum.

Kapısına geldiğimde, kapıyı   almadan önce derin bir nefes aldım.

Birkaç saniye sonra Atticus açtı ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Merhaba güzelim. Bu bir sürpriz." Gerçi o kadar da şaşırmış görünmüyordu.

Hepsi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Sanki beni bekliyormuşsun gibi görünüyor." "Seni her zaman bekliyorum bebeğim. Her zaman."

Kravatını gevşetmiş rağmen hala takım elbisesini giyyordu ve saçları Güzelce dağılmıştı, sanki ayrıldığıımızdan beri elini üzerinde gezdiriyormuş gibiydi.

Odaya girdim ve çantama uzandım. "Sana bunu vermeyi unuttum."

Pastayı aldı. "Teşekkür ederim." Çoğunlukla peçetenin içinde bir yumrudan ibaretti. "Buraya bana parçalanmış bir kek parçası vermeye mi geldin?"

Yüzümün kızardığını hissettim. "Pastayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Pastayı sehpanın üzerine koydu.

"Benim *seni* sevdiğim kadar değil."

Kalbim patlamaya hazır hissediyordu. *Ben de seni seviyorum* kelimeleri dilimin ucundaydı ama henüz onları serbest bırakacak kadar cesur hissetmiyordum.

"Tavana bakıp gelmeni diliyordum ama seni arayıp yalvararak çizgiyi aşmak istemiyordum. Sanırım dilekler bazen gerçek oluyor." Öne doğru eğildi. "Bugün bunu birden fazla kez yaşadım. Her neyse, haklısın. İçimde geleceğine dair bir his vardı."

Bana bakarken elini çeneme koydu. Sonra ağzımı içine aldı, uzun zamandır kayıp olan ama tanıdık tat beni tüketti. İnledim. *Benim Atticus'um*. Beni böyle öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu. New Jersey'deki iffetli öpüşmemizden farklıydı. O kontrollüydü. *Bu* tamamen dizginlenemez, vahşi ve açgözlüydü. Vücutlarımız birbirine bastırırken dili umutsuzca benimkini arıyordu. Geri dönüşü olmadığını biliyordum.

"Bu gece beni bırakma," diye mırıldandı. "Benimle kal. Benimle ol. Senden ayrı kalmaya dayanamıyorum." Bana bakmak için geri çekildi. "İstedğin bu, değil mi? Gerçekten bu yüzden mi geldin?" Gözleri ağlayacakmış gibi parlıyordu.

Dudakları benimkilere dönüp, ağzını boynuma indirmeden önce beni yiyip bitirdiğinde olası tüm yanıtlar bastırıldı.

Tenimi emerken inledim, başım tatlı bir teslimiyetle geriye eğildi. "Atticus..."

"Seninle sevişmeme izin ver Nicole. İçimdeki bu gerilimi, üç yıldan fazladır içimde biriktirdiğim her şeyi boşaltmam gerekiyor. Bu gece sana geri vermeliyim."

Sırtını tırmalayarak nefes nefese kaldım. "Evet..." Söylemeyi başardım.

Atticus beni daha sert öperken inledi. Külotum çoktan tamamen ıslanmıştı. Ereksiyonu bana baskı yaparken beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasındaki kaslar kasılırken dizlerim titredi.

Bir anlığına nefes almak için geri çekilip onun kışkırtıcı bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdığımda göğsüm inip kalktı. Bu gece ona her şeyimi verecektim. Uzun zamandır istediğim bir şeye sahip olmama izin verecek ve bunun her dakikasını sevecektim. Yansımaları hakkında endişelenmeyecektim. En azından yarına kadar.

Benim kocam.

Bir geceliğine kocama kavuşacaktım.

Aramızdaki boşluk bir kez daha kapandığında, dudakları dudaklarımın üzerindeyken bedenim sıcaklıkla doldu. Hayatımda hiç biri tarafından tüketilmeye bu kadar hazır olmamıştım; sadece seksi değil, onunla paylaştığımız eşsiz bağı, ne zaman sevişsek beden ve ruh olarak bir olduğumuzu hissetmeyi de arzuluyordum. Sadece onunla mümkün olan bir deneyim, başka hiç kimseyle değil.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldandı ağızımın içinde. "Sen *benimsin* amına koyayım." Tısladı. "Ama bunu biliyorsun, değil mi?" Sıcak eli omurgamın üzerinde kayarken boynumdan köprücük kemiğime doğru öptü.

Atticus gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı ama benim için yeterince hızlı değildi. Ceketini omuzlarından çıkardım ve yere düşmesi için aşağı kaydardım. Elbisemin fermuarını açtı ve o da yere düştü, ardından giysilerimizin geri kalanı hızla birbirini izledi. Birden ikimiz de neredeyse tamamen çıplak kalana kadar kimin neyi çıkardığının farkında değildim.

Atticus başını yavaşça salladı. "Çok mükemmel, bebeğim. Her zamankinden daha ateşli."

Boxer külotunu çıkarırken parlayan aleti sallanıyordu ve onun güzel, kalın sikine aval aval bakmamak zordu. Ağızım sulandı. Bakışlarımı yukarı doğru kaldırdığımda onun gözleriyle beni keşfettiğini gördüm. Bakışları göğüslerimden bacaklarıma doğru inerken, karın kaslarının güzel çıkıntılarına, dövmeli göğsündeki mürekkebe baktım. Altın teninde tek bir leke bile yoktu.

Atticus beni kaldırdı ve duvara doğru yürüdük. Sırtımı duvara yaslayarak bacaklarımı ona doladım, bana vereceği her şeyi kabul etmeye hazırdım.

Ağızımı tekrar almadan önce gözleri bir an benimkilerde oyalandı. Parmaklarım saçlarının arasından geçti, ikimiz de nefessiz kalmıştık ve

Çıldırılmışım. Onu yeterince hızlı keşfedemiyor ve ona olan çılgınca ihtiyacımı kontrol etmek için mücadele ediyordum.

Bizi çevirdi ve yatağa yuvarlanmadan önce beni yatağa taşıdı. Vücudunun ağırlığı üzerimdeyken tamamen teslim oldum ve bacaklarımı yana açtım. İçime ilk kez girerken gözlerimin içine baktı. Gözlerimi ondan ayırmıyor, içime girerken çıkardığı tatlı yanık sesiyle anlaşılmaz bir ses çıkarıyordum. O ilk itişin yoğunluğuna hazırlıksızdım, içimi nasıl doldurduğunu, onu içimde hissetmenin ne kadar harika olduğunu neredeyse unutmuştum.

Yavaş ve kolay başlayan şey hızla hızlandı. Atticus beni daha sert sikerken inledi, güzel bir ritme girdiğimizde endişelerim kayboldu. "Sen benimsin," dedi içime girerken. "Umarım bu hâlâ benim karım olduğunu hatırlamana yardımcı olur." Atticus göğüslerimi öptü ve bir meme ucunu ağzına aldı. "Tanrım, bu memeleri özlemişim." Bırakmadan önce daha sert emdi. "Her santimini özledim, bebeğim."

O içeri ve dışarı pompalarken tırnaklarımı sırtına geçirdim, dudakları sonunda tekrar benimkini buldu.

"Kime ait olduğunu asla unutma," diye homurdandı, yavaşça çekildi ve sertçe itti.

Ağzını boynuma indirip oradaki deriyi emerken kalçalarımı onunkilerle buluşturmak için salladım. Sonunda gözlerimin içine bakmak için yukarı doğru öptü. Kaslı sırtını sıkarken her ifadesini inceledim.

"Sikimi alırken bana bakışını seviyorum," diye nefes aldı. "Sanki sana ait olduğumu biliyormuşsun gibi."

Ağzım açıldı ama hiç ses çıkmadı; sadece vücudumda hissettiğim en yoğun orgazmı yaşadım. "Atticus..." Nefes nefese kaldım.

Boşalırken kaslarım onun etrafında kenetlendi. Çığlık atarken son bir kez daha içime pompaladı, sıcak spermi içimi doldururken kendi orgazmının gücü beni paramparça etti.

İkimizin de içinde hiçbir şey kalmayana kadar birkaç dakika boyunca ileri geri sallandık.

"Gitmene izin vermekten korkuyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Çekilmek istemiyorum. *Asla*. Benim güzel karım."

Ertesi sabah uyandığımda Atticus beni kucaklamış, kollarıyla sarmıştı. Aleti kıkıma bastırırken tamamen dikleşmişti. Hissettim

Tıpkı Mimi'nin evindeki eski günlerdeki gibi, ama dün gecedan beri *her şey* değışmişti. Onunla sevişmek doğru gelmişti ama bundan sonra nereye gidecektik?

Korkularıma hemen teslim olmamaya çalıştım. Yüzümü ona döndüğümde uyanıktı ve bana bakıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"Günaydın," dedi usulca. "Yine de sabahın gelmesini hiç istemedim."

"Ben de öyle. Ne zamandır ayaktasın?"

"Bir süre. Dün gecedan beri çok yorgunum ve seninle geçirdiğim bu anları uyuyarak heba etmek istemedim." Yüzünü göğsüme gömdü. "Bir fikrim var."

Kokusuyla hemen yeniden tahrik oldum ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Bu da ne?"

"Uçuşunu iptal et ve evime gel, bir daha da gitme." "Şaka bile yapmıyorsun, değil mi?"

Gözlerini benimkilere dikti ve sevimli bir sırıtış sergiledi. "Hayır. Hem de hiç."

"Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Sizi en azından bir süre daha burada kalmaya ikna etmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey var mı?"

Her şeyi boş verip bir hafta Cali'de kalmak cazip geliyordu. Ama dün gecenin sisi dağıldığında, onunla yeniden bir hayat kurmayı düşünmeden önce halletmem gereken daha çok şey olduğunu fark ettim.

"Bu hafta tamamen doluyum, bu yüzden geri dönmeliyim." Bu bir yalan olmasa da, bir kaçamaktı.

Atticus başını salladı. "Anlıyorum." Çenesini elinin üzerine koydu. "Şimdilik. *Şimdilik* anlıyorum, Nicole. Ama senden sonsuza dek ayrı kalmayı kabul edemem. Seni geri kazanmak için ne yapmam gerektiğini söylemeni istiyorum. Her şeyi yaparım."

Bizi birlikte olabileceğimiz bir yere geri götürmek sadece onun sorumluluğu değildi.

"Bu sadece *senin* yapman gereken bir şey değil, Atticus. *Benim* de yapmam gereken bu. Şu anda hayatının en büyük parçasıyla yüzleşmem gerekiyor. Anlamıyor musun? Bunu yapana kadar, bu işi *asla* yürütemeyiz."

"Asla deme." Yüzü korkuyla doldu. "Asla ile başa çıkamam. Bunu kabullenmen için ihtiyacın olan şeyi sana nasıl verebilirim?" Gözleri sulandı ve bir damla yaş düştü. Onu uzun zamandır ağlarken görmemiştim.

Sesim titriyordu. "Hayatının en büyük parçasının ben olmayacağımı hiç düşünmemiştim. Ve bunun bir rekabet olmadığını bilsem de, bunu kabullenmeyi öğrenebileceğimden kesinlikle emin değilsem, seni yönlendiremem. Çünkü burada zarar görecektir olan sadece *biz değiliz*."

Burnunu çekti. "Anladım."

Bir sonraki gözyaşını parmak ucumla yakaladım. "Seni sevmekten vazgeçmek için çok uğraştım ama yapamıyorum. Mesele o değil. Seni sevdiğimden fazla sevemezdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Bizim için savaştıktan asla vazgeçmeyeceğim. Ama haklısın. Her şeyle yüzleşmeye istekli olmalıyız. Acıyı hissetmek için. Julian'la birlikte olduğun gerçeğini kabullenmem ve bunu her düşündüğümde ona fiziksel olarak zarar verme isteğimi durdurmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Ve sen..." Durakladı. "En çok korktuğun kişiyle, kalbimin diğer kısmına sahip olan kişiyle yüzleşmen gerekiyor."

Başımı sallarken gözyaşlarım gözlerimi kör etti. "Onunla tanışmam gerek."

CHAPTER 28

ATTICUS

Birkaç hafta sonra, Nicole New York'a döndüğünde, Dr. Jensen ile bir süredir ilk kez randevum vardı. Kayda bir saat ara verdim ve dizüstü bilgisayarımı çalıştığımız stüdyonun otoparkına getirdim.

New Jersey'den beri onunla olan tüm randevularımı teker teker iptal etmiştim. Stüdyodaki programım onu araya sıkıştırmamı zorlaştırmıştı ama en çok da en son kaldığımız yerden devam etmekte tereddüt ediyordum.

Ama sonunda kendimi hazır hissettim. Nicole'e de söylediğim gibi, ilerlemek için her şeyle yüzleşmemiz gerekiyordu.

"Atticus!" diye selamladı görüntülü sohbetimiz bağlandığında. "Uzun zaman oldu."

Başımı salladım. "Öyle oldu. Grupla işler gerçekten çok yoğun."

"Kocam geçen gün *The Rocker's Muse'u* dinliyordu. Harika bir albüm. Ona müşterim olduğunuzu söylemek istedim ama gizliliği ihlal etmeye cesaret edemedim."

"Yapmalıydın. Umurumda değil."

Sırıttı. "Bugün konuşmak istediğin yeni bir şey var mı, yoksa son konuşmamızda kaldığımız yerden devam edelim mi?"

Duygularım hakkında konuşmak konusunda kendimi paslanmış hissederek biraz hava çektim. "Kaldığımız yerden devam edebiliriz."

Bir şeyler karaladı. "En son görüştüğümüzde bana Nicole ile boşandıktan sonraki zamanı hatırlatıyordun. İkinizin kilometrelerce öteden birbirinize yeniden aşık olduğunuzu belirtmişsiniz. Barışmak için umut vardı ve Kaliforniya'ya taşınmayı düşünüyordu. Seninle uzaklaşmasının bazı nedenleri hakkında daha fazla konuşuyordu. Ve sonra her şeyi değiştiren bir şey olduğunu ima ettiniz..."

Yutkunarak başımı salladım. "Evet."

Başını salladı.

Boğazımı temizledim. "Nicole Los Angeles'a gelmek için bir uçak bileti ayırtmıştı. Evraklar imzalandığından beri birbirimizi ilk kez görecektik. Grubun turneye başlamasından önce birkaç haftam vardı ve bizim için tüm bu planları yapmıştım." Durakladım. "Ama sonra uçmasına bir hafta kala bir telefon geldi."

Dr. Jensen başını eğdi. "Tamam..."

Başımı salladım. "O yüzden geri gerek."

"Tamam."

"Boşanmanın kesinleştiği gece hayatımın en karanlık gecesiydi. Her şey bitmiş, tüm umutlar tükenmiş gibi görünüyordu. Tek yapmak istediğim unutmaktı. Bu yüzden kafayı bulmayı kendime görev edindim. Tek başıma bir bara gittim ve o kadar çok içtim ki bayıldım."

"Sanırım son konuştuğumuzda bundan bahsetmiştiniz."

"Ben de hap aldım ve o gece olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum." Yüzümü buruşturdum. "Sarhoş ve kafam iyiiken biriyle yatmak da dahil."

Dr. Jensen bir an için gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Bir süre sonra, Nicole ve ben tekrar konuşmaya başladıktan sonra, Giselle adında bir kadın beni aradı. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir fikrim yoktu. Bana hamile olduğunu ve babasının ben olduğumu söyledi." Derin bir nefes aldım. "Onu o gecedен hatırlayamıyordum ama gruptan dolayı kim olduğumu çok iyi biliyordu. Menajerim aracılığıyla iletişim bilgilerimi almış ve ona acil bir durum olduğunu söylemiş. Bunun bir tür şaka olduğunu düşünerek telefonu yüzüne kapattım."

Terapistimin yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Aman

Tanrım." "Unutmaya çalıştım ama içimi kemirmeye

devam etti..." "Anlaşılabilir."

İçimi çektim. "Tristan ve Ronan'la bu konuyu konuştum ve beni aptallık ettiğime ikna ettiler. Haklıydılar da. O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum, bu yüzden biriyle seks yapmış olmam oldukça akla yatkındı."

"Doğru..." Başını salladı.

"Telefonumda hâlâ Giselle'in numarası vardı, ben de onu geri aradım. New York'ta yaşıyordu, o gece ben de oradaydım. Onu Los Angeles'a uçurdum ve yüz yüze tanıştık. Onu gördüğümde hayal meyal hatırladım. Kısa bir süre sonra, her ne kadar onu daha önce de düşünmüş olsam da, oldukça akli başında ve dürüst göründüğünü fark ettim."

bir yalancı. Bu durumu onun da benim kadar istemediği açıktı. Ama kürtaj yaptırmayacaktı..."

"Bu konuda ne hissettin?"

"Gerçeği öğrenene kadar hiçbir şey hissetmeme izin vermedim. Anne karnında babalık testi için ödeme yapmama izin verdi." Nefes verdim. "Tüm bunlar olurken Nicole beni her gece arıyor ve hâlâ bana gelmeyi planlıyordu. L.A. Sonuçları beklerken hiçbir şey olmamış gibi davrandım, her ne kadar beni öldürse de. Benim olmaması için çok dua ettim." Başımı salladım. "Sonuçlar yaklaşık bir hafta sonra geldi."

"Ve babası siz miydiniz?"

Başımı salladım.

"Vay canına. Tamam." Bir şeyler aldı. Muhtemelen, *lanet olsun*.

"Bildiğim hayatın bittiğini o anda fark ettim. Nicole'u tanıyordum ve bununla başa çıkamayacağını biliyordum." Başımı yavaşça salladım. "Beni yeterince sevmediği için değil, tam tersi. Beni öylece durup hayallerimizin gerçekleşmesini izleyemeyecek kadar çok seviyordu... benimle ve başka biriyle. Ve ben de onun bunu yaşaması düşüncesinden nefret ediyordum."

"Oh, Atticus... Ne kadar zor bir durum. Ona nasıl söyledin?"

Göğsüm daraldı. Nedense en zor kısmı buydu. "Ona planlarda bir değişiklik olduğunu ve Los Angeles'a gelmek yerine New York'a uçtuğumu söyledim. Ona böyle bir haberi evinden uzakta, destek sisteminin olmadığı bir yerde vermek istemedim." Gözlerimi kapattım ve bir an nefes aldım. "Dairesine gittiğimde, yüzünde en güzel gülümsemeyle kapıyı açtı. Bana bir kez baktı ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladı." Bu korkunç anı karşısında irkildim ve durmak zorunda kaldım.

"Sonra ne oldu?" Dr. Jensen birkaç saniye sonra sordu.

"Sonra hayatımın en zor konuşmasını yapmak zorunda kaldım." Durakladım. "Ona her şeyi anlattım. O ağladı. Ben de ağladım. Ve tam da olacağını bildiğim şey oldu. Onu çok kötü incittim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her şeyimi kaybetmişim, ruhumu kaybetmişim, bildiğim tüm hayatımı kaybetmişim gibi hissederken o çocuğa nasıl babalık yapacağımı anlayamıyordum."

"Ama her nasılsa, işte , hâlâ ayaktasın."

Öfkeyle güldüm. "Zar zor, ama evet."

Dr. Jensen'in gözleri büyüdü. "Artık bir çocuğunuz var..."

"Bir oğul." Gülümsedim. "Christian."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bunca zaman bunu benden sakladın."

"Tüm hikayeyi anlatmak zorunda kalacaktım ve hazır değildim." "Birlikte çalışmaya ilk başladığımızda onu öğrendiğin zaman. Konuşamayacağın şeylerden bahsettiğini hatırlıyorum ve genel kaygına odaklandık, ancak bu kadar önemli bir şeyi saklıyorsan fazla ilerleme kaydedemememiz şaşırtıcı değil."

Başka tarafa baktım. "Ondan utandığımdan değil. Daha çok kendi yaptıklarımın utanıyordum ve benim için her şey demek olan bir insanı ne kadar kötü bir şekilde yüzüstü bıraktığımdan bahsedemezdim. Onun hakkında konuşmak için *bu konu* hakkında konuşmam gerekirdi."

"Nicole'e baba olacağını söyledikten sonra ne oldu?"

"Bir süre beni görmek istemedi. Tahmin edebileceğiniz kadar korkunç hissederek Los Angeles'a geri döndüm. Sonunda benimle tekrar konuşmaya istekli olduğunda, birkaç uzun konuşma yaptık ve sonuç temelde zaten bildiğim şeydi - bununla başa çıkamayacağı ve yollarımızı ayırmamızın daha iyi olacağı - bu sefer temelli olarak." Gözlerimin yaşardığını hissettim. *Hay sikeyim*. "Ve eğer bundan sonra işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne oldu?"

"Aylar sonra, Nicole'ün yıllar önce ikimizin de arkadaş olduğu bir adamla yeniden bağlantı kurduğunu öğrendim. Julian bizim New Jersey'deki kasabamızda büyümüştü ama iş için şehre taşınmıştı. Bu beni sarmala soktu - turnede rol yapmak, kadınlarla yatmak. Giselle'den beri cinsel anlamda kimseyle birlikte olmamıştım, ta ki Nicole'ün Julian'la çıktığını öğrenene kadar. Hayatımın bittiğini ve onu sonsuza dek kaybettiğimi hissettim. Ama sonra yeni bir bebeğim oldu ve hala berbat durumda olmama rağmen buna odaklanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu."

Başını salladı ve birkaç şey yazdı. "Bana Christian'ın ne zaman doğduğunu anlat."

"Giselle doğuma girdiğinde New York'a uçtum. Coğrafi olarak Nicole'e yakın olmak ama dünyalar kadar uzakta hissetmek zordu. Doğduğunda odada değildim. Olmak da istemedim. Ama doğduktan sonra beni çağırdılar ve onu kucağıma aldığım anda aşık oldum. Aylar sonra ilk kez yaşamak için bir sebebim olduğunu hissettim. Hâlâ kalbim kırık ve dağılmış durumdaydım ama o bana biraz olsun güç verdi."

"Peki sen ve Giselle... Orada hiç bir şey oldu mu?"

Başımı salladım. "Hiç de bile. İyi bir insan ama ona karşı hiçbir zaman böyle duygular beslemedim."

"Christian şimdi kaç yaşında?"

"İki yaşında. Hâlâ annesiyle birlikte New York'ta yaşıyor. Şu anda harika bir adamla nişanlı, David. Hepimiz iyi geçiniyoruz ve bu işi yürütmek için elimizden geleni yapıyoruz. Oğlumu ziyaret etmek için fırsat buldukça şehre gidiyorum. Açıkçası programıma göre, *her* fırsatta gitmem pek yeterli olmuyor. Ama seyahat etmediğim ya da kayıt yapmadığım zamanlarda hemen hemen iki yakada yaşıyorum. Onun yaşadığı yerden çok uzakta olmayan bir dairem var."

Birkaç saniye bana baktı. "Baba olduğunu hiç bilmediğime inanamıyorum."

"Oğlum bir lütuf olsa da, bu süreçte kaybettiğim her şeyle ilgili hala büyük bir travma yaşıyorum."

"Nicole, yani..."

"O her şeydir, evet."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Mesele de bu... Sizi bu seans için çağırmamın nedenlerinden biri, birkaç hafta önce Tristan'ın düğünü için buraya geldiğinde onunla yeniden bağlantı kurmuş olmamızdı. New Jersey'de birbirimizden ayrıldığımızdan beri onu ilk kez görüyordum. Çok fazla ayrıntıya girmeden... bir şey diğerine yol açtı."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"İlk kez işleri bu kadar ileri götürdük ve Los Angeles'tan ayrılmadan önce Christian'la tanışmak istediğini söyledi. Bu onun için büyük bir adım."

"Şöyle demeliyim. Ve *senin* için büyük bir adım. Sence onunla ne zaman tanışacak?"

"Bir süre burada kayıt yapmak zorunda kalacağım. Umarım New York'a dönebildiğim zaman, eğer fikrini değiştirmediyse."

"Kendinden olmalısın." Gülümsedi. "Buna açık olduğu için."

"Hayır." Başımı salladım. "Tam tersi. Çünkü artık her şeyle yüzleştiğine göre, bununla gerçekten başa çıkamayacağına karar verebilir. Sonra ne olacak?"

CHAPTER 29

NICOLE

Atticus bana Christian'ın Salı ve PerÇembe günleri onu Giselle'in Queens'teki evinin köÇesindeki küçük oyun parkına götüren bir bakıcısı olduğunu söylemiÇti. Kışın ortasında bile düzenli olarak gittiklerini söylemişti. Christian'ın tüm enerjisini atabilmesinin tek yolu buymuş. Ona göre, genellikle Christian uykudan uyandıktan sonra, öğleden sonra üç civarında gidiyorlarmış.

Kaliforniya'daki düğünün üzerinden neredeyse üç ay geçmişti. Atticus'la telefonda çok konuşmuştuk ve bana hazır olduğumda, eğer istersem, kendimi rahatlatmak için Giselle'le tanışmak zorunda kalmadan o parka gidip oğlunu görebileceğimi söyleyip duruyordu. Giselle'le hemen tanışmak kesinlikle istediğim bir şey değildi, ama şu ana kadar oyun parkını ziyaret edecek kadar cesur da değildim.

Ocak ayının ortasındaki bu özel Salı seçmeme neyin sebep olduğundan emin değildim. Ama kuafördeyken birdenbire bu işi bir an önce bitirmek istediğimi hissettim-sanki bu dünyada en çok korktuğum şey olan küçük bir insanla tanışmak söz konusu olduğunda böyle bir olasılık varmış gibi.

Ama günün geri kalanındaki randevularımı iptal ettim ve Queens'e doğru yola çıktım.

Tren yolculuğu büyük bir bulanıklık gibiydi. Telefonumdaki yönergeleri takip ederek yerleşim caddesinde yürürken her adımda daha da geriliyordum. İnsanlarla dolu bir kafenin önünden geçtim, bir an için içeri girip bir fincan kahve ve kruvasan alıp buraya gelme nedenimi unutsam mı diye düşündüm. Masum bir yürümeye başlayan çocuğu takip etmek biraz çılgıncaydı, değil mi? Yoksa korktuğum için mi kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum?

Oraya vardığımda oyun alanında sadece birkaç çocuk vardı. İki tanesi daha büyüktü, on yaşlarındaydılar. Sonra bir kadın izlerken koşuşturan küçük bir çocuk gördüm.

Biraz daha yaklaşıp kadar Christian olduğundan emin olamadım. Atticus bana onun Los Angeles'ta çekilmiş bir fotoğrafını göstermişti.

Güzel, iri gözleri, dolgun dudakları ve kalın, karamel kahverengi bukleleri olan küçük bir çocuk. Yanakları soğuk hava yüzünden pembeleşmişti. Atticus'un aynı yaşlardayken çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm. Saçları da aynıydı. Bu küçük çocuk Atticus'*tu*. Onun oğlu olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Birkaç dakika onu izledikten sonra, kadının beni izlediğini görmek için döndüm. Belli ki bakışlarımı fark etmişti ve bu da beni tedirgin etmişti. Tuhaf biri olduğumu düşünmesini istemiyordum. Asıl planım hiçbir şey söylememek olsa da, bana çok tuhaf gelen bu davranışı açıklamaya çalışmayı tercih ettim.

Ona doğru birkaç adım attım ve kelimelerimi karıştırdım. "Merhaba. Ben-"

"Kim olduğuna biliyorum," diye araya girdi.

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi?"

"Evet, tabii ki. gördüm." "Gördün mü?" Kalbim

hızla çarpıyordu.

"Evet."

Onun bebek bakıcısı *olmadığını* anlamam bir dakika sürdü. Bu Christian'ın annesiydi.

Giselle.

Atticus'un yattığı kadın.

O zamandan beri birkaç kadınla daha birlikte olmuş olsa da, ilişkimizin kalıcı olarak sona ermesinden sorumlu olan kişi buydu.

"Sen Giselle'sin..." Sonunda

söyledim. Başını salladı.

Giselle, beni dehşete düşürecek kadar güzeldi. Kızıl saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçevesliyordu. İfade dolu parlak mavi gözleri vardı. Siyah bir Patagonia ceket giymişti ve canlanmış bir hayalet gibi görünüyordu. Amacım bu kadınla yolumun *asla* kesişmemesiydi. Ama işte güpegündüz karşımdaydı. Artık asla geri dönemezdim.

Boğazım düğümlenecek gibi oldu. "Özür dilerim. Bakıcının sen olduğunu sanıyordum." "Bugün izinliydi." Giselle ona bakarken gülümsedi.

kum havuzundaki oğlum. "Atticus sana buraya gelmeni, o sırada Christian'ın yanında olmadığımı düşündüğü için mi söyledi?" Başını iki yana salladı. "Biliyorsun, ona defalarca oğlumla tanışmak için istediğin zaman eve gelebileceğini söyledim..."

"Evet. Bundan bahsetti ama tereddüt ettim ve bunun daha uygun olabileceğini düşündüm. Garip olduysa özür dilerim. Ben sadece bebeği almaya çalışıyordum.

adımlar." Nefes verdim. "Kim olduğunuzu bilmediğim için de özür dilerim. Fotoğraflarınızı hiç görmedim."

"Ne düşünüyorsun?" Kıkırdadı.

Gözlerimi kısmıştım. "Çok daha az çekici olmaya dayanabilirsin..."

"Teşekkür ederim. Neredeyse hiç uyumayan biri için fena değil, değil mi?" İç çekti. "Yine de sana neden bu kadar takıntılı olduğunu anlayabiliyorum. Çok güzelsin."

Ben daha cevap veremedim Christian koçarak yanımıza geldi ve konuğmamızı böldü. Giselle'e yerden aldığı bir tür sap uzattı. Diğer elinde de kırmızı bir lolipop vardı.

Christian'ın göz hizasına yaklaşmak için diz çöktüm ama başımı kaldırıp ona baktım. "Yapabilir miyim?"

"Elbette." Cesaretle başını salladı.

"Merhaba," dedim beceriksizce.

Küçük çocuk bana el salladı ve hemen . "Çok güzel," dedim ona, hâlâ diz çökmüş bir halde.

Christian'ın küçük mavi kaydırdan yukarı tırmanışını izledik.

Yavaşça ayağa kalktım. "Evinize gelecek kadar cesur olmalıydım ya da resmi bir tanışma için önce aramalıydım. Böyle geldiğim için özür dilerim."

"Bak..." dedi, ifadesi ciddileşmişti. "Anlıyorum. Endiçeli olmak için kendince nedenlerin var." Bakışlarını Christian'dan ayırmadı. "Atticus'la tanıştığım gece, özel hayatının ne kadar karmaşık olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Delirious Jones'un davulcusu olması dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyordum - kesinlikle evli olduğunu ve boğalma kâğıtlarının mürekkebinin bile kurumadığını bilmiyordum. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de o geceyi zar zor hatırlıyorum. Gerçi onun hatırladığından daha fazlasını hatırlıyorum, ki bu da görünüşe göre hiçbir şey." Gözlerimin içine bakmak için döndü. "Her neyse, onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ben de en az onun kadar çocuk istemiyordum Nicole. Ben bir ayrılıktan yeni çıkmıştım. Ama şu anda değiştirebileceğim hiçbir şey yok, çünkü Christian başıma gelen en önemli şey."

"Elbette. Onu ne kadar çok sevdiğinizi tahmin edebiliyorum."

"Nişanlım David de onu çok seviyor. Baba rolünü gerçekten benimsedi. Christian hayatında onu seven iki babaya sahip olduğu için çok şanslı. Atticus her gün burada olamıyor ama elinden gelenin en iyisini yapıyor ve ona çok yardımcı oluyor.

desteğinde cömertti. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında daha fazlasını isteyemezdim."

Bu bilgi üzerime çöktü. Atticus'un baba olduktan sonra yaşadığı her şey konusunda gerçekten körmüşüm. Yokluğunda bile benim dünyamın önemli bir parçası olmuştu ama şu anki dünyası bana yabancı geliyordu: Atticus, Giselle ve David'in ortak ebeveynliği. Ben kaybettiğim her şey için üzülürken, Atticus hızla büyüyor ve bu durumu Christian için nasıl düzeltebileceğini düşünüyordu. Bu beni onunla inanılmaz derecede gururlandırıyor.

"Bugün buraya gelmene ne sebep oldu?" Giselle sordu.

"Yeterince uzun süredir kaçıyormuşum gibi hissettim. Nedense bugün olması gerekiyordu. Bunu gerçekten anlamıyorum."

Başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Bir şeyi yapmaya karar verdiğimde, sadece yapılmasını istiyorum." İç çekti. "Umarım korkacak bir şey olmadığını görebilirsin."

"Evet, bunu görebiliyorum," diye mırıldandım ve dikkatimi, elini oyun alanını kaplayan çakıl taşlarına daldıran Christian'a yönelttim.

"Atticus burada olduğunu biliyor mu?"

Başımı salladım. "Korkarım diye ona söylemedim. Ve bu bir tür anlık karardı. Ama seninle tanışmadan önce Christian'ı görmemi öneren oydu."

"O plan geri tepti." Güldü. "Öyle oldu."

Omuz silktim.

"Bir şey söylemeyeceğim," diye beni temin etti. "Bırakayım da ona sen söyle." "Bunu takdir ediyorum."

Sonraki yarım saati Christian oynarken Giselle'i biraz tanımakla geçirdim. Ne gariptir ki o da benim gibi saç yapıyordu ama planlarını değiştirep hemşirelik okuluna gitmeye karar vermişti. Şimdi o okulu yarılıyordu. Parktaki tüm bu öğleden sonra gerçeküstü geliyordu, sanki rüya görüyor olabilirdim. Uzun zamandır, o ve Christian bu dünyada en çok korktuğum insanlardı. Artık onlarla tanışmıştım ve en büyük korkumla yüzleşmiştim. Bu hâlâ içimde biraz kıskançlık ve acı olmadığı anlamına gelmiyordu. Eski alışkanlıkları tamamen bastırmak zordur. Ama bu duygular artık baskın değildi. Artık gözlerimi açmamı ve durumu olduğu gibi kabul etmemi imkânsız kılmıyorlardı.

"Bunu olabileceğinden çok daha kolay hale getirdiğin için teşekkür ederim," dedim ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken.

"Garipliklere ayıracak vaktim yok." Güldü.

Telefonuma baktım. "Şehre dönsem iyi olacak." "Tamam... seninle tanışmak güzeldi."

"Sen de," dedim omzumun üzerinden Christian'a bakarak. "Ona veda etmemin bir sakıncası var mı?"

"Elbette." Başını salladı.

Ben Christian'ın oynadığı yere doğru yürürken Giselle bankta kaldı.

Diz çöktüm. "Hoşça kal küçük adam. Kim olduğumu bilmediğini biliyorum ama bugün bana iyi davrandığın için teşekkür ederim. Artık senden korkmayacağıma söz veriyorum."

Yapışkan lolipop elini uzattı ve ağzıma yerleştirdi. Birkaç saniye boyunca orada tuttu. Kalbim aynı anda hem yükseldi hem de parçalandı.

Güzel küçük Atticus.

Christian ona karşı beslediğim korkuyu asla hak etmemişti. Bu küçük insana duyduğum anlık sevgi, babasını ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha kanıtlamıştı.

Queens'ten döndükten sonra cesaretimden yararlanmaya karar verdim ve Atticus'un son e-postalarını okudum. Açmadığımı sadece bir tane vardı çünkü Christian doğduktan sonra yazıldığını biliyordum.

Nicole,

Bu e-postayı yazmamayı düşündüm. Ama bu sonuncusu, çünkü yanıt vermediğin için onları okuyup bile bilmiyorum. Bu gece seni düşünmeden duramıyorum. Keşke seninle konuşabilseydim.

Çünkü hayatımın en önemli anlarından birinin ortasındayım, ve ne kadar çılgınca görünse de senin bunun bir parçası olmaman doğru görünmüyor. Bu deneyimi seninle yaşamam gerekiyordu. Ama asla tam olarak anlayamayacağım nedenlerden dolayı, yukarıda biri benim için farklı bir yol seçti.

Oğlum bugün saat 2:53'te doğdu. Benim oğlum. Benim bir oğlum var. O dünyaya geldiğinde ben odada değildim. Olmak istemedim, kısmen

Çünkü bu sürecin her saniyesi sana ihanet gibi geldi ve ben bunun bir parçası olmak istemedim.

Ama Nicole, büyükannesi onu benimle tanıştırmak için dışarı çıkardığı an, oğlumun gözlerine baktım ve kendi deli gözlerimin bana baktığını gördüm. Ona, varlığına kızmaktan çok daha fazlasını borçlu olduğumu fark ettim. O bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Fark ettiğim bir diğer şey ise ona olan sevgimin sadece anlık değil, doğuştan geldiğiydi. Bu bir seçim değildi. Onu ilk kucağıma aldığım andan itibaren sevdim. Nasıl ortaya çıktığı önemli değil. Oğlum benim tüm kalbimi hak ediyor ve o da bu kalbin bir parçasına sahip, en az sizin sahip olduğunuz kadar. Artık kalbinizi iki kişiye eşit olarak vermenin mümkün olduğunu anlıyorum, hem de birine olan sevginizden bir gram bile eksiltmeden.

Bir gün onunla tanışmanız ve benim gördüklerimi görmeniz en büyük dileğim. Bu boş bir hayal olabilir, ama her zaman bunu umut edeceğim.

Adı Christian Michael Marchetti. Altı kilo, dokuz ons. On el, on ayak parmağı. Bir kırık baba.

hep kaybettim, Atticus.

CHAPTER 30

ATTICUS

Delirious Jones çölde yeni albümümüz üzerinde çalışmaya devam ediyordu. Burada son birkaç albümümüzü kaydetmek için kullandığımız gizli bir stüdyo vardı. Mükemmel bir ücra yerdı. Albümü tamamlamamız için muhtemelen birkaç haftamız kalmıştı.

Günün son molasında Tristan yanıma oturdu. "Hey, dostum. Dikkatin dağınık görünüyor. Her şey yolunda mı?"

"Dikkatim dağınık," diye itiraf ettim. "Neden?"

"Nicole aradı. Bugün Christian ve Giselle'le tanışmış."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu nasıl oldu?" "Uzun hikaye, ama o oynarken bir parkta onlarla buluştu."

Nefes verdim.

"Aklının neden başka yerde olduğunu anlayabiliyorum. Bu çok büyük bir şey." Başımı salladım. "Orada olmalıydım."

"Evet, ama belli ki öyle olmanı istememiş."

"Bence daha çok bekleyemediği içindi. Bu onu yiyip bitiriyordu ve ben olsam da olmasam da bunu yapması gerekiyordu."

"Kalbin şu anda orada ise neden New York'a gitmiyorsun?"

"Kaydın ortasında bu nasıl bir seçenek olabilir?"

Omuz silkti. "Eğer ara vermemiz gerektiğini söylersem, ara vermemiz gerekir. Burada kuralları *benim koyduğumu* unutuyor musun?"

Ronan içeri girerken, "Siktir git Tristan," dedi. "Kuralları *ben* koyarım." Aramıza baktı. "Şu anda hangi kuralı uyguluyorum?"

"Nicole New York'ta Christian'la yeni tanıştı. Bence Atticus gidip onunla birlikte olmalı."

Ronan koluma vurdu. "Lanet olsun, dostum."

"Biliyorum." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bugün bir boka konsantre olamıyorum."

Tristan, "Eğer oyununun zirvesinde değilsen burada işimize yaramazsın," dedi. "Zaten neredeyse hafta sonu. Birkaç günlüğüne git. Oğlunu gör. Nicole'ü gör. Gelecek hafta yeniden bir araya gelebiliriz. Bunca zamandır programa sadık kaldık. Birkaç gün bizi değiştirmez ya da bozmaz."

"Sana bunu yapman için izin veriyorum," diye ekledi Ronan.

Tristan gözlerini devirdi. "Her neyse, karımın hafta sonu boyunca tüm dikkatimin bende olmasından şikâyet edeceğini sanmıyorum."

Ronan içini çekti. "Siz ikiniz aşk festivallerinizdeyken ben ne halt edeceğim?"

"Eminim bir yolunu bulacaksın." Çölden yeterince hızlı çıkamadım. "Bugünlük bitirelim de uçağımı ayırtabileyim."

Ertesi gün öğleden sonra New York'a vardım. Ocak ayında buranın ne kadar soğuk olduğunu neredeyse unutmuştum. Yoğun kayıt programımız nedeniyle son birkaç ay içinde şehre sadece bir kez gitmiştim. Bu Christian'ı görmeden geçirdiğim en uzun zamandı. Ve Nicole o hafta sonu ironik bir şekilde Monksville'e geri dönmüştü, bu yüzden yollarımız kesişmemiştir.

Aslında bugünkü ilk durağımın Nicole'un evi olacağını düşünmüştüm. Ama o hâlâ çalışıyordu, bu yüzden iner inmez oğlumun ne yaptığını öğrenmek için Giselle'i aradım. Görünüşe göre Christian'ın öğleden sonra başka bir çocukla oyun randevusu vardı ama ben onu bu akşam alıp gece bende ayarladım. Şehirde tuttuğum dairede kendi odası vardı. Şehirdeyken onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye çalıştım ve Giselle ile David'e de biraz zaman ayırabildim. Bu yapabileceğim en az şeydi ama yine de yeterli değildi.

Burada sadece birkaç günüm vardı, bir saniyemi bile boşa harcamak istemiyordum. Hayatıma devam edebilmek için yapmam gerektiğini bildiğim bir Gey vardı. Tıpkı Nicole'ün dün Christian'la buluşmaya gittiğinde hissettiklerini hayal ettiğim gibi, bunun da daha fazla bekleyebileceğini düşünmüyordum. Nicole korkusunu bir kenara bırakıp oğlum ve Giselle'le tanışabiliyorsa, benim de onunla ikinci bir şansımız olacaksa aşmam gerektiğini bildiğim şeyle yüzleşmem gerekiyordu.

Julian, Midtown'da Doğu 53rd Caddesi'nde bir finans şirketinde çalışıyordu. Metroya atlayıp binasına gittim ve asansörü kullanarak ofisine çıktım. Resepsiyonun önünden geçerken kimse umursamıyor gibiydi. *Burada harika bir güvenlik var.* Sonunda onu görene kadar kalabalık ofiste yürüdüm. Julian beni fark ettiğinde odasında çalışıyordu.

Kafasını kaldırdığında irkildi. "Ne oluyor lan?" "Merak etme. Ofise ateş etmeyeceğim." Etrafına bakındı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Seninle konuşmamız gerek."

Sesini alçalttı. "Ofisime böyle dalacak kadar taşaklısın."

"Evet, bekleyemez."

"Söyleyecek bir şey yok. Nicole ve ben artık birlikte değiliz. O yüzden neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

"Söylenecek çok şey var. Hâlâ anlamadığım çok şey var." Durakladım, eğer benimle kabul etmesini istiyorsam sakın kalmaya kendimi zorladım. "Bak, bana hiçbir şey borçlu olmadığınızı biliyorum. Benimle konuşmak *değilsin*. Ama bana yarım saatinizi ayırabilerseniz çok memnun olurum."

"İş günümün ortasında olduğumu ve öylece gidemeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Bazılarımızın insanlara hesap vermek zorunda olduğumuz geleneksel işleri var." Başımı salladım. ". O zaman senin işten çıkmanı bekleyeceğim. Seninle ön tarafta buluşmak için uygun bir zaman var mı?"

İçini çekti ve telefonuna baktı. "Saat dörtte orada olabilirim."

Bu bir saat sonraydı. Bu bölgede biraz zaman öldürebilirim. İndiğimden beri bir şey yememiştim. "Teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

Pek iştahım yoktu ama caddenin aşağısındaki bir şarküteriye uğradım ve kendimi pastırmalı sandviç yemeye zorladım. Saat dörde on kala Julian'ın binasına geri döndüm ve onun döner cam kapılardan geçmesini pek de sabırlı olmayan bir şekilde bekledim. Bu sırada biri beni tanıdı, ben de en iyi sahte gülümsememi takındım ve bir fotoğraf için poz verdim. Kendini mutsuz ve endişeli hissederken mutlu görünmek gibisi yoktu.

Julian'ın çıktığını görünce doğruldum.

Beni fark etti. "Nerede konuşmak istiyorsun?" diye sordu. "Bir blok ötede bankların olduğu bir park var."

Başını salladı ve parka varana kadar gergin bir sessizlik içinde yürüdük.

Ben banklardan birine oturdum, o da beni takip etti.

Birkaç güvercin ayaklarımızın dibine konarken kıpırdandı. Sanki hiçbir parçası olmak istemedikleri bir şeylerin olacağını hissetmişler gibi hızla uçup gittiler. Julian sonunda bana baktığında gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Onu tekrar pataklamaya çalışacağımı düşünüyordu.

"Sakin ol. Sana vurmayacağım ya da sinirlenmeyeceğim."

"Peki geçmişinize bakarak buna neden inanayım?" "Bu sefer bana güvenmek zorundasın."

Kollarını ve ofladı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Avuçlarımı pantolonuma sürttüm. "Nicole ile aranızda ne olduğunu bilmem gerekiyor. Nasıl çıktı. Olayları kimin başlattığını. Tüm hikâyeyi bilmem gerekiyor," diye açıkladım. *Bunu gerçekten istiyor muydum?* Ama yaşadığım travmayı atlatmanın tek yolu ateşin içinden geçmekti. Eğer bu hikâyeyi dinleyemezsem, asla yoluma devam . Nicole bana cesaretimi toplamam için ilham vermişti.

"Neden bu bilgiyle kendine işkence etmek istiyorsun?"

"Çünkü beni rahatsız eden şeylerle yüzleşemezsem, asla yok olmayacaklar. Ve şu anda gerçekten hayatımı geri istediğim bir noktadayım. *Karımı* geri almadan hayatımı geri alamam. Zor şeylerle yüzleşmeden onun ihtiyacı olan adam olamam." Sertçe yutkundum. "Ve benim için onunla birlikte olduğunuz fikrinden daha zor bir şey yok."

Birkaç saniye sonra başını salladı. "Sana her şeyi anlatmamı mı istiyorsun?"

"En başından başla," dedim, Dr. Jensen'ın kitabından bir sayfa alarak Kitap.

"Başlangıçta, şehirde bir gece onunla karşılaştığımda birlikte olmadığınızı bile bilmiyordum. Düşündüğünüz gibi önceden planlanmış bir kan davası değildi. İsim için New Jersey'den buraya yeni taşınmışım ve Nicole'u uzun bir aradan sonra görmek gerçekten çok güzeldi, yabancı bir yerde bir parça ev gibi." Başını iki yana salladı. "Ama ona seni sorduğum anda yıkıldı. O zaman bilmiyordum ama sen ona başka birinden çocuğun olduğunu söyledikten hemen sonraydı."

Bir nefes verdim ve başımı salladım. "Pekala..."

"Şaşırtıcı bir şekilde bana her şeyi anlattı. Ve dürüst olmak gerekirse... onun için çok kötü hissettim. Durumdan faydalanmayı düşünmüyordum. Hiç de öyle değildi, saçmaladığımı düşünseniz bile. Belli ki kafası karışık ve ona asılmam için hiçbir şekilde hazır değildi. Ama yapabileceğim şey arkadaş olmaktı. Nicole'den hep hoşlanmışımdır. Bunu biliyorsun. Ve sadece fiziksel çekimden bahsetmiyorum. Kör değilim ama o her zaman zeki ve havalıydı. O gece şehirde karşılaştığımızda onu hâlâ önemsiyordum. Onu bu kadar incinmiş görmek berbattı. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı."

Tüm bunların ağırlığı üzerime çökerken gözlerimi kısıtım. "Başladığında sadece arkadaş olduğunuzu mu söylüyorsun?"

Başını salladı.

"Ne kadar süre için?"

"Tam olarak hatırlamıyorum ama o ilk buluşmadan sonra uzun bir süre arkadaşlık, belki birkaç ay. Daha fazlası için hazır değildi. İster inanın ister inanmayın, ben de birinin ribaundu olmaya pek hevesli değildim. Ondan hoşlanıyordum ama aptal değildim. Seni unutmadığımı biliyordum ve unutabileceğinden de emin değildim." Nefes verdi. "Ama zamanla yakınlaştık ve aramızdaki ilişki gelişti. En azından bana güvenebileceğini biliyordu çünkü beni çok uzun zamandır tanıyordu. Çıkmaya başladıktan sonra ona kesinlikle aşık oldum ve o da..." Öfkeyle güldü. "Şey, sana biraz *daha az* aşık oldu. Belki de bunu söylemenin en iyi yolu budur. Seni asla unutmadı, sadece biraz unutmayı öğrendi. Beni ben olduğum için istemesini sağlayabileceğimden hiçbir zaman tam olarak emin olamadım. Ama bu beni denemekten alıkoymadı."

İçimde kaynayan yoğun kıskançlığı bastırdım. "Ona hâlâ aşık mısın?"

Başını salladı. "Bence ben onun için daha iyi bir insanım. Ama benim ne düşündüğümün bir önemi yok, değil mi?"

Gökyüzüne baktım. Nicole'le olan ilişkisine inanmak her zaman zor gelmişti ama nasıl geliştiğini -hayal gücümün beni inandırdığından daha yavaş bir şekilde- açıkladığını duymak biraz mantıklı gelmişti. *Benim* parçaladığım kalbinin parçalarını toplamak için oradaydı. Ve bunun için onu tamamen suçlayamazdım.

"Düşündüğün gibi seni incitmek ya da senden faydalanmak için yola çıkmadım," diye devam etti bir süre sonra. "Bu asla *seninle* ilgili değildi. Nicole kendini kaybetmemek için bana başvurdu. Peki ya sen? Rastgele kadınlarla yattın ve rock yıldızı hayatının derinliklerine daldın. En azından benimleyken güvendeydi. Korunuyordu." Bana doğru baktı. "Başka ne söylememi istiyorsun bilmiyorum."

Haklıydı. Söyleyecek pek bir şey kalmamıştı. Hazır ilerlemişken kazmayı bırakmalıydım. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

"Bu kadar mı? Şimdi gitmeme izin verecek misin?"

"Başka ne yapacağımı sanıyordun?"

"Seninleyken ne bekleyeceğimi hiç bilmiyorum. Seni son gördüğüm birkaç seferde bana saldırmaya çalıştın."

"Bununla işim bitti."

"En azından bu iyi bir şey." Hafifçe gülümsedi ve ayağa kalktı. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Uzaklaşmasını izledim ama seslenmek zorunda hissettim kendimi. "Julian..."
Arkasını döndü. "Ne?"
"Ben ilgilenemezken onunla ilgilendiğin için teşekkür ."

CHAPTER 31

NICOLE

Bugün büyük bir . Kraliyet ailesi tarafından ziyaret ediliyormuşum gibi hissediyordum, bu yüzden dairemi mükemmel hale getirmeliydim.

Atticus bu öğleden sonra Christian'ı getirecekti ve yürümeye başlayan bir çocuğu eğlendirmek için ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Atticus dün şehre gelmişti ama ona akşamı oğluya geçirmesini ve bugün bir araya geleceğimizi söylemiştim.

Evim çocuklara göre ayarlanmamıştı. Christian'ın beni parktaki tuhaf kadın olarak tanıyacağından da biraz endişeliydim. Ya da daha kötüsü, beni hiç tanımayacak ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktım. Ya bu sefer benden hoşlanmazsa?

Zil çaldığında terli avuçlarımı gömleğime sürttüm ve kapıya doğru koştum. Bir elimi saçlarımdan aşağı kaydırarak kapıyı açtım. "Hey."

"Merhaba." Atticus gülümsedi, Christian'ı kollarının arasında tutuyordu. Bu manzara beni neredeyse ikiye bölecekti.

"Merhaba." Christian babasını taklit ederek küçük elini salladı.

Çizgili gömleğini çekiştirdim. "Merhaba."

Atticus eğilip beni yanağımdan öptü. "İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette." Kenara çekildim.

Oturma odasına adım attıklarında onlara iyice baktım. Geçen gün Christian'ı ilk kez görmek gerçeküstü olmuştum ama ikisini bir arada görmek daha da gerçeküstüydü: hayatımın ağırlığı ve onun mini-me'i.

"Hanginizin daha yakışıklı olduğunu bilmiyorum. İkinizin de yüzü aynı."

Atticus Christian'ı yere bıraktı. Yeni yürümeye başlayan çocuğun gözleri parlıyordu, yanakları pembe ve büyüktü, heyecanla oturma odamın etrafında koşmaya başladı.

Atticus vitesse takıp onun peşinden gitti. ", Bubba." "Sorun değil.

Etrafta dolaşabilir," dedim.

Koridorda koşarken çocuktan kıkırdamalar yükseldi.

"Evet, ama girmemesi gereken şeylere ."

Görünüşe göre, buradaki potansiyel tehlikeler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kendimi bu durumdaki bir çocuk gibi hissettim. Kovalamacayı takip ettim. "Ayakları çok hızlı, ha?"

"Hiçbir fikrin yok." Atticus onu yakaladı, Christian'ı kaldırdı ve çocuk daha sert kıkırdarken onu bağı ağığı eğdi.

Bir çocuğun kahkahası benimki gibi acılı bir ruhu bile yatıştırabilirdi.

Atticus onu yere bırakır bırakmaz Christian tekrar mutfağıma koğımaya bağıladı. Bütün alt dolap kapaklarını açmaya bağıladı.

Kıkırdadım. "O küçük bir kaşif."

"Hiçbir şeyin çocuk korumalı olmamasına bayılıyor. Her şeyi böyle açabilmeye alışık değil. Eğer bunu yapmasına izin verirsem evimi darmadağın eder. Her şeyde kilit var."

Christian dolap kapaklarından birini çarparken irkildim. "Sanırım tehlikeli bir bölgede yaşıyorum."

Tencerelerimden birini çıkardı, ters çevirdi ve tepesine vurmaya bağıladı. Çekmecede tahta bir kaşık buldum ve ona uzattım. Kaşığı paslanmaz çeliğe vururken sevimli bir sırıtış attı.

"Görevi anladı." Atticus güldü. "Babası gibi küçük bir davulcu çocuk, ha?"

"Umalım da öyle olsun." Atticus omuz silkti. "Belki de olmaz. O sahneden uzak durursa hayatı çok daha kolay olacak."

Tezgâhı işaret ettim. "Bizim için pizza sipariş ettim. Umarım pizza seviyordur."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu onun en sevdiği yemek."

Gülümsedim. "Oh güzel."

İki büyük turta almıştım, bu çok fazla olabilirdi. Kutulardan birini birkaç tabakla birlikte mutfak masasının üzerine koydum.

"Ne içmeyi sever?" "Su iyidir."

Bu çok sıkıcı görünüyordu. "Emin misin? Ben de limonata aldım."

"Su iyi. Daha önce biraz şeker yedi. Fazladan şekere ihtiyacı yok. Bütün gece ayakta olacak."

Başımı salladım, etkilendim.

Atticus oturup Christian'ı kucağına oturttu.

Kutuyu açtı ve bir dilim pizza çıkardı, çok sıcak olup olmadığını test etmek için bir ısırık aldı. Peçeteyle pizzanın bir kısmını ıslatmasını izledim.

üstündeki yağı temizledi. Sonunda dilimi Christian'ın ağzına götürdü ve ona yedirdi. Her bir parçası kalbimin sıkışmasına ve aynı anda acımasına neden oldu. Bu konuda tahmin ettiğimden çok daha deneyimliydi. Ėki yıldır baba olduğu düğünölürse, belki de buna ĖaĖırmamam gerekirdi.

"Bu gerçeküstü," diye itiraf ettim. "Hem Christian'ı görmek hem de seni bir baba olarak izlemek. Ona çok iyi bakıyorsun."

Gölümsedi. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." Atticus Christian'ın bağının üstünü öptü. "Onun babası olmayı seviyorum. Ama gerçek şu ki, onun için yeterince burada değilim. Bunun pişmanlığıyla yaşıyorum."

Başımı salladım. Atticus'un şimdiye kadar benimle paylaşmadığı o kadar çok şey vardı ki. Onu her seferinde susturmuştum. Pizzasını çiğnerken çocuğa gülümsedim. "Bunu sana karşı kullanıyor gibi görünmüyor."

"Kesinlikle öyle değil. Beni gördüğü için her zaman mutludur. Bu bazen beni daha da üzüyor. Bir gün ondan uzakta yaşamayı seçtiğimi anlayacak kadar büyüdüğünde, buna içerelemeye başlayabilir. Bir sabah uyandığında 'Bir dakika, bu pislik her gün burada olmalıydı' diyecek diye endişeleniyorum."

"Aslında, belki bir gün uyanır ve ünlü babasının kim olduğunu anlar ve herkese söylemekten gurur duyar."

"Şöhretimden başka nedenlerle de benimle gurur duymasını istiyorum, anlıyor musunuz? Ve bu konuda hala yapmam gereken çok iş var. David onun yanında daha fazla olan kişi, bu yüzden Christian'ın ona benden daha yakın olmasından endişe ediyorum. Şu anda favorileri oynamak için çok genç, ama spora ve diğer şeylere katılma zamanı geldiğinde... her gün onunla birlikte topu fırlatan olacak, biliyor musun?"

"Şu anda yapabileceğinin en iyisini yapıyorsun," diye ona güvence verdim. "Bu benim için çok açık."

Kendisi için bir dilim pizza aldı ve ısırdı. "Tristan'ın bir çocuğu olacağına güveniyorum, o zaman biraz yavaşlamak isteyecektir. Delirious Jones şu anki hızımızda sonsuza kadar devam edemez."

"Sence Tristan ve Emily'nin yakında çocukları olacak mı? Daha yeni evlendiler."

"Emily'nin hâlâ çok zamanı var ama umarım çok fazla beklemezler çünkü Tristan yaşlanmaya başladı." Atticus az önce ne söylediğini fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim Christian. O kelimeyi duymadım."

"Siktir!" diye tekrarladı küçük çocuk.

"Hayır, hayır, hayır. Böyle söyleme." Atticus içini çekti. "Ona kötü kelimeler öğrettiğim için birden fazla kez azarlandım. Bu benim zayıf noktam."

Kıkırdadım. "Çocuklarınızla daha fazla zaman geçirmek için geri adım atarsanız Ronan ne yapacak?"

"Her zaman yaptığı gibi ot içiyor ve bizim buzdolaplarımızdan yiyor, en azından biriyle tanışıp yerleşene kadar."

"Bunun olma ihtimali nedir?"

Atticus omuz silkti. "Ronan çok seçicidir, o yüzden emin değilim. O diyor ki *bir gün yuva kurmak istiyor* ama ona inandığımdan emin değilim."

Atticus sık sık Christian'ın ellerini ve ağzını silerek fazla yağlanmalarını önledi. Benimle konuşuyordu ama akıllı hâlâ çocuğundaydı. Son birkaç yıl içinde hayatı gerçekten değişmişti. *O da* gerçekten değişmişti ama bana karşı olan duyguları değişmemişti.

"Yani..." Atticus boğazını temizledi. "Bir itirafım var."

Bunun ne hakkında olduğunu bildiğimden şüpheleniyordum. "Julian'ı görmeye gittin." Atticus başını salladı. "Sana söyledi mi?"

"O yaptı."

"Olabileceğini düşündüm."

"Sadece birkaç günlüğüne şehirdeyken onu görmeye gitmenin sebebi neydi?"

"Cesur olmam için bana ilham verdin. Kendini açıklamasına hiç izin vermemiştim, kendimi gerçeğe hiç açmamıştım. Sen ve o fikri hakkında hiçbir zaman iyi hissedeceğimi sanmasam da, şimdi bunun nasıl olduğunu daha iyi anlayabiliyorum."

"O kötü bir insan değil. Bana karşı iyiydi."

"Bunun farkındayım. Hâlâ onu öldürmek istesem bile. O kaşınının geçeceğini hiç sanmıyorum. Ama muhtemelen bunu gerçekten yapmayacağım."

"Bu en azından onun için iyi."

Göz kırptı. "Oğluma kötü örnek olmak istemem." "Biraz daha!"

Christian bir dilim daha istemek için eliyle iğaret ederken bağırdı.

"Tamamdır, dostum." Atticus başka bir pizza parçasına uzandı ve peçeteyle yağı emdirme işlemini tekrarladı.

Gülümsedim. "Pizza güzel mi, Christian?"

Mutlu bir şekilde başını salladı.

"Güzel."

Atticus tekrar onun başının üstünü öptü. "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

"Benim için zevktir."

Gözleri benimkilerde oyalandı ve içlerinde bir açlık hissettim. Christian'ın tampon olarak burada olması iyi bir şeydi. Atticus'u çok özlemiştim ve Kaliforniya'nın tekrarlanmasına hiç aldırmazdım.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Seni çok özledim." "Ben de seni çok özledim."

Christian yemeğini bitirdikten sonra onu oturma odasına götürdük ve Atticus'un temel kablolu yayınla bulabildiği bir çocuk programını açtık. Christian yerde bir yer seçti ve bakışları televizyona kilitlendi.

"Giselle onun televizyon izlemesini kısıtlıyor, bu yüzden ne zaman benim evime gelse böyle ekrana yapışıp kalıyor. Bir süre burada iyi olacak." Atticus'un elini belimde hissettim. "Bir dakika buraya gel. Sana bir şey sormak istiyorum."

Atticus beni Christian'ın yerden görüşünü engelleyen kanepenin etrafına götürdü. Gözümü kırpmama fırsat vermeden Atticus beni öpmek için kendine çekti. Bu şok karşısında inledim ve yavaş yavaş kollarının arasında eridim. Ağzımın içine doğru inleyerek, bağımdan ayak parmaklarıma kadar bir arzu dalgasının yayılmasına neden oldu.

"Lanet olsun. Kapıdan girdiğim andan beri bunu yapmak için can atıyorum," diye mırıldandı ve beni daha sert öptü.

Geri çekildi, kanepenin üzerinden baktı ve ellerini yüzüme dolayarak ağzını benimkine geri verdi.

Koşullar göz önüne alındığında biraz fazla tahrik olmuş hissederek geri çekildim. "Bizi görmeden dursak iyi olur."

"Beni sevdiğim kadını öperken görmesi dünyadaki en kötü şey olmazdı." Atticus başparmağını yanağıma sürttü. "Seni hayatımdaki en önemli kadın olarak tanımasını istiyorum. Ama bu bir gecede olacak bir şey değil." Nefes verdi. "Dinle, eğer tam olarak anlaşılmadıysa bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor..."

Yutkundum. "Tamam."

"Delirious Jones yakında turneye çıkıyor ve korkarım bu seninle benim aramda yeniden büyük bir ayrılık yaratacak. Ama şunu bilmeni isterim ki, aptalca davrandığım ve turnelerde ortalığı karıştırdığım günler geride kaldı. Bu sadece seni unutmak için boşuna bir çabaydı. Artık hayatıma geri döndüğüne göre, başka biriyle birlikte istemiyorum ve olmayacağım da." Gözlerimin içine baktı. "Bana inanmanı istiyorum. İşleri ağırdan aldığımızı biliyorum ama hiçbir şeyi geri almak gibi bir planım olmadığını söylediğimde beni anlamanı istiyorum."

kaydettiğimiz ilerleme." Bir an bana baktı ama ben bir şey söylemedim. "Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

İçimi çektim. "Her şey olmadan önce kaldığımız yerden devam etmek bizim için kolay olsaydı, bu gerçek olamayacak kadar iyi olurdu. Herhangi bir şeye geri dönmekten önce biraz zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Sen yokken, benim de kendi içlerim üzerinde çalışmaya devam etmem gerekiyor." Kanepenin üzerinden Christian'a baktım. "Bu güzel çocukla tanışmak sürecin sadece bir parçasıydı. Tıpkı senin terapi arayışında olduğun gibi, benim de aynısını yapmam gerekiyor. Bunun hakkında konuştum ama hiç gitmedim. Kalan korkularımı gidermeyi sana borçluyum çünkü *onun* hayatının bir parçası olup sonra da ortadan kaybolmayı asla istemem."

Atticus cevabım karşısında rahatlamış görünerek başını salladı. "Bence bu iyi bir fikir. Herkesin terapiye gitmesi gerektiğine inanıyorum."

"Özellikle de bizim kadar berbat insanlar." Göz kırptım.

"Evet." Kıkırdadı. "Hey, Mimi nasıl? Onunla telefonda konuştum ama belli ki orada olmaktan farklı bir şey bu."

"O iyi. Sağlığı ve hareket kabiliyeti daha iyiye gitmiyor ama her şey yolunda. Fiona'yı gerçekten seviyor, bu da bir lütuf oldu."

Başını iki yana salladı. "Monksville'den ayrılırken, New York'a bir sonraki gelişimde onu ziyaret edeceğime dair kendime söz vermiştim. Ama bu yolculukta zamanım kısıtlı, o yüzden Los Angeles'a dönmekten önce New Jersey'e gitmem imkânsız."

"Bir dahaki sefere." Gülümsedim. "Burada olduğunu bilmiyor. Ve Christian'la vakit geçirmen daha önemli. Her neyse, Mimi bana Fiona'nın telefonuna onun için gönderdiğin videoları gösterdi. Her hafta senin yüzünü görmeye bayılıyor."

"Onunla iletişim kurmadığım o yıllar için çok pişmanım. Arada bir telefon görüşmesi ve o videolar en azından yapabileceğim şeyler."

Christian aniden yanımızda belirdi. Atticus'a bir parça şeker uzattı. "Aç lütfen."

Atticus'un gözleri büyüdü. "Nereden buldun bunu?"

Kahretsin. "Masanın üzerindeki kavanozda naneli cankurtaran olduğunu unutmuşum." "Bunu alamazsın dostum. Boğulma tehlikesi var."

Kaşlarımı çattım. "Bebek koruması hakkında öğrenmem gereken çok şey var, ha?"

"Siz bunu kadar, muhtemelen artık buna ihtiyacı kalmayacak."

O yüzden kendini öldürme."

İçimi çektim. "Bu gece ne yapıyorsunuz?"

"Onu daireme geri götürüyorum, banyo yaptırıyorum, ona bir hikaye okuyorum ve yatağına yatırıyorum. Vahşi ve çılgın bir akşam." Oğlunu kaldırdı. "Bizimle gelmek istemezsin, değil mi?"

Gözlerindeki umutlu bakışa rağmen, bu doğru gelmiyordu. "Bence bu gece küçük oğlunla biraz yalnız kalmalısın. Ama yarın uçağın saat kaçta?"

"Öğlen."

"Belki sen gitmeden önce kahvaltıda buluşabiliriz?"

"Bu senin yanında uyumak kadar güzel değil ama elimden geleni yapacağım. İlerlediğimiz sürece acelem yok." Atticus parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. "Kaliforniya'da bana hayal ettiğim her şeyi verdin. O geceyi asla unutmayacağım. Ama seni tekrar kaybetme riskini almaktansa yavaş ve istikrarlı ilerlemeyi tercih ederim."

"Baba, kim o?" Christian beni göstererek sordu.

Gülmekten kendimi alamadım. "Sonunda bunu anlamaya çalışıyor. Harika soru, dostum."

Atticus ona sıkıca sarıldı. "Bu Nicole. Siz ikiniz babanızın kalbini paylaşıyorsunuz."

CHAPTER 32

ATTICUS

Nihayet yeni albümün kayıtlarının son günüydü ve New York'tan döndüğümde beri bu bitiş çizgisine ulaşmak neredeyse imkânsız gibi geliyordu.

Uzakta geçirdiğim o birkaç güne çok ihtiyacım vardı ama yeterli değildi. New York'ta geçirdiğim zaman bana bu dünyada en çok değer verdiğim iki insanın benden çok uzakta olduğunu hatırlatmıştı. Bu kariyere devam ettiğim sürece, onları ilk sıraya koymanın kolay bir yolu yoktu.

Uzun bir iş gününün ardından boş evime döndüm ve Christian eve geldiğinde koşarak bana doğru gelseydi hayatımın ne kadar dolu olacağını hayal ettim. Onun küçük kahkahasının bu koca evde yankılanmasını duymak ne kadar harika olurdu? Ve Nicole'un eve dönüp her gece onun yanında uyuması ne büyük bir hayal olurdu.

Duş aldım ve kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak üzereydim ki telefonum çaldı. Numaranın özel, kapalı sitemin güvenliği olduğunu fark ettim. Araziye girmeye çalışan herkesi incelemem için beni aradılar.

"Alo?"

"Merhaba, Bay Marchetti. Ben kabinden Chuck. Burada onu tanıdığınızı iddia eden bir kadın var, ancak herhangi bir ön onay kaydımız yok."

Rastgele bir kadının nerede yaşadığını öğrendiği ve beni tanıyormuş gibi davranarak içeri girmeye çalıştığı her sefer için beş sentim olsaydı. Önceki evlerimde güvenlik eksikliği nedeniyle birden fazla kez taşınmak zorunda kalmıştım.

"Evet, kimseyi beklemiyorum," dedim ona.

"Çok üzgünüm, efendim. Sizinle aynı soyadına sahip olduğunu iddia ediyor. Bu yüzden biraz şüphelendim."

Donup kaldım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Adının Nicole Marchetti olduğunu söylüyor."

Nicole mü? "Telefonu ona verir misin lütfen?"

"Tabii ki."

Birkaç saniye sonra onun sesi duyuldu. "Hey."

Aman Tanrım.

"Gerçekten sensin..."

"Sürprizler için çok fazla. Güvenlikten geçmek zorunda kalacağımı nasıl bilemedim bilmiyorum."

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. "Onu tekrar telefona ver."

Görevli sıraya geri döndü. "Evet, efendim?"

"O benim karım. Geçmesine izin verin lütfen." "Karınız mı, efendim?"

"Evet."

"Uh. Tamam. Yapacağım."

Durumu Chuck'a daha sonra açıklamam gerekecekti. Kapıya doğru koştum ve bekledim.

Nicole dairesel araba yoluma park etti ve arabadan çıktığında, New York'tan döndüğümünden beri ilk kez yaşadığımı hissettim.

"Aman Tanrım. Bu harika bir sürpriz." Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. "Bu gece seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin. Kayıttan eve geldiğimde bomboş bir evle karşılaştım, çok üzgündüm." Ellerimi yüzüne doladım. "Ama neden bana geleceğini söylemedin?"

"Anlık bir şeydi ve sana sürpriz yapmak istedim. Gerçi bunu beceremedim."

Elini tuttum ve onu evime götürdüm. "Daha iyi bir zamanlama yapamazdın. Bu gece aklımı kaçırmaya hazırdım."

Nicole'un ayakkabıları siyah mermer zeminde tıkırdadı. Kaliforniya'daki evlerimden birine ilk kez ayak basıyordu. Kristal avizeye bakarken ağzı açık kalmıştı.

Keşfederken onu takip ettim. Giriş, kariyeri tarafından tüketilmiş bir hayata saygı duruşu niteliğinde, çerçeveli platin plaklarla kaplıydı.

"Tavanların çok... yüksek."

"Bu biraz fazla, biliyorum. Burada yaşayan tek kişi ben olduğum için aptalca." "Eğer karşılayabiliyorsan aptalca değil. Bunu hak ettin. Bu çok güzel."

Yüzünü bana döndüğünde başparmağımı yanağına sürttüm. "Artık öyle." Geçmişin acısını silmek ve onun tam güvenini geri kazanmak için her şeyden vazgeçebilirdim.

"Bugün kayıttaki son günündü, değil mi?"

"Evet."

Yüz ifadesi melankoliye dönüştü. "Ve sen birkaç gün içinde tura çıkıyorsun..."

Başımı öne eğdim. "Maalesef."

Bundan nefret ediyordum. Gitmem gerekmeden önce birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmamız için neredeyse hiç zamanımız yoktu. Ama gözlerindeki hüznün neden? Gittiğim için üzgün müydü, yoksa başka bir şey mi vardı?

"Bebeğim, konuş benimle. oluyor? Turne, değil mi? Her şeyin eskisi gibi olmasından mı korkuyorsun? Bunun olacağını biliyordum. Bu yüzden seni temin etmeye çalıştım-"

"Hayır. Konu bu değil, Atticus. Bu güven eksikliğiyle ilgili değil. Bu yüzden burada değilim."

Midem bulandı. Bir şey onu buraya kadar gelmeye zorlamıştı ve ben korkmaya başlamıştım. Belki de yolculuğunun nedenini yanlış yorumlamıştım, özellikle de yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa. Bir an panikledim. New York'tayken, bazı şeyleri çözmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Belki de benim hayatımı asla kabullenemeyeceğine karar vermişti. Belki de bu haberi bana şahsen vermek için gelmişti.

Yüzünü tekrar kucaklamak için yaklaştım ve gözlerinin içine baktım. "Bana sorunun ne olduğunu söylemeni istiyorum."

"Sana *nasıl* söyleyeceğimi bilemiyorum..."

İçimi bir korku kapladı. "Sadece söylemen gerekiyor, Nicole..." "Sanırım çok fazla deniz ürünü yedim," diye ağzından kaçırdı.

Gözlerim kısıldı. "Bu beni sevdiğinin şifresi..."

"Bu sefer değil." Kekeleydi, "Yani, seni seviyorum. Ama kastettiğim bu değildi."

Kaşlarımı çattım. "Takip etmiyorum..."

Nicole ceketinin fermuarını açtı. Sonra ellerimi ellerinin arasına aldı ve gömleğinin altından karnına doğru kaydırды. "Deniz ürünleri kısmı yalandı. Ama midem rahatsız."

Elimi karnında gezdirirken biraz çıkıntılı olduğunu fark ettim. Ağzım yavaşça açıldı. "Ne oluyor?"

"Hamileyim, Atticus."

Hamile mi? İlk içgüdüm paniklemekti. "Bebeğimle mi?" "Tabii ki senin."

"Nasıl?"

"Tristan'ın düğün gecesi beni hamile bıraktın. Geçen haftaya kadar bilmiyordum. Bir süredir düzensizdi, o yüzden

Onları özlediğimi sorguladım. Neredeyse dört aylık ." Ağzım açık kaldı. "Dört ay mı? Bu gerçek mi?" "Gerçek."

"Bebek mi yaptık? Birlikte mi?" "İşler böyle yürüyor." Güldü. "Bu bir rüya değil..."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Ellerimi yüzüne doğru kaldırdığımda ellerim titredi. "Vay anasını." "Biliyorum."

Onu alnından öptüm. "İyi misin?"

"Evet. Yani, sınava girdiğimden beri şoktayım. Şey, *testler*. On iki testin hepsi."

"Bu gerçekten oluyor mu?"

"Sanırım öyle. Henüz bir doktora görünmedim. Ve zaten gösterdiğimi düşünürsek bunun kötü olduğunu biliyorum."

Ellerimi tekrar karnına doğru indirdim ve avuçlarımı karnına . "Aman Tanrım. İçinde bebeğim varken şu haline bak."

"Kötü zamanlama. Turneye çıkmak üzeresin ve-"

"Turun canı cehenneme! Bu gelen *en güzel* şey."

"Kendimi hazır hissetmiyorum. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Christian'ın yanında nasıl sudan çıkmış balığa döndüğümü gördün. Ne yaptığımı bilmiyorum. Sen olmasaydın onu öldürebilirdim-"

"Merak etme. Harika olacaksın. Çocuklar söz konusu olduğunda paylaşabileceğim küçük bir deneyimim var. Burada benimle ne kadar kalacaksın?"

Omuz silkti. "Bir planım yok. Öğrenir öğrenmez buraya bir uçak bileti ayırttım. Sana yüz yüze söylemek istedim."

"Seni nasıl bırakabilirim?" Başımı salladım. "Gidemem. Turneye çıkamam."

"Başka ne seçeneğiniz var?"

"Benimle gel. Benimle turneye gel," diye yalvardım. "Lütfen."

"Bunu yapamam, Atticus."

"Hamile ve yalnız olmanı istemiyorum. Benimle birlikte olmanı istiyorum, sahne almadığımız zamanlarda sana bakabileceğim bir yerde."

"Bir rock turnesinde hamile olmanın olumlu bir deneyim olacağını mı düşünüyorsun?"

Bu, bunu beklemenin ne kadar saçma olduğunu fark etmemi sağladı.

"Tamam, belki bu pek mantıklı değil. Ama bencilce... Seni görmek istiyorum."

karnım büyüsün. Bunun her anını yaşamak istiyorum." Gözlerimi kapatarak alnımı onunkine bastırdım. "Ama kahretsin, bunun ideal olmadığını biliyorum. Seni zorlayamam. Kendin için doğru olanı yapmalısın." Tenim heyecanla karıncalandı. "Sen buradayken bir doktora görünmeliyiz."

"kadar hızlı randevu alabileceğimi sanmıyorum."

"Doug'ın karısının yeni bir bebeği oldu. Kiminle görüştüğünü bulabilirim. Belki bizi içeri sokabilirler."

"Tamam. Yani, eğer bunun mümkün olduğunu düşünüyorsanız."

"Zaten burada bir doktorun olmalı." Küstahlık etmek istemediğim için ekledim: "Ziyarete gittiğinde *her iki* kıyıda da bir doktorun olması senin için iyi olur." Diz çöktüm ve yanağımı karnına yasladım. "Bundan önce turneye çıkmak istemiyordum. Ama şimdi? Yapmak istediğim son şey seni terk etmek." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bana rüya görmediğimi söyle. Hâlâ her an uyanacakmışım gibi hissediyorum."

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Bu gerçek, Atticus."

"İçinde bebeğimle dışarıda olduğunu bile bile performanslarıma nasıl konsantre olacağım?"

Omuz silkti. "Sanırım öğreneceğiz."

Ertesi gün Beverly Hills'teki bir kadın doğum uzmanından randevu almayı başardık. Genelde ünlü statümü kötüye kullanmamaya çalışsam da, ayrılmak zorunda kalmadan önce Nicole'ü muayene ettirmek için ismimi ortaya atmakta bir sakınca görmedim.

Hamile olduğunu doğrulayan doktoru gördükten sonra ultrason odasına alındık. Daha önce hiç doğum öncesi doktor randevusuna gitmemiştim, bu yüzden çocuğumu ilk kez ekranda görüyordum.

Teknisyen, "Nicole cinsiyetini belirlemek için yeterince ilerlemiş durumda," dedi. "Bu ikinizin de istediği bir şey mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Nicole benim "Evet!" dememle neredeyse aynı anda.

Birbirimize bakarken gözlerim büyüdü. "Bilmek istemiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum. İlk için sürpriz yapma fikri hoşuma gitti. Sen bilmek *ister* misin?"

"Evet. Yani, bilmek isterim. Ama eğer istemiyorsan, bekleyebilirim."

"Pekala, başlayalım," diye araya girdi kadın. "Ve içinizden biri bilmek istediğini söylemedikçe, hiçbir şey açıklamayacağım."

Teknisyen çubuğu Nicole'ün karnında gezdirirken ekranda grenli bir görüntü belirdi. Bir an sonra, titreyen minik kalp atışlarını gördüm. Küçük bir el, başının nazik kıvrımı.

Son birkaç yılda başımıza gelen her şeyin bizi buraya getirdiğini fark ettiğimde içimden duygular aktı. Bu ana. Bu kalp atışına. Nicole'ün bir parçası, benim bir parçam ve aşkımızın kişileşmiş hali. Bana ikinci bir hayat verilmişti. Nicole'ün de aynı şeyi hissetmesini umuyordum. Elini sıktım. "Bu bizim bebeğimiz."

"Buna inanamıyorum" diye fısıldadı.

Teknisyen Nicole'ün gerçekten de ilk üç aylık dönemini geride bıraktığını doğruladı ve bize birkaç fotoğraf bastı. Bu odada kalıp bütün gün çocuğumuzu izleyebilirdim.

Ultrason odasından çıkarken kendimi havada yürüyormuş gibi hissediyordum. Yine de bugün, Nicole'ün güvenini yeniden inşa etmek için hala yapmam gereken işlerin acı tatlı bir hatırlatıcısıydı. Bu şimdi her zamankinden daha önemliydi. Çocuğumuzun hayatı buna bağlıydı.

Binadan çıkarken kolumu ona doladım. "Hadi dondurma alalım."

Güldü. "Bu rastgele." "Bunu kutlamalıyız."

"Tamam. Reddetmeyeceğim. Dondurma kulağa çok hoş geliyor."

Nicole'ü Los Angeles'ın otuz dakika kadar dışında küçük bir dondurmacıya götürdüm. Kimse beni tanımadı ki bu muhteşem bir şeydi.

O ve ben kozalaklarımızı bir ağacın altındaki banka götürdük. Ilık bir esinti vardı. Hâlâ her an uyanabilir ve tüm bunların bir rüya olduğunu fark edebilirmişim gibi hissediyordum. Dilini külahının kenarında gezdirdi ve sanki külahı yemek hayatının en iyi seksine rakipmiş gibi inledi. Kıkırdadım.

"Neden yemek yemiyorsun?" diye sordu.

Külahım elimde öylece duruyordu ve eriyordu. "Kusura bakma. Seni izlemekle meşguldüm."

"Aç hamile bir kadının dondurma yemesini izlemek bir gösteri mi?"

"Bu bir lütuf." Sonunda külahımdan bir ısırık aldım. "Şu anda nasıl hissettiğini söyle bana, açlık dışında."

Nicole ağzının kenarındaki dondurmayı yaladı. "Mutluyum ama aynı zamanda bunalmış durumdayım."

"İkincisini hissedebiliyorum. Seni tanıdığımı unutma. Şu anda benim kadar mutlu olmanı istesem de, üzerinde çalıştığımız her şeyin hamile olduğun için sihirli bir şekilde düzeldiğini düşünecek kadar saf değilim. Birçok açıdan, seni kaybetmekten her zamankinden daha çok korkuyorum."

"Neden?"

"Kendini bana sıkışmış hissetmeni asla istemem."

Başını salladı ama sessiz kaldı, sonunda konuşmadan önce külahından bir ısırik daha aldı. "Çocuk sahibi olmayı hayal ettiğimde, babaları yılın büyük bölümünde yollardayken onları tek başıma büyüteceğimi hiç düşünmemiştim."

Başımı salladım. "Christian'ın hak ettiği gibi bir baba olamadığım için kendimi suçlu hissediyordum ve şimdi bu suçluluk duygusu ikiye katlanmak üzere. Belki de önceliklerimi yeniden değerlendirmem gerekiyordur."

"Burada mükemmel bir durum yok. Eğer kariyerini bırakırsan, kendini suçlu hissedenden *ben* olacağım. Bunun bir çözüm olduğunu sanmıyorum. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen bu bebeğin babasısın, Atticus. Kariyerinde ya da başka bir konuda ne yaparsan yap, hiçbir şey bunu değiştiremez."

Gülümsedim ama onun desteği gerçeği değiştirmede. "Vermem gereken bazı kararlar var. Christian hâlâ benimle ilgili anılarının gidişatını değiştirebileceğim kadar genç. Ve bir kardeşi olmak üzere. Bebeğimizin bana ihtiyacı var. İki çocuğumun da bana ihtiyacı var."

Mini panik atağımın tam ortasında Nicole'ün telefonu çaldı. Cevap verirken bir parmağını kaldırdı. Birkaç saniye içinde yüzü değişti. Ağzını kapattı.

Ne oluyor?

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. Sonra ağlamaya başladı.

Hay sikeyim. Ultrasondan sonra bebekte bir sorun mu buldular? "Sorun ne?" Yalvardım.

Bir hayalet kadar beyaz görünüyordu. "Mimi öldü."

CHAPTER 33

NICOLE

Delirious Jones, Atticus'un New Jersey'de bana eşlik edebilmesi için turnelerinin ilk üç gösterisini iptal etti. O şehirleri daha sonra yeniden planladılar.

Atticus'a Mimi'nin cenaze törenine gelmek zorunda olmadığını söylemiştim ama o bunu duymak bile istemedi. Benim yanımda olmaktan daha önemli bir şey olmadığı konusunda ısrar etti ve gerçekten de Mimi'nin cenaze töreni boyunca yanımda durdu.

Florida'dan uçakla gelen annem Atticus'u yanımda görünce anlaşılır bir şekilde şaşırmişti. Onun benimle ve Mimi'yle burada kalmaya geldiğini biliyordu ama o zamandan beri görüşmeye devam ettiğimizi ona söylememiştim. Ayrıca ona hamileliğimle ilgili hiçbir şey söylememiştim çünkü bunu ancak Kaliforniya'ya uçmadan hemen önce öğrenmiştim ve ilk söyleyeceğim kişinin Atticus olmasını istemiştim.

Kasırga gibi geçen üç günün ardından cenazenin ertesi sabahıydı ve Atticus, annem ve ben Mimi'nin küçük evini temizliyor, satışa çıkarmaya hazırlıyorduk. Annem hâlâ şehirdeyken mümkün olduğunca çok şey yapmaya hevesliydi. Neleri saklayıp neleri bağışlamam gerektiği konusunda fikrime ihtiyacı olduğunu söyledi.

Annem Mimi'nin mutfağında bana yaklaştığında Atticus kahve almaya çıkmıştı. "Atticus'la aranızda ne var?" diye sordu. "Törende ikiniz birbirinize çok yakın görünüyordunuz."

"Ne demek istiyorsun?" Yanaklarım yandı.

"Ne demek istiyorum? Elini sırtına koydu. Seni başının üstünden defalarca öptüğünü gördüm..."

Uzun birkaç gün olmuştu ve şu anda her şeyi açıklamak istemiyordum. Ama bu muhtemelen annemi bir süre için son görüşüm olacaktı. Ona hamileliğimi anlatmam gerekiyordu. Bol siyah elbisem hiçbir şeyi ele vermeme görevini yerine getirmişti ama yara bandını yırtıp atsam da olurdu.

"Hamileyim," diye ağzımdan kaçırdım.

Annem biraz geriye sıçradı. "Ne?"

Ne yazık ki, Atticus tam o anda kahvelerimizle içeri girdi.
Korkunç bir zamanlama.

"Biraz çöreğim de var, eğer-" Muhtemelen havadaki gerginliği hissederek durakladı.

"Az önce anneme bebekten bahsettim."

"Oh." Kahve tepsisini yere bıraktı. "Konuşabilmeniz için gideyim mi?"

Annem elini uzattı. "Hayır, senin kalman gerek Atticus. Sanırım babası sensin?"

Bana döndü. "Konuşmada pek ilerleyemedin, anladığım kadarıyla o."

"Öyle, anne."

Elini göğsünün üzerine koydu. "Bu ne zaman oldu?"

"Atticus ve ben Mimi'yi ziyaret ettiğimizden beri iletişim ve..."

O düşün için Kaliforniya'ya gittiğimden yeniden bağlantı kurduk."

Annem ona döndü. "Onun için sana geri dönmekten daha iyisini istedim."

Midem bulandı. Bu hiç adil değildi. Atticus onu kalbinden bıçaklamış gibi görünüyordu. "Anne..." Azarladım.

Kısa bir şok anından sonra doğruldu. Gözlerindeki savaşçı bakışı tanıdım. Kolay kolay geri adım atmazdı. Atticus bana doğru baktı. "Sorun yok, bebeğim. Dayanabilirim." Anneme döndü. "Neden endişelendiğini anlıyorum Maria. Ama güvenini tekrar kazanacağım."

"Seninle olanları atlatmasının ne kadar uzun sürdüğünü biliyor musun? Tüm bunlardan sonra hak ettiği şey yeni bir başlangıç. Ama belli ki ortada bir çocuk varken -ya da senin için *başka bir* çocuk demeliyim- bu olmayacak."

Annemin tepkisi beklediğimden daha sert oldu. Bana olanlardan ve muhtemelen babamla olan geçmişiyle olan ilişkisinden tahmin ettiğimden daha fazla yara almıştı.

Atticus sakince, "Kızınız ve ben çok şey yaşadık ama sanırım siz bile onu ne kadar sevdiğim konusunda hiçbir zaman şüphe duymadığım konusunda hemfikirsiniz," dedi. "Bu bebek bir lütuf ve umarım sen de eninde sonunda bunu böyle görürsün. Ama Nicole'un asla benimle sıkışmış hissetmesini istemiyorum ve bunu ona ifade ettim. Bu çocuk için her zaman burada olsam da, tek istediğim

Eğer kendisi için gerçekten istediği buysa, kalbini bana *vermesini* istiyorum. Her zaman bir seçeneği olacaktır."

Annem kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bebeği bir lütuf olarak görebiliyorum, ama bu Nicole'un her şeyden sonra seni geri alması gerektiğine inandığım anlamına gelmiyor."

"Anne, lütfen dur!" Bağırdım.

Ama annem sakinleşmeyi reddetti. "Büyükannen aranızda gerçekte ne olduğunu bilseydi ters dönerdi. Bunu ondan saklamak için neden seninle birlikte hareket ettiğimden emin değilim."

"İşte tam da bu yüzden asla öğrenmemesi için çok çalıştık. Onu incitmek istemedik," diye ısrar etti Atticus.

"Şey..." Annem iç çekti. "Nicole yetişkin bir kadın. Kendi kararlarını verebilir. Ve bu bebeği torunum olduğu için kabul edip sevebilsem de, sen yolda kim bilir neler yaparken onu büyütmek için yalnız bırakılmasını kabul *edemem*."

Bir an gözlerimi kapattım. Annemin tavrı kısmen benim uzun zamandır takındığım tavrın sonucuydu; bunu biliyordum. Ona söylediklerimden beslenmişti, bu yüzden onu tamamen suçlayamazdım. Onu bir danışma tahtası olarak kullanmışım ve bu geri tepmişti. Şimdi onu yola getirmek için çalışmam gerekiyordu. Bu muhtemelen sadece zamanın düzelterebileceği bir şeydi.

Atticus dirençli olmaya devam etti. "Neden temkinli olduğunu anlayabiliyorum Maria. Ve elbette, buna alışmak için ihtiyacın olan zamanı ayır, ama hiçbir yere gitmiyorum. Bir daha asla - o söylemediği sürece." Yanıma geldi ve kolunu bana doladı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, eğer kariyerimden ya da kızından vazgeçmek söz konusu olsaydı, gözümü kırpmadan onu seçerdim. Bana böyle bir seçim yapmamı söylemedi ama her an buna hazırım."

Gözlerim büyüdü. Bunu ondan asla istemezdim ama bunu söylediğini duymak içimi ısıttı.

Annemin omuzları biraz gevşedi ve bana doğru yürüdü. "Seni tebrik etmediğim için özür dilerim. Açıkçası bir torun sahibi olacağım için çok heyecanlıyım. Sadece sana karşı çok korumacı hissediyorum."

Ona sarılırken gülümsedim. "Beni korumana gerek yok. Atticus da ben de son birkaç yılda hatalar yaptık. Ayrılmamızda ikimizin de payı var. Ama karnımdaki bu bebekle savunmasız bir durumdayım. Stres şu anda benim için iyi değil. Geri bildirimlerinize her zaman değer vermiş olsam da, benimle ilgili daha fazla olumsuz görüş bildirmemenizi rica ediyorum.

Atticus kendine." Elimi karnımın üzerine koydum. "Oğluna iyi bir baba olduğu gibi bu bebeğe de çok iyi bir baba olacağından eminim."

Annem başıyla onayladı. "Seni tekrar tebrik etmekten ve seni sevmekten başka bir şey söylemeyeceğim. Ve zamanı geldiğinde, nerede olursa olsun, seni ziyaret etmeyi ve sana yardım etmeyi umuyorum."

"Teşekkür ederim." Başımı salladım. "Minnettarım."

"Mimi'nin siz ona söyleyemeden vefat etmesi çok yazık," diye ekledi. "Bir torun sahibi olacağı için çok mutlu olurdu." Bir çörek ve Atticus'un getirdiği kahvelerden birini aldı. "Ben biraz bahçede olacağım."

O dışarı çıkarken Atticus beni kollarına aldı. "Annenin bana karşı bu kadar kin beslediğini bilmiyordum. Ama şaşırmamalıyım."

Başımı salladım. "Olayları bu kadar uzun süre bu şekilde ele almam benim hatam. Onu sana karşı kıskırttım ve özür dilerim. İkimiz de kendi payımıza düşeni yaptık. Ben başlattım. Sen bitirdin. Ama ikimiz de hâlâ buradayız. Ve ben seni seviyorum." Elimi yüzüne koydum. "Mimi'nin tek istediği bizim için en iyisiydi. Onun anısını onurlandırmak için en azından kendime karşı dürüst olmaya başlayabilirim. Seni seviyorum. Hiç vazgeçmedim ve bu bebeğin seninle olmasını çok istiyorum. Hiçbir şeyden vazgeçmene gerek yok. Bunu yapmana izin vermem. Bir yolunu bulacağız, tamam mı?"

Gözleri parlıyordu. "Nicole... aşkım. Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama kabul ediyorum. Benim için önemli olan tek fikir seninki. Ve bu kelimelerin tekrar ağzından çıktığını duymak?" Beni kollarına aldı. "Seni çok seviyorum bebeğim."

Bir süre sonra Atticus kalan kahveleri aldı ve bir tanesini bana ikram etti. "Hadi kahvelerimizi alıp yürüyüşe çıkalım."

"Şimdi mi? Daha yapacak çok işimiz var."

"Bekleyebilir. Kafamızı boşaltmamız ve kafein almamız gerekiyor - senin için yarım kafein. Temiz hava bize iyi gelecektir."

Başım çatlayacak gibiydi, bu yüzden tartışmayacaktım. "Tamam." Kapağı geri çektim ve kapıdan çıkarken ilk muhteşem yudumu aldım.

Yolun birkaç blok aşağısında, ilkbahar ve yaz aylarında önünde mor çiçek sepetleri olan, hayalimdeki beyaz evin önünden geçtik.

İçimi çektim. "İşte orada..."

"Hâlâ o evi seviyorsun, değil mi?"

"Seviyorum."

"Biliyorsun, sen sadece dışını gördün. İçini beğeneceğini nereden "

"Dış cepheye bu kadar iyi bakıyorlarsa içinin de güzel olmadığını düşünemiyorum."

Atticus adımlarını yavaşlattı. "Acaba sahibi görmemize izin verir mi?"

"Bunun ne olur ki? Sadece onu daha çok istememe neden olur." "Yine de sormamız gerektiğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Bu çok tuhaf ve kaba bir davranış Atticus. Ben bunu asla yapamam."

"Cidden... ona sor."

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun? Onu tanıyor musun?"

"Tam burada duruyor." Atticus aniden durdu ve kendisine doğru bir işaret yaptı. "Ona sor."

Çenem düştü. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" "Evi görmemi iste, sana haber veririm." Sırıttı. "Evi... görebilir miyiz?"

Kalbim küt küt atarken sordum.

İşıl ışıl parlayarak elini cebine attı ve bir anahtar çıkardı. Havaya fırlattı ve yakaladı. "Elbette. Gidelim."

Neler oluyor? Beni eve götüren Atticus'u takip ettim.

Etrafta biraz dolaşırken içerisinin de hayal ettiğim kadar güzel *olduğunu* fark ettim; koyu renkli, rustik ahşap ve yıpranmış parçaların bir kombinasyonu, eski görünümlü ama eski değil. Mobilyalar güzelce döşenmişti ve mekân kusursuz bir şekilde temizdi.

"Anlamıyorum," dedim ona. "Bunu bana açıkla."

"Tamam. Burada Mimi'ye bakarken, sahibine reddedemeyeceği bir teklifte bulundum. Bana satmayı kabul etti. Adam ve karısı zaten küçülmeyi düşünüyorlardı. Yani mükemmel bir zamanlamaydı."

"O zamandan beri bu evin sahibi misiniz?"

"Evet. Elimde tutuyorum ve iş yaptırıyorum."

"İçerisi zaten böyle mi dekore edilmişti? Çünkü ben tam olarak böyle hayal etmiştim."

"Tam olarak değil. Bazı şeyler onların. Ama zevkinizi biliyorum ve Pinterest panolarınıza erişimim var. Tina'da bir anahtar var ve son birkaç aydır kurulumuna yardım etmek için geliyor. Ona kredi kartımı verdim ve şehre gitmesini söyledim."

"Aman Tanrım." Ağzım açık kaldı. "Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun? Bu yolculuk planlı bile değildi."

Omuz silkti. "Sana ne zaman söyleyeceğimden emin değildim. Henüz tam olarak hazır değil. Sürpriz olmasını istedim ve benimle olmak istesen de istemesen de sana verecektim. Benden hiçbir şey almadın ama Monksville'deki rüya evine sahip olmanı istedim. Buraya son geldiğimizde ona bakışından, senin için hâlâ çok şey ifade ettiğini anladım. Onu *benim* için bir rüya haline getirecek tek şey, onu seninle paylaşmak olurdu. Ama bu sana bağlı. Nihayetinde burası senin evin olacak."

Şok içinde etrafta dolaşmaya devam ettim. Ön taraftaki sepetleri dolduran aynı güzel mor menekşeler, mekanın her yerinde çeşitli vazolara yerleştirilmişti. "Tina bu çiçekleri de mi buraya koymuş?"

"Ön taraftaki mor çiçeklerden her zaman daha çok bahsederdin, ben de ona içeriye biraz daha eklemesini söyledim. İpek oldukları için ölmezler."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Yalan söylemeyeceğim. Tepkin konusunda biraz endişelendim. Seni satın almaya ya da hayatına girmeye çalıştığımı düşünmeni asla istemem. Mesele bu değil. Ama dürüst olmak gerekirse, bugün annene karşı beni nasıl savundun? Bunu sana bildirmek için doğru zaman olduğunu düşündüm. İlk defa, bu evin tadını seninle *birlikte* çıkarabileceğime dair cesaretlendiğimi hissediyorum."

"Sen de içinde yaşamadığın sürece bana bir ev hediye etmene izin vermezdim." Elimi tuttu ve gülümsedi. "Hadi evin geri kalanını gezelim."

Atticus beni üst kata çıkardı. Biri ana, ikisi diğer üç yatak odası vardı.

"Evin büyüklüğü göz önüne alındığında sadece üç yatak odası olmasına şaşırdım," dedi. "Ama bir gün her zaman bir ekleme yapabiliriz."

"Sanırım hepsi sayıldı o zaman," dedim. "Öyle mi?"

"Bizim, Christian'ın ve bebeğin odası."

Atticus'un gözleri duyguyla doldu.

"Christian'ı hayatıma kabul edip edemeyeceğimden şüphe duyduğunu biliyorum ve bunda haklısın," dedim ona. "Ama Christian'ı da oğlum olarak kabul etmeden seninle birlikte olabilmemin imkânı yok. Eski ben bunu asla anlayamazdı. Böyle radikal bir kabullenmeyi düşünemeyecek kadar egosu vardı. Ama bu süreçte büyüdüm ve affetme konusunda çok şey öğrendim."

son birkaç aydır. Christian'ın nasıl ortaya çıktığı konusundaki kıskançlık ve düşmanlığı bir kenara bırakmak bana ikinizi de sevme özgürlüğü veriyor."

Atticus kollarını bana sararken nefes verdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Alt kata döndük ve mutfağın hemen dışında bir dizi gömme raf fark ettim. Gömme aydınlatmaları vardı ve her biri dünyanın farklı bir yerinden gelen düzinelerce Starbucks kupası sergiliyorlardı. Atticus bunları biriktirmeyi sevdiğimi biliyordu ama çok fazla seyahat etmediğim için çeşitli eyaletlerden sadece birkaç tanesine sahiptim, ABD dışından hiçbir şey yoktu.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Fark etmen yeterince uzun sürdü." Gülümsedi. "Grupla ne zaman yeni bir şehre gitsek, sana bir tane getirmeye çalışırdım ya da kahve getirecek kişiden bana bir tane getirmesini isterdim. Birkaç kez kırıldılar ya da yolda kayboldular ama bunlar sakladıklarımın hepsi. Her turdan sonra onları eve getirdim. Onları size verme şansım olup olmayacağını asla bilemezdim ama onları biriktirmek benim için umuda tutunmanın bir yoluydu. Geçenlerde bu raf fikri aklıma geldi, bu yüzden hepsini sardım, bir kutuya koydum ve Tina'dan onları benim için buraya yerleştirmesini istedim. Gördüğünüz gibi dünyanın neresinde olursam olayım hep sizi düşünüyordum."

CHAPTER 34

ATTICUS

Turnede her gece çaldığımız son şarkı benim davul solomu içeriyordu. Tristan bana bakardı, ben de başımı sallardım ve zil sesleriyle karışık bir vuruş patlamasına dönüşen gürültülü ritmi başlatırdım. Kalabalık her zaman çılgına dönerdi; ego artışı hakkında konuşurduk.

Philly'deki bu performans muhtemelen kariyerimin en iyilerinden biriydi. Bu turnenin sadece ikinci durağıydı ve henüz seyahat etmekten yorulacak zamanımız olmadığı için tamamen gaza gelmiş olmalıydım.

Ama bunun yerine, gösteri bittiğinde kendimi boş hissediyordum, bir zamanlar bir turnenin başlangıcında ya da davul solomun sonunda hissettiğim heyecanı artık hissetmiyordum. Cesaret kırıcı ve rahatsız ediciydi. Aklımda çok şey vardı. Mimi'nin vefatından sonra hala moralim bozuktu, torununun torununu asla tanıyamayacağı ve ona veda edemediğim için üzgündüm.

Tristan beni soyunma odasında yakaladı. "Selam dostum. Bu gece inanılmaz bir performans sergiledin."

"Teşekkürler." Başımı öne eğdim; iltifat aldığınızda vermeniz gereken tepki tam olarak bu değil.

"Ne ?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Aslında gerçeği bilmek isterseniz, oldukça mutsuzum. Nicole'u özlüyorum. Onun yanında olmalıymışım gibi hissediyorum. Ve müziğimiz hala bu şekilde patlarken bu yoklukların bir sonu olacağını sanmıyorum. Ne kadar şanslı olduğumuzu takdir etmediğimi düşünmeni istemem. Ama bazı günler, sadece normal bir hayat istiyorum. Bugün de o günlerden biri."

Başını salladı. "Normal bir hayat istediğimden bahsettiğim ve senin bana deli olduğumu söylediğin zamanları hatırlıyor musun? Bu, başarıyı sorunlarından kaçış olarak kullandığın zamanlardı. Sanırım sonunda nereden geldiğimi anladığın bir noktaya geldin. Başarıyı takdir etmediğimizden değil ama bu hızla ilerlemek sonsuza kadar devam edemez."

"Nicole'ü geri almasaydım sanırım sorun olmazdı."

"Anlıyorum," dedi Tristan. "Ve sana ciddi bir soru sormak üzereyim. Seninle dalga geçtiğimi düşünmeni istemiyorum."

"Pekala..."

"Turu iptal etmek mi istiyorsun?" Yüz ifadesi son derece ciddiydi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu neden söyledin ki? Bunu yapamayacağımızı *biliyorsun*."

"Kim demiş? Patronun ben olduğumu unutuyorsun."

"Ronan aynı fikirde değil. Ayrıca bunu önerdiğini bilse çıldırırdı."

Tristan elini omzuma koydu. "Bizim için her şeyden vazgeçtin. Bir gecede ünlü olduk ve bu senin evliliğini mahvetti. Ondan sonra cehennemi yaşadın ama yine de her lanet geceye geldin. Her lanet gösteriye. Hatta bir keresinde ruh sağlığım için bir şovu iptal *etmiştim*, hatırladın mı? Ama sen bir kere bile gelmedin. Bu gece bile harikaydın ama yine de bana boğulduğunu söylüyorsun. Eğer bir şey söylemeseydin, asla bilemeyecektim. Kırılmadan önce bir molaya ihtiyacın var. Ve istesen de istemesen de sana bunu vereceğim."

Başımı salladım. "Bunu yapmana izin veremem."

"Bir şey yapmama *izin vermene* gerek yok, sadece yapacağım."

"Turu iptal etmene ihtiyacım yok. Sadece onu görmek için biraz zamana ihtiyacım var. Böylece yeniden enerji kazanmış olarak geri dönebilirim."

Tristan çenesini kaşıdı. "Tamam. Açıklanmayan hastalık nedeniyle önümüzdeki üç gösteriyi iptal etmeye ne dersiniz? Ondan sonrasını zamana bırakırız. Geri dönmeye hazır olduğunda, bu şeyi tekrar yola çıkaracağız, ama bir saniye bile erken değil."

"Bu konuda ciddi misin?"

Tristan başıyla onayladı. "Bir haftalığına eve git. Kadınınla birlikte ol. Ben de eve gidip benimkiyle olacağım. Hazır olduğunuzda tekrar bir araya geliriz."

Bu fırsatı geri çevirmek zordu. "Teşekkür ederim. Bunu kabul edeceğim."

Sırtıma bir tokat attı. "Yarına kadar kimseye bir şey söylemeyeceğim, Ronan da dahil. Bu gece herkes çok çalıştı. Sabah onlara söylemeden önce biraz rahatlasınlar. Bu gece kendim yatmak isterken onların endişesine ihtiyacım yok. Ama buradan defolun gidin ve eğer soran olursa yokluğunuz için bir mazeret uyduracağım."

Üzerimden büyük bir sevinç dalgası geçti.

*Bebeğimi göreceğim.
Bebeklerimi.
de.*

O gece New York'a giden bir uçak bulabildim. Ama havaalanında sırada beklerken telefonum bir mesajla aydınlandı.

Tristan: You need to get back here.

Midem bulandı.

Atticus: What's wrong? I was just about to board.

Hemen ardından Nicole'dan bir mesaj aldım.

Nicole: Where are you?

Atticus: About to board a plane to New York.

Nicole: Don't! I'm here in Philly!

Etrafıma bakındım.

Atticus: What? Where?

Nicole: On your bus.

Ne oluyor be?

Atticus: Stay there. I'm headed back!

Havaalanındaki kalabalığın arasından geçerken kalbim hızla çarpıyordu. Bir araba çağırdım ve tur otobüsümüzün park ettiği yere kadar bir saat süren yolculuğun her saniyesinde terledim.

Nefes nefese otobüse koştuğumda güzel kadınımı koltuklardan birine uzanmış, ayaklarını uzatmış halde buldum. "Neden bana geleceğini söylemedin?"

Doğrulup oturdu. "Sana sürpriz yapmak istedim. Uçağım rötör yaptı, bu yüzden bu kadar geç geldim. Turdan ayrılacağına inanamıyorum."

Başparmağımla yanağını okşayarak diz çöktüm. "Senden uzak kalmaya daha fazla dayanamadım."

"Sanırım aynı dalga boyundayız, çünkü ben de tam olarak böyle hissettim."

"Ne zamandır buradasın?"

Omuz silkti. "Sen söyle."

Gözlerimi kıptım. "Anlamıyorum."

"Bana ihtiyacın olduğu sürece buradayım. Dürüst olmak gerekirse, salonda o kadar kimyasalın içinde olmak beni hasta ediyordu. Bebek için iyi değil. Ama bu sadece kalbimin en başından beri istediği şeyi yapmak için resmi bir bahane. Burada seninle olmak istiyorum. Sadece turneye çıkmaktan korkuyordum. Ama bunu aşmam gerek."

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. "Turnede benimle mi kalacaksın?" "Eğer bize yer açabilirsen." Gülümsedi ve karnını okşadı.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Bu sadece senin için değil. Benim için de öyle. Eğer bunu gerçekten yapacaksak, Atticus, bu hayata alışmalıyım-senin hayatına. Bundan korkmayı bırakmalıyım. Düşman olduğunu düşünmeyi bırakıp onu kucaklamalıyım. O senin bir parçan."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. "Söz veriyorum burada olmaktan pişman olmayacaksınız. Sahne almadığım her anı birlikte geçireceğiz."

"O kadar uzağa gitmene gerek yok..."

"Benden çok sıkılacaksınız!" Otobüsün arkasına doğru bağırdım. "Hey, Tristan! Hamile karım için yatak odasına ihtiyacım olacak."

"Çoktan hallettim. Pisliklerimi temizliyorum. Sanırım sonunda bunu hak ettin. Gerçi Emily ziyarete gelirse, pes edip yatak odası olan ikinci bir otobüs almamız gerekebilir."

Ronan inledi. "Dışarıda kalan tek adam gibi hissetmekten bahsediyorum. En kısa zamanda bir kadın bulsam iyi olur, böylece otobüsün arkasında kendime ait bir yatak odası bulabilirim. Görünüşe göre, ranzalarda uyumamak için ya baş şarkıcı ya da kırbaçlanmış bir erkek olmanız gerekiyor."

Tristan ona, "Senin kıçın gerçek bir ilişkiye girdiğinde, ben de senin için odamı seve seve veririm," diye güvence verdi.

"İzin verirseniz, karımla biraz vakit geçirmem gerekiyor." Nicole'ün elini tuttum ve onu otobüsün arka tarafındaki yatak odasına götürdüm.

Yatağa uzandı. "Bana karım deyip duruyorsun." Kapıyı kapattım ve kilitledim. "Sen benim karımsın." "Teknik olarak artık değilim."

Yatağa süründüm ve onunla yüzleştim. "Sen benim karımın aşkıydın..." Başımı salladım. "*Hayatımı* kastediyorum. Tanrım, burada olduğun için hâlâ çok şaşkınım..."

Düzgün düşünemiyorum ve nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Ama sonuç olarak, sen benim karımsın. Her zaman da öyle olacaksın. Bir kağıt parçası hiçbir şey ifade etmez." Burnunu öptüm. "Burada olduğuna inanmadığım gibi, beni ilk kez bir arenada sahne alırken göreceğine de inanamıyorum."

Nicole ve ben ilk büyük turnemden önce ayrılmıştık.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ne?"

"Aslında sizi daha büyük bir mekanda performans sergilerken görmüştüm..." Gözlerimi kıstım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Nicole başka tarafa baktı. "Bunu asla kabul etmeyecektim..." Durakladı. "Ama birkaç yıl önce sizi görmek için bir bilet almıştım. Aslında burada, Philly'deki gösterilerinizden birine gitmiştim."

"Yaptın mı?" Göğsüm daraldı. "Bunu nasıl bilemedim?" "Koltuklar korkunçtu." Kıkırdadı.

"Bana söyleseydin kesinlikle daha iyisini yapabilirdim."

Başını iki yana salladı. "Bu bir son dakika kararıydı. Tam olarak konuşmuyorduk. Ne kadar üzgün olsam da seni çok özlemiştim. Sadece bir geceliğine yanında olmak, birkaç saatliğine dünyanın aynı diliminde olmak istedim - tabii ki senin haberin olmadan." Sesi titriyordu. "O sırada Julian'la birlikteydim. Ona yalan söyledim ve bazı arkadaşlarımla kız kıza bir hafta sonu geçireceğimi söyledim. Philly'ye tek başıma gittim, bir otelde kaldım, boktan biletimle sırada bekledim ve burun deliklerinde oturdum."

"Tanrım. Seyirciler arasında olman ve orada olduğunu bilmemem kalbimi kırıyor."

"Amaç da buydu zaten. Ve muhtemelen yapmamanız daha iyi oldu. Performansınızı etkileyebilirdi."

"Kesinlikle, öyle olurdu. Özellikle de o zamanlar." Nefes verdim. "Ama garanti ederim ki sen burun kanadında otururken ben seni düşünüyordum. Çünkü senin aklıma gelmediğin hiçbir şarkıyı çalmadım. Bizim için en çok üzüldüğüm zamanlarda bile, hiçbir şey içimdeki tutkuyu senin kadar ateşleyemedi. En iyi zamanımda da en kötü zamanımda da senin için çalışıyorum. Tıpkı bodrumdaki o kanepeden beni izlerken kendimi dünyanın kralı gibi hissettiğim günlerdeki gibi."

Parmaklarını saçlarımla arasından geçirdi. "Artık küçük sırrımı biliyorsun."

Başımı boynunun kıvrımlarına gömdüm ve uzun, yavaş bir nefes aldım. Bu kadının bebeğime hamile olduğunu bilmek beni tamamen çılgına çevirmişti.

Onun için.

Tişörtünü çekiftirdim. "şunu çıkarır mısın? Seni görmek istiyorum."

Gömleği başının üzerinden kaydıldı. Bir kenara atıp sütyenini çıkardı ve muhteşem göğüslerini sergiledi. Meme uçları son gördüğümünden üç ton daha koyuydu.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Bu meme uçları..." "Biliyorum. Kocaman ve daha koyu renkliler."

"Bayıldım." Karnının derisindeki çizgiyi izlemeden önce parmaklarımı birinin üzerinde dolaştırdım. "İçinde bu bebek varken şu haline bak. Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim ve bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bunu asla hak etmeyeceğim." Dilimi göğüs ucunda gezdirdim, sonra karnına doğru öptüm. "İşte bu yüzden turdan ayrılmam gerekiyordu. Kaçırđığım şu şeylere bak."

"Artık zorunda değilsin." Kafa derime masaj yaptı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne değifti? Sadece salondaki kimyasallar yüzünden olmadığını biliyorum..."

Nicole dirseklerinin üzerinde doğrulup oturdu. "şanslıyım ki her zaman geri dönebileceğim bir işim, yıllar boyunca bana bağlı kalan müşterilerim var. Seninle bir daha asla böyle vakit geçiremeyeceğim aklıma geldi. Bunun sahip olacağım tek hamilelik olup olmadığını bilmeme imkan yok. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yok. Sadece gelmem gerektiğini hissettim. *İstedim*. Bu da tur hayatı hakkındaki korkularımı bir kenara bırakmak anlamına geliyor." Sırıttı. "Bana doğru geldiğini hiç düşünmemiştim."

Başımı göğsüne yasladım ve elimi karnına koydum. "Aman Tanrım."

Sıçradı.

"Ne?" Onu inciteceğimden korkarak başımı .

"Sanırım bebeğimizin hareket ettiğini hissettim."

"Gerçekten mi?"

"Sanırım hareket ettiğini görmek için çok erken. Ama kesinlikle bir şeyler hissettim."

"Çocuğumuz sonunda birlikte olduğumuz için mutludur belki?"

Kıkırdadı. "Az önce yine yaptı. Bebeğiniz tekmelemeyi seviyor." Elimini teninde gezdirdim. "Belki de davul çalıyordu..."

CHAPTER 35

NICOLE

Birkaç gün sonra, herkes gösteriden önce ses kontrolü için arenaya indiğinde, Atticus'a biraz kestirmek için otobüse geri döneceğimi söyledim. Hamile olmak beni yoruyordu.

Oraya vardığımda otobüs boştu. Muhtemelen tek başıma bindiğim tek seferdi. Tam arka yatak odasındaki yorganın altına girmek üzereydim ki kapının hâlâ bir aralık açık olduğunu fark ettim. Ama kilitlemek için ayağa kalktığımda sesler duydum.

Yatak odasının kapısında bir gözetleme deliği vardı, bunu her zaman tuhaf bulmuştumdur ama şu anda çok kullanışlıydı. İçeri baktım ve gelenin Ronan olduğunu fark ettiğimde nabzım sakinleşti.

Sırtı bana dönüktü. "Sadece birkaç dakikam var," dedi birine - kim olduğunu göremiyordum. "Onlara biraz ara vermem gerektiğini ve hemen döneceğimi söyledim."

"Yalan söyledin ve beni bulmaya mı geldin? Kulağa oldukça çaresiz geliyor," diye cevap verdi bir kadın sesi.

"Senin için çaresizim. Haklısın." Sonra dudakların şapırdama sesi geldi.

"Buraya kimsenin geri gelmeyeceğinden emin misin?" diye sordu.

"Herkes ses kontrolünde," dedi. "Sahil temiz."

Harika. Buraya yanında bir hayran mı getirmiş? Şimdiye kadar tur boyunca böyle bir şeyle karşılaşmadığım için şanslıydım. *Oh neyse. Sürdüğü sürece iyiydi.* Tam onları yalnız bırakıp yatmak üzereydim ki Ronan yer değiştirdi ve kiminle konuştuğunu net bir şekilde görmemi sağladı.

Hayran falan değildi. Kenzie'ydi.

Kenzie.

"Bu hâlâ riskli," dedi.

Kollarını ona doladı. "Biliyorum. Ama seni özlüyorum ve seninle yalnız kalmak için çok fazla fırsatım yok."

Sonra öpüşmeye başladılar.

Vay anasını.

Kenzie ve Ronan.

Atticus'un yeğeni ve Ronan.

Bu ne zamandır devam ediyor?

İç çekti. "şekilde saklanmak zorunda olmamız gerçekten sinir bozucu."

Ronan, "Sana söyledim, ona söylemekten ve sonrasıyla ilgilenmekten son derece mutluyum," dedi.

"Ve sen turnedeyken seni eşek sudan gelinceye kadar dövmesini mi istiyorsun? Bunun olmasına izin veremeyiz. Her şey bittikten sonra olmalı."

Ağzım açık kaldı.

"Bu çok saçma," dedi. "İkimiz de yetişkiniz. Gizlice dolaşmak zorunda olmamalıyız."

"Biliyorum. Ama beni o şekilde görmüyor çünkü ben onun çocuğu gibiyim." "Şu anda yeterince çocuğu var."

Nefesi kesildi. "Bu çok kötüydü."

"Biliyorum. Bak, onu kardeşim gibi seviyorum. Ve bunu öğrenmesinden de çok korkuyorum. Ama seni daha çok seviyorum ve bunu saklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Aşk mı?

"Sadece birkaç ay," diye ısrar etti. "İnanın bana, bu süreci atlatmak için zamana ihtiyacı olacak. Turun ortasında böyle bir şey olamaz."

Ronan içini çekti. "Haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum."

Birkaç dakika sonra, önce o çıktı ve kısa bir süre sonra o da onu takip etti.

Onların çalınan anı sona ermişti ama benim çenem yerde kalmıştı. Yatağa uzandım ama artık o kadar da uykulu hissetmiyordum. Bunu Atticus'tan nasıl saklayacaktım?

Kenzie ve Ronan gittikten yarım saat sonra otobüste yine ayak sesleri duydum.

Gözetleme deliğine gittim ve kim olduğunu görünce hemen açtım.

"Burada ne yapıyorsun?" Kollarımı açtım ve Emily'ye doğru koştum.

Bana sarılmak için uzandı. "Tristan'a sürpriz yapmaya geldim." Bana bakmak için geri çekildi. "Aman Tanrım, şimdiden belli oluyorsun."

"Öyleyim... sadece biraz." Karnımı ovuşturdum. "Seni görmek güzel. Buradaki tek eş olarak kendimi yersiz hissediyordum."

Görünüşe göre şimdi Atticus'un izinden gidiyor ve kendimden yine onun karısı olarak bahsediyordum.

Alçak sesle konuştu. "Sana bir sır verebilir miyim?" "Elbette."

"Tristan ve ben henüz kimseye söylemedik ama yakında size katılacağız."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen de mi hamilesin?" "Hamileyim."

"Senin için çok heyecanlıyım!" Ona tekrar sarılmak için uzandım.

Saçıma doğru konuştu. "Bebek meseleleri hakkında konuşabileceğim biri olduğun için mutluyum."

"Ne kadar kaldı?"

"İki ay. Ben üç ayı doldurana kadar kimseye söylemeyeceğiz. Başka kimse bilmiyor. Çocuklara söylemedi. Ama sana söylemek zorundaydım."

Elini sıktım ve iki koltuğa birden oturduk. "Senden sadece birkaç ay öndeyim. Ne yaptığımı bilmiyorum ama ilerledikçe öğrendiğim her şeyi aktaracağım."

"İnanın bana, bunu takdir ediyorum."

"Tüm tur boyunca kalacak mısınız?"

"Keşke. İşten bir hafta izin aldım ama sonra geri dönmek zorundayım. Peki ya sen? Ne zamandır buradasın?"

"İzne . Yani, şimdilik, süresiz." "Bu çok büyük bir şey!"

"Kariyerimi her zaman ön planda tuttum. Ama Atticus Mimi konusunda bana yardım etmek için geldiğinde her şeyi bıraktı. Bu deneyimi ona borçluyum. Şu anda benden ayrı kalmak istemediğini biliyordum ve ben de ondan ayrı kalmak istemiyorum." Omuz silktim. "Bir kez olsun kalbimin sesini dinledim."

Başını salladı. "Bu inanılmaz. Ama bununla nasıl başa çıkıyorsun? Tecrübelerime dayanarak bu ortamda olmanın kolay olmadığını biliyorum. Kadınların şovlar sırasında kendilerini sürekli erkeklere attıklarını ve sonrasında da onları takip ettiklerini görmek zor."

Koltuğa uzandım ve ayaklarımı havaya kaldırdım. "Eğlenceli değil ama garip bir şekilde? Düşündüğümünden daha kolay - tahmin etmediğim bir değil. Sanırım kafamda o kadar abartmışım ki gerçek o kadar da kötü değil. Korkunun sahip olduğum en iyi şeyi mahvetmesine izin verdim, Emily. Bunu tekrar yapamam. Bir noktada, bildiklerime güvenmeli ve korkunun hayatımı yönlendirmesine izin vermemeliyim."

"Seninle gurur duyuyorum. Çok olgun davranıyorsun." Kıkırdadı. "Hâlâ çoğu gün bir kaltağın gözlerini oymak istiyorum."

Güldüm. "Beni yanlış anlama, burada olmanın o kısmını *sevmiyorum*. Ama kafamın içine girmesine izin veremem, musun? Zaten hayatımın büyük bir kısmını mahvetti."

Otobüsün kapısı açıldı ve Kenzie içeri girdi.

Bu kadar çabuk mu döndün?

Bizi görünce fotoğraf makinesini bırakıp yanımıza geldi. "Emily! Geleceğinizi bilmiyordum."

Ben büyük bir sırrı bilmiyormuş gibi görünmeye çalışarak beceriksizce kıpırdanırken sarıldılar.

"Burada olduğumu henüz kimse bilmiyor," dedi Emily ona. "Kocama sürpriz yapmaya geldim ama görünüşe göre hâlâ ses kontrolünde. Turne fotoğrafçılığı nasıl gidiyor?"

Kenzie oturdu. "Kesinlikle bayıldım. Tur daha yeni başladı ve şimdiden hayatımın en iyi deneyimi oldu."

Eminim öyledir.

Bana döndü. "Nicole'ün burada olması her şeyi daha da güzelleştirdi."

"Şaka mı yapıyorsun? Bana ayıracak zamanı yok." Göz kırptım. "Ne zaman arkamı dönsem, beni tersliyor. Onunla konuşmak için neredeyse hiç fırsatım olmuyor."

"Çünkü ben işten çıktığımda her gece amcamın yanında kalıyorsun."

"Bu doğru, sanırım."

"Yine de anlıyorum." Sırıttı. "Kayıp zamanı telafi etmek."

Şimdi aklımda olan bir şeyi dile getirmek için iyi bir zaman olduğunu hissettim. "Dinleyin... Bir konuda ikinizin de görüşüne ihtiyacım var."

Kenzie eğildi. "Tamam..."

"Ne yiyeceğimizi kazara öğrendim ." Emily'nin nefesi

kesildi. "Cinsiyeti mi?"

Başımı salladım.

"Aman Tanrım." Kenzie alkışladı. "Ne oldu?"

"Atticus'un haberi bile yok, bu yüzden ona söyleyene kadar bunu bir sır olarak saklıyorum."

Görünüşe göre bir sürü sır saklıyordum.

Emily ağzını kapattı ve ayaklarını yere vurdu. "Ne inanamıyorum! için çok heyecanlıyım. Sende hiç

fikir."

"Güzel kuzenimle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Kenzie gülümsedi. "Ama bir dakika, insan *yanlışlıkla* cinsiyetini nasıl öğrenir?"

"Şey..." İçimi çektim. "Delaware'den ayrılmadan önce kontrol için bir kadın doğum uzmanına gittim ve teknisyen bir şekilde bildiğimi sanıp ağzımdan kaçırdı. Sanırım bugünlerde giderek daha fazla insan öğrenmeyi kabul ediyor. Atticus bilmediği için kendimi kötü hissediyorum, özellikle de en başta öğrenmek isteyen o olduğu için. Bu yüzden turda cinsiyetini açıklayarak ona sürpriz yapabileceğimi düşünüyordum."

"Ona ne zaman söylemek istiyorsun?" Emily sordu. "Benim bir fikrim var!" Kenzie araya girdi.

Düşüncelerini açıkladı ve bu hafta içinde performanslardan birinde duyuruyu yapmak üzere bir plan yaptık. Bunu yapacağım için gergindim ama aynı zamanda heyecanlıydım.

Emily, Kenzie'nin fotoğraf makinesine uzandı. "İyi fotoğraflar var mı?"

Kenzie kamerayı geri almak için neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Bu sette pek değil."

Emily gözlerini kıstı. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Bu kamerayı benden geri almak için neredeyse pantolonundan fırlayacaktın."

Kenzie kızardı. "Hayır, kızarmadım." "Evet, yaptın." Güldüm.

Kenzie'nin yüzü daha da kıpkırmızı oldu.

Emily elini uzattı. "Neden onları göremiyorum?"

"Yapabilirsin ama bunlar sadece antrenman yapan çocukların fotoğrafları. Heyecan verici bir şey yok."

Aptal rolü yaparak gözlerimi kıstım. "Görmemizi istemediğin bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece... düzenlenmemişler."

"Kimin umurunda?" Emily elini tekrar uzattı. "Bir ..." Kenzie kamerayı isteksizce teslim etti.

Vizördeki fotoğrafları görmek için Emily'nin omzunun üzerinden eğildim. Her biri Ronan'a aitti. Çoğunlukla samimi. Müstehcen ya da başka bir şey yoktu, bu da beni onun adına rahatlattı. Fotoğrafının çekildiğini fark etmemiş gibi görünürken gitarını tıngırdatarak pratik yaparken ve yakışıklı yüzünün birçok yakın çekimi vardı. Kenzie'ye baktığımda yüzü pancar gibi . *Tam olarak* ne olduğunu biliyordum.

ve yüzündeki sırıtışa bakılırsa Emily de bir şeylerden şüpheleniyor gibiydi.

"Bir favorin var gibi görünüyor," diye alay etti

Emily. Sırıtışımı bastırdım.

Kenzie boğazını temizledi. "Hayır, sadece yapıyordum. Bunlar kullanacağımız fotoğraflar bile değil."

"Demek istediğim tam olarak bu," dedi Emily. "Onlar senin kendi eğlencen içindi. Birinden hoşlandığın için neden utanıyorsun? Ronan biraz kaçık olsa bile çok seksi."

"Bundan bir şey çıkarma. Ona aşık değilim." Kenzie kamerayı kaptı ve neredeyse düşürüyordu. "Her neyse... İşe dönmem gerekiyor."

Otobüsten cehennemden çıkmış bir yarasadan

daha hızlı çıktı. Emily ve ben birbirimize baktık.

Emily yüzünü buruşturdu. "Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Onu utandırmak istememiştim ama Ronan'a karşı kesinlikle bir şeyler hissediyorum." Güldü. "Bu onun için korkunç bir şey, çünkü Atticus yeğenine dokunursa onu öldürür."

"Evet..." Patlamaya hazır hissederek mırıldandım.

"Ve bunu bildiği için Ronan *asla* Kenzie'ye dokunmaz," diye ekledi.

Şaşıracaksın.

"Yani çok güzel olsa bile muhtemelen şansı yok. Eğer işler farklı olsaydı Ronan'ın ondan hoşlandığını görebilirdim. Kaç yaşındaydı?"

"Yirmi dört, sanırım?" Yutkundum.

"Tamam, yani Ronan'dan on yaş daha genç. Sanırım bu fena olmazdı. Tristan ve benim aramdaki yaş farkından daha az. Her neyse, Tanrı biliyor ya Ronan'ın her yaştan biriyle çıktığını gördüm."

"Sorun yaş değil," dedim. "Mesele prensipte. Atticus onun için bir baba gibi ve Ronan da onun en iyi arkadaşı. Yani bu garip olurdu."

"Bu doğru. Ama bu uzun bir tur. Çok güzel bir kız. Ve eğer onun için yanıp tutuşuyorsa..." Emily omuz silkti. "Her şey olabilir, sanırım."

Gerçekler içimden patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Bu bakış da ne?"

"Ne bakışı?" İçimin yandığını hissettim.

Gözlerini kıstı. "Bir şey biliyormuş gibi görünüyorsun..."

Boğazımı temizledim. "Sana bunu söyleten ne?"

"Nicole, neler oluyor?"

Kahretsin!

Tuttuğum havayı dışarı verdim. "Hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermelisin."

Hevesle başını salladı. "Tamam..."

"Onları daha önce birlikte gördüm. Ronan ve Kenzie. Herkes ses kontrolündeyken birkaç dakikalığına birlikte olmak için otobüse gizlice girdiklerinde arka yatak odasında olduğumu bilmiyorlardı."

Ağzını kapattı. "Vay anasını."

"Onları öpüşürken gördüm ve konuşmalarına kulak misafiri oldum. Birbirleriyle görüşüyorlarmış. Ciddi ve bir süredir görüşüyorlarmış gibi geldi. "L" harfini kullandı. Ronan tur sırasında Atticus'a söylemek istediğini söyledi. Ama Kenzie bu konuda çıldırıyordu. Kendini tutan oydu. Turne sonrasına kadar beklemek istiyor."

Emily eğildi ve fısıldadı, "Senden başka kimse bilmiyor mu?"

"Sadece benim olduğuma eminim." Paniklemeye başladım. "Tristan'a söyleyemezsin." "Kimseye bir şey söylemek bana düşmez. Ama bunu saklıyorsun

Atticus'tan mı?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Sence bu yanlış mı? Tavsiyenize ihtiyacım var."

"Kahretsin." Uzun bir nefes verdi. "Genelde her şey için bir cevabım vardır ama burada doğru olanın ne olduğunu bilmiyorum."

"Öğrenmemem gerekiyordu. Unutmaya çalışmam ve hayatıma devam etmem gerektiğini hissediyorum, bırakayım ona istedikleri gibi anlatsınlar. Bu onların hakkı."

"Ama aynı zamanda bu, erkeğinizden saklamak için oldukça büyük bir haber."

Saçımı çektim. "Benim yerimde olsaydın Tristan'a söyler miydin?"

Dudağını çiğnedi. "Biliyor musunuz? Bildiğin gibi, grupla turneye ilk çıktığımda oldukça büyük bir sır saklıyordum. Turne bitene kadar Tristan'a hiçbir şey söylememeye karar vermiştim. Bundan hiç pişman olmadım çünkü en azından Kuzey Amerika ayağını bu kesinti olmadan atlatabildi. O anda onun için en iyisi olduğunu düşündüğüm kararı verdim, kendim için değil. Bence Atticus'u en iyi siz tanıyorsunuz ve bunu öğrenmenin onu turun geri kalanından alıkoyacağını düşünüyorsanız beklemelisiniz."

Başımı salladım. Bu mantıklıydı ve bana sessiz kalmam için gereken gerekçeyi veriyordu. "Teşekkür ederim. Sen böyle söyleyince, onun iyiliği için kendimi tutma konusunda daha iyi hissediyorum."

"Ronan ve Kenzie'nin de sana teŖekkür edeceğinden eminim." Nefesini saçlarına doğru üfledi. "Tanrım, Ŗimdi Kenzie'yle alay ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Zavallı kız zaten gizlice dolaŖtığı için stresli. Ve iŖte oradaydı, onu ele vereceğimi düşünüyordu."

"KonuŖtuklarını duyduğumu bilse çıldırırdı."

Emily kıkırdadı. "Atticus öğrendiğinde Ronan'ın iyiliğı için Ŗimdi bir dua zinciri baŖlatalım. Sence çılgına döner mi?"

Başımı salladım. "Umarım yapmaz. Umarım iki insan birlikte olmaya karar verdiğinde kimsenin onlara engel olamayacağını anlayacak kadar akıllıdır."

CHAPTER 36

ATTICUS

Minnesota'ya yeni varmıştık ve Nicole ile Emily herkese öğle yemeği almak için kiralık arabayı alırken ben ve çocuklar otobüste takılıyorduk.

Ronan tuvalete giderken telefonunu geride bırakmıştı. Bir mesajla aydınlandığında, bir şeyler gördüğümü sandım.

Kenzie: Just wanted to tell you that I love you.

Kenzie yazmıyor, mi? Görüşümü düzeltmek için gözümü kırptım.

Kenzie yazıyordu.

Ne? Aşk mı?

Yeğenim Ronan'ı seviyor mu?

Ne haltlar dönüyor burada?

Sakinleşmek için kendimi zorladım. Belki de farklı bir Kenzie'ydi.

Yine de bunun ihtimali neydi? Telefonu elime alıp ekranı Tristan'a doğru çevirirken elim titredi. "Bu da ne böyle?"

Yüzündeki soğukkanlı ifadeye bakılırsa, bu her ne haltsa onun için sürpriz olmamıştı.

"Kenzie ve Ronan arasında neler oluyor?" diye sordum. "Bir nefes al."

İnkâr bile etmedi. "Bunu biliyor muydun?" Öfkelendim.

"Onu öldürmeyecek birine söylemek zorundaydı."

Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. "Bunu benden nasıl saklarsın?"

"Bunu ne kadar iyi karşılayacağını kanıtlıyorsun. Turun ortasında böyle bir haber almayı gerçekten istiyor muydun?" Başını iki yana salladı. "Ama açıkçası bu konuda hiç suçluluk duymuyorum çünkü yanlış bir şey yapmıyorlar."

Ronan banyodan çıktı.

"Yeğenimle ne halt ediyorsun?" Kükredim.

Yüzü bembeyaz oldu. Ellerini uzattı. "Tamam... sakın ol."

"Sakinleşmeyeceğim." Nefesim kesilecekmiş gibi hissediyordum. "Dünyadaki her kadına sahip olabilirsin, neden benim yeğenim, seni pislik?"

"Neden o *değil*? Onun ne kadar özel olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Kaç kadınla yattığını biliyor mu?"

"Eğer bu konuyla ilgili olsaydı, Nicole'ün *seninle* birlikte olmaması gerekirdi, değil mi? Geçmişte yaptıklarımızla değerlendirilecek olsaydık hiçbirimiz iyi bir kadına layık olamazdık."

Ayağa kalktım ve yürümeye başladım. "Garip bir şeyler biliyordum. Bir garip davranıyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm tur boyunca hiç hayranınla takılmadın. Ondan önce de normalde olduğun kadar konuşkan değildin. Benden bir şey sakladığını biliyordum."

"Yani yatıp kalkmamam beni şüpheli mi yapıyor? Ne dediğini bir düşün. Kenzie'ye *sadık* kaldığım için hiçbir hayranımla birlikte olmadım." Durakladı. "Onu seviyorum."

"Aşk mı?"

Başını salladı. "Bir süredir devam ediyor. Yeni bir şey değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne zamandan beri?"

"Tristan'ın düğününden beri."

"Benden habersiz aylardır yeğenimle mi görüşüyorsun?" diye bağırdığımda ağzımdan tükürükler saçıldı.

"Bundan memnun olmadığını anlıyorum. Senin gözünde hiç kimse onun için yeterince iyi olmayacak. Ama ben senin en iyi arkadaşınım. Bunu sana bilerek yaptığımı mı düşünüyorsun? Kötü niyetle mi? Delirdin mi sen?"

Tristan, "Haklı bir noktaya değindi," diye karıştı.

İşaret parmağımı Ronan'a doğru sallayarak onu görmezden geldim. "Bunu benden sakladın."

Arkadaşlar bunu yapmaz."

"Gerçekten mi? Tıpkı Nicole ile boşanmanız konusunda Mimi'ye gerçeği söylediğin gibi mi? Bazen sevdiğimiz insanları korumak için onlardan bir şeyler saklarız."

Ağzımı açtım ama sonra kapattım. Son söylediği şey beni cevapsız bıraktı. Otobüsten çıkarken "Biraz hava almam lazım," dedim.

Neyse ki çocuklar beni rahat bıraktı. Yaklaşık beş dakika sonra yeğenimin otoparka doğru yaklaştığını gördüm.

"Atticus Amca..."

"Evet," diye

mırıldandım.

"Konuşmamız
gerek." "Ben de öyle
derdim..."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Beni dinlemen gerekiyor."

Bir kez başımı salladım ve devam etmesine izin verdim.

Birlikte olduğumuz için Ronan'ı suçlamakta çok acele ediyorsun, oysa bunu
ben yaptım."

Gözlerimi devirerek ofladım. "Bundan oldukça
şüpheliyim." "Beni dinlemen istiyorum."

"Pekâlâ." Kollarımı kavuşturdum.

"Onu takip ettim. Ronan'la sahne almaya başladığından beri ondan
hoşlanıyorum. *Yıllardır*. Açıkçası, o zamanlar onunla çıkmak için çok gençtim,
ama aşkım hiç azalmadı."

"Hoşlanmak iyidir, ama-"

"Konuşmama izin vereceğini söylemiştin." Ters ters
baktı. "Tamam..." Mırıldandım.

"Tristan'ın düğününden sonra neredeyse herkes odalarına dönmüştü.
Ronan'ın su kenarında takıldığını fark ettiğimde tüm ekipmanlarımı parçalamayı
yeni bitirmiştim. Ben de ona katılmaya gittim." Gözlerini kaçırdı. "O gece uzun
uzun konuştuk - onun kötü yetiştirilme tarzı, ailesinin alkolizmi, benim babamı
kaybetmekten duyduğum acı, kariyer hedeflerim hakkında. *Bütün gece*
uyumadık. Ve bunca yıldır ona karşı duyduğum fiziksel çekimin buzdağının
sadece görünen kısmı olduğunu fark ettim." Bir an durakladı. "O gece ona çıkma
teklif ettim. Ve ne oldu biliyor musunuz?" Kıkırdadı. "Beni geri çevirdi."

"Öyle mi?"

"Evet. O gece benimle konuşmaktan ne kadar keyif almış olursa olsun -daha
önce açıldığı herkesten daha fazla- bunu sana yapamayacağını söyledi.
Yıkılmışım çünkü ondan *gerçekten* hoşlanmışım."

"Ama belli ki hikâye orada bitmemiş," dedim.

"Her şeyin bittiğini *sanmıştım* ama ertesi sabah otelden aynı anda çıktık. Onu
düşünmeden edemediğimi söyledim. O da bütün gece beni düşündüğünü itiraf
etti. Onu terk etmek istemedim. Kalbimde onun da benim için aynı şeyleri
hissettiğini biliyordum ama seni incitmekten korkuyordu. Bir şans daha verdim.
Benimle havaalanına gelmesini ve birkaç günlüğüne Doğu Yakası'na gitmesini
teklif ettim."

İçimi çektim. "Ronan hiçbir zaman bir cesareti geri çevirecek biri olmamıştır."

"Doğru. Beni doğuya kadar takip etse bile bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledi. Yine de beni takip edemezdi. Yine de bu teklifi kabul etti ve New York'a indiğimizde birkaç gün boyunca şehri birlikte keşfettik. Beni Times Meydanı yakınlarında bir otele yerleştirdi. Ayrı odalarda. Günün sonunda Monksville'e dönmem gerekiyordu ama yine de onu bırakmak istemedim."

Geriye dönüp baktığımda Ronan'ın birkaç gün ortadan kaybolduğunu hatırladım. "Kaliforniya'ya geri döndü, çünkü düğünden birkaç gün sonra onu gördüğümü hatırlıyorum."

Başını salladı. "Yaptı ve o yolculuk tamamen platonikti. Hiçbir şey denemedi. Sadece eğlendik." Kenzie durakladı. "Sonraki haftalarda her gün irtibatta kaldık, gece geç saatlere kadar telefonda konuştuk. Birbirimize gittikçe daha çok aşık olduk. Yaklaşık bir ay sonra birkaç günlüğüne Los Angeles'a uçtum ve işler o zaman değişti. Söz veriyorum, bunu senden sonsuza kadar saklamayacaktık. Sadece turunuzu mahvetmek istemedik." Çenesini kaldırdı. "Ama Atticus Amca, bu değiştirebileceğin bir şey değil. Biz birbirimizi seviyoruz."

Orada sessizce dururken, onun haklı olduğunu biliyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Mükemmel değil ama onu seviyorsunuz, değil ?" diye ekledi. "Ona güveniyorsun. Neden ?"

"Bunun için iyi bir cevabım yok." Nefes alıp verdim. "Bunun bir süre kafama dank etmesine izin vermeliyim."

"değil... ama lütfen bunun turu ya da daha da önemlisi arkadaşlığınızı mahvetmesine izin vermeyin."

"Hiçbir şeyin beni performansımdan alıkoymasına izin vermedim. Bu da farklı olmayacak."

"Tamam..." diye mırıldandı. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra söylemedi.

Kenzie tam ayrılırken Nicole ve Emily paket servisle yaklaştılar. Emily yiyeceklerle otobüse girerken, Nicole yüzüme baktı ve Kenzie'nin uzaklaşmasını izlemek için döndü. Tekrar bana baktı. "Biliyor musun..."

Ne oluyor lan? Bunu bilmeyen tek kişi ben miydim? "Sen biliyor musun?"

Nicole kızardı. "Birkaç gün önce sound check'e gitmek yerine biraz kestirmek için otobüse döndüğümde tesadüfen öğrendim. Orada olduğumu bilmiyorlardı ama onları kısa bir süre birlikte gördüm."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Tanrım."

"Sana söylemek bana düşmezdi. Ve turu mahvetmek istemedim..." "Neden herkes benim bu kadar zayıf olduğumu düşünüyor? Kaybettikten sonra performans sergiledim."

sen. Eğer *bunu* yapabiliyorsam, her şeyin üstesinden gelebilirim."

Elini göğsüme koydu. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştık, değil mi? Sen ve Tristan hayatlarınızın aşkıyla birliktesiniz. Ronan da aynısını hak ediyor."

Şakaklarımı ovuşturarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Onu tanıdığımdan beri hiç kız arkadaşım bile olmadı."

"Belki de bunun gerçek olduğuna inanmak için bir neden daha vardır. Seçici biri ve harika bir zevki var, çünkü tanıdığım en iyi kızı seçti."

Her ne kadar öfkelenmek istesem de, iki yetişkinin gerçekten istiyorlarsa birlikte olmalarını engellemek imkânsızdı. Bunu kabullenmenin bir yolunu bulmalıydım. "Hiç olmasın, kızıma zarar verirse onu kesinlikle öldürürüm. Onunla ne kadar yakın olduğumuz umurumda değil."

"Sanırım seni bunu anlayacak kadar iyi tanıyor." Ayaklarının ucuna basarak beni yanağımdan öptü. "Bir keresinde ailemizden olmayan ama hayatımız pahasına güvendiğimiz insanlar hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Bana senden başka güvendiğim biri olup olmadığını sormuştun. Yoktu ama *tek* güvendiğin kişinin kim olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Ronan."

"Bunu bir düşün. Ona kendi hayatını emanet edebiliyorsan, neden Kenzie'ninkini emanet edemiyorsun?"

Ronan aniden otobüsten çıktı. "Araya girebilir miyim?"

"Elbette." Nicole otobüse girerken Ronan'ın yanağını çimdikledi.

Ronan buzları eritmeden önce bir bakışma başladı. "Kask takmalı mıydım?"

"Etrafımda seni önemseyen insanlar olduğu için şanslısın. Beni ikna etmeyi başardılar."

Gözleri samimiydi. "Bunu senden sakladığım için özür dilerim."

"Sevdiğiniz ve güvendiğiniz insanların sizden bir şeyler saklaması iyi bir duygu değil." Durakladım. "Ama neden hemen bir şey söylemediğini anlıyorum."

"Seni seviyorum, Atticus. Bunu biliyorsun. Ama söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey Kenzie'yi sevmeme engel olamaz. Olayların nasıl geliştiğini sana açıklamaya çalıştığımı söyledi. Bu bir gecede olan bir şey değildi. En başından beri büyük bir risk aldığımı biliyordum. Ama sen daha iyi bilmelisin

Birini sevdiğinizde, koşullar hislerinizi değiştirmez. Seni rahat ettirmek için uzak durmaya çalışabilirdim ama onu yine de severdim ve o da benim için aynı şeyi hissedirdi. Senin iyiliğin için ikimizin de mutsuz olmasını istediğini sanmıyorum."

Gözlerimi gökyüzüne diktim. "Haklısın. İstemiyorum. Ama o kızın tek baba figürü olarak onu korumak benim görevim. Bu da bana zarar verse bile seni incelemek anlamına geliyor."

Kollarını açtı. "İnceleyin. Bunu kaldırabilirim."

"Bak, kalbini koluna taktığını biliyorum. İyi bir insan olduğunu *biliyorum*. Ama bu, yeğenimin her zaman istediği türden ciddi bir ilişkiye hazır olduğunu anlamına gelmiyor. O bir romantik. Çok genç yaşta her şeyi ifade eden erkeğini kaybettikten sonra kalbinin kırılmasını göze alamaz."

"Onun kalbini kırmak gibi bir planım yok," diye beni temin etti.

Bir an ona baktım. "Hiç ilişki yaşamamışken bir ilişkiye hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sesini yükseltti. "Daha önce ona aşık olduğumu söylediğimi duymadın mı? Tanıştığımızda hazır olup olmamam önemli değil, olan oldu. Kusurlarımı takdir eden ve beni ben olduğum için seven birine aşık oldum, dünyanın geri kalanı için olduğum kişiye değil. O kişi Kenzie, Atticus. Bunu söylememin garip geldiğini biliyorum çünkü o senin yeğenin. Ama aynı zamanda *benim* aşkım. Ona asla zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Eğer yaparsam beni yok etmen için sana tam izin veriyorum."

"Bundan emin olabilirsin."

Uzun bir nefes verdi ve bana bunun onun üzerinde ne kadar ağır bir yük olduğunu gösterdi. "şimdi ne durumdayız?"

"Dikkatle izliyorum."

"Yani işleri bizim için zorlaştırmayacaksın?"

"Öyle bir planım yok."

Gülümserken omuzlarımı sıktı. "Buna minnettarım, dostum."

"Senin adına mutlu olmak istiyorum ama buna alışmak biraz zaman alacak."

"Anlıyorum. Henüz kıcıma tekme basmamış olman bile kazan. Bunu alacağım."

"Kendine uğursuzluk getirme."

"Tamam, Atticus Amca." Hınzırca bir sırıtış fırlattı.

"Dişlerinizin kıymetini bilerseniz, bunu tekrarlamazsınız."

CHAPTER 37

NICOLE

Gösteri o gece Minnesota'da her zamanki gibi devam etti ve masum seyirciler günün erken saatlerinde yaşanan dramdan habersizdi. Adamların birlikte her zamanki gibi inanılmaz bir performans sergilemeleri profesyonelliklerinin bir kanıtıydı.

Artık sırlarını saklamak zorunda olmadığımı göre, Ronan ve Kenzie için tamamen heyecan duyabilirdim. Artık saklamak zorunda olmadıklarını hissetmeleri beni çok mutlu etti. Kimse böyle yaşamak zorunda kalmamalı, özellikle de yarını asla garanti edemediğimiz için.

Seyirciler için sıradan bir konser gibi görünebilirdi, ancak bu gösterinin *benim* için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlardı. Bu, cinsiyetimi açığa çıkarma planlarımı hayata geçirmeye karar verdiğim konserdi.

Emily ön sırada yanıma oturdu.

"Ne zaman biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Normalde seyircilerle konuşmak için durdukları noktada."

Heyecanla alkışladı.

Üzerinde cinsiyet duyurusu olan rulo yapılmış bir poster panosunu gizlice içeri sokmuştum. Atticus'un görebileceği şekilde asmayı planlamıştım. Büyük olasılıkla ilk başta fark etmeyecekti ama Kenzie'yi fotoğraf çekmesi için hazırlamıştım. Ayrıca bu gece o anı çekecek bir kameraman da vardı.

Gösterinin ortalarına yaklaştıkça endişem arttı. O kadar gergindim ki, kocamın adını haykıran kadınları fark etmemiştim bile. Normalde her seferinde ürperirdim. Her zaman olduğu gibi, seyirciler arasında da sahneye doğru sütyenlerini ve iç çamaşırlarını fırlatmak gibi olağan şeyler yapan kadınlar vardı. Ama bunların hiçbirinin gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim. Bunun yerine, kendimi sakinleştirmek için müziğin vücudumda titreşmesine izin verdim, gözlerimi kapattım ve her saniyenin tadını çıkardım. Bebek tekmelemeye başladığında, bu sadece büyüyü arttırdı.

Karnımı ovuşturarak doğmamış çocuğumuza seslendim: "Uzun bir yoldan geldik bebeğim."

Nihayet gecenin en önemli anına geldiğimizde Atticus davul setinden kalktı. Midem bulandı. *Gidiyor muydu?* Atticus sahnenin önüne gitti ve Tristan'a bir şeyler söyledi, o da mikrofonu ona uzattı ve sırtını sıvazladı.

Grup gösterinin bu orta bölümünde sık sık seyircilerle konuşurken, Atticus arkadaki gizemli davulcu olarak kalırken, konuşmayı çoğunlukla Tristan ve Ronan yapıyordu. Grubun en çılgın davulcusu olarak ün yapmış olsa da, Atticus genellikle üçü arasında sesi en az çıkan davulcuydu. *Ama görünüşe göre bu gece öyle değildi.*

Koltuğumun kenarına oturmuş, söyleyeceklerini duymayı bekliyordum. Atticus sahnenin önünde durduğunda kalabalık çılgına döndü. Emily kulağıma konuştu, "Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sonunda mikrofona konuştu. "İyi akşamlar."

Sesi duyulduğunda çılgınlık yeniden patlak verdi. Gürültünün onun devam edebileceği kadar azalması birkaç saniye sürdü.

"Bu gece buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Minneapolis her zaman sahne almak için en sevdiğim şehirlerden biri olmuştur." Derin bir nefes aldı. "Bu gece seyirciler arasında size bahsetmek istediğim biri var." Atticus gözleri benimkileri bulmadan önce gülümsedi. "Beni Atticus Marchetti olarak tanıyorsunuz, Delirious Jones'un davulcusu. Sizin sayenizde harika bir kariyerim oldu ve inanın bana sevgiyi hissettim."

Adım atmaya başladı. "Yıllarca vahşi, bekar, kontrolden çıkmış bir rock yıldızı olarak ün yaptım. Magazin basınının size gösterdiği yanımda bu. Ama ben asla o adam olmadım." Durakladı. "Ünlü olmadan önce Nicole Marchetti'nin kocasıydım. Çok genç yaştan beri hayatımın aşkıydı. Bugüne kadar, onun kocası olmak en gurur duyduğum roldü."

Seyirciler arasında bir dizi sesi yükseldi.

"Muhtemelen çoğunuz evli olduğumu duyunca şaşırmışsınızdır. Nicole ve ben... kariyerim yükselmeye başladığında yolumuzu kaybettik. Hatalar yaptık. En çok da ben. Gençliğimden beri ona aşıkım ama başıma gelen en güzel şeyin gitmesine izin verdim. Ve o günden beri evrenin bizi bir şekilde tekrar bir araya getirmesini umuyorum."

Tekrar bana baktı.

"Nicole ve ben ayrı kaldığımız süre içinde hayatımda çok şey oldu. Bir oğlum oldu." Birkaç sesli soluklanma duyulduğunda Atticus devam etti. "Baba olmak hakkında ilk kez kamuoyu önünde konuşuyorum. Oğlum için

mahremiyet, ben bununla iyiydim. Ama bu gece size ondan bahsetmek istiyorum çünkü hayatının büyük bir bölümünü babasından uzakta yaşamak zorunda kalan değerli küçük oğlumla gurur duyuyorum. Neredeyse üç yaşında ve New York'ta annesiyle birlikte özel bir hayat yaşıyor. Onu hak etmesem de, bir çocuk için en tatlı, en bağışlayıcı ruha sahibim."

Atticus kısa bir süre gözlerini kapadı. "Bu yeteneğe sahip olsam bile, son birkaç yıldır hayatımın büyük bir parçasının eksik olduğunu hissediyordum. Ve o eksik parça Nicole'ümdü. O benim hayatımın aşkıydı ve hâlâ da öyle. Ve Mimi adında bir melek sayesinde, Nicole ve ben geçen yıl yeniden bir araya gelme fırsatı bulduk. Şu seyirciler arasında sadece Nicole değil, karnındaki bebeğimiz de var."

Seyirciler bu habere çoğunlukla alkışlarla tepki verirken, kalbim pır pır etti.

"Atticus sözlerine şöyle devam etti: "İkisini de kelimelerin ya da müziğin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum. "Çok mutluyum ve bunu hepimizin bilmesini istedim. Çünkü grubun herhangi bir süredir hayranıysanız, fark etmemiş olsanız bile beni en kötü halimde görmüşsünüzdür." Gülümsedi. "Bu benim en iyi halim. Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Sahneden indi ve benim ön sırada durduğum yere geldi. Şaşkınlıkla ağzımı kapattım.

"Bunu bu gece yapıp yapmayacağımdan emin değildim ama daha fazla bekleyemem." Mikrofona doğru nefes aldı. "Nicole, senin kocan olmak hayatımın en büyük onuruydu. Daha büyük olan tek şey bebeğinin babası olmak. Bebeğimizin. Seni çok seviyorum. Ve sana karım demekten asla vazgeçmemiş olsam da, umarım bana bunu tekrar resmileştirme onurunu verirsin." Tek dizinin üzerine çöktü ve bir yüzük kutusunu açarak, yıllar önce bana orijinalinin yerine verdiği yüzükten bile daha büyük bir pırlanta yüzük ortaya çıkardı. "Lütfen benimle evleneceğini söyle... tekrar. *Sonsuza* kadar."

"Evet!" Bir aşağı bir yukarı zıpladım ve kollarımı ona doladım. "Bunu yaptığina inanmıyorum."

Etrafımızda sürekli bir alkış senfonisi ve birçok kameranın flaşları patlarken, mikrofona tekrar konuştu. "Bu arada, arkadaki insanlar için evet dedi!"

Sonra mikrofonu önüme koydu. "Söylemek istediğin bir şey var mı, bebeğim?"

Hayal ettiğim gibi değildi ama bu şansı kaçıramazdım. Mikrofona konuştum ama doğrudan ona baktım. "Bu bir kız."

EPILOGUE

ATTICUS

Zarf Monksville'deki evimize yeni gelmişti. Doug bize derginin bir kopyasını göndermişti. En büyük müzik dergilerinden birinin bu ayki kapak konusu bizdik, ama biz derken sadece bizleri kastetmiyorum. Altımız birden.

Kapakta "*Delicesine Aşık*" yazıyordu: *Delirious Jones'un erkeklerinin arkasındaki kadınlar*

Geçen yılki tur sırasında herkesin önünde yaptığım evlenme teklifinden sonra basın Nicole hakkında daha fazla bilgi edinmek için çılgına dönmüştü. Çok geçmeden Kenzie'nin Ronan ile olan ilişkisini de öğrendiler. Ve birdenbire hayatımızdaki kadınlar basının başlıca hedefi haline geldi.

Basının bizi takip uğraşmaktansa, onları alt edeceğimizi düşündük.

Menajerimiz bu haber için dergiyle bir anlaşma yapmıştı, böylece kayıtları düzeltecek ve umarım sonrasında bize biraz mahremiyet sağlayacaktı. İşe yaramasa bile denemeye değerdı. Kapak fotoğrafına baktım, dünya çapında bir fotoğrafçı tarafından çekilmişti.

 nl  fotoğrafçı. Bir yıl önce çekilmişti ve Nicole o sırada sekiz aylık hamileydi, göbeğini ortaya çıkaran formda beyaz bir elbise giyiyordu. Ayrı bir hamilelik çekimi yapmıştık ama hayatımın en mutlu dönemlerinden birine ait bu enstantaneye her zaman vereceğim. Fotoğrafta    erkek oturuyordu; Tristan ortada, Ronan ve ben onun iki yanında. Sol tarafta, Nicole ayaklarımın dibinde yerde yatıyordu, uzun, kuzguni saçları vah  ve güzeldi, elini karnının üzerine koymuştu. O sırada gözle görülür bir şekilde hamile olan Emily de karnını göstermemeyi tercih etmişti, bu yüzden Tristan'ın arkasında durmuş, kollarını onun boynuna dolamış, uzun kahverengi saçları göğsünün üzerinde dalgalanıyordu. Sağ tarafta ise Ronan kucağında gülmekte olan Kenzie ile duruyordu.

Karıma göstermek için dergiyi mutfağı getirdim. Hala *yasal olarak* karım değildi. Planladığımız büyük düğün

bu yıl içinde gerçekleşecek. Önce yerleşmek istiyorduk ve yeni taşınmıştık. "Bak bu sabah ne geldi." Dergiyi tezgâhın üzerine koydum. "Aman Tanrım."

Kapağa bakarken gülümsedi. "Ben O kadar hamile olmayı özlüyorum ama çok iyi çıktı. Bu pozu vermeyeli çok uzun zaman olmuş gibi görünüyor."

Boynunu öptüm. "Yaşayan en seksi hamile kadın sendin." "Onun sırtımda olmasını tercih ederdim."

Küçük kızımızın başının üstünü öptüm. Küçük Adele, Nicole'ün sırtına bağladığı taşıyıcının içinde uyuyordu. Onu bu şekilde taşımak, Adele'in uykuya dalmadığı günlerde Nicole'ün bir şeyler yapabilmesinin tek yoluydu.

Mayıs sonunda Monksville'e taşınmıştık ve New York'a kalıcı olarak yerleşmeyi planlıyorduk, bu evi ara sıra hafta sonları ve yazları kullanmak üzere tutacaktık. Yukarı Batı Yakası'nda bir apartman dairesini kapatma aşamasındaydık.

Bugün herkesi Monksville'deki evimizde ilk kez ağırlayacaktık. Güzel bir Haziran günüydü ve buradaki ilk resmi partimizdi, sadece makaleyi kutlamak için değil, aynı zamanda Tristan bir tür duyurusu olduğunu söylemişti. kesinlikle merakımı uyandırmıştı; ne hakkında olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Delirious Jones zaten bir yıl ara vermeye karar vermişti, bu yüzden bunun grupla bir ilgisi olduğunu düşünemiyordum. Şu anda çok ihtiyaç duyduğumuz o molaya yeni başlamıştık ve ben bunun her saniyesine bayılıyordum.

Nicole biraz sebze kesti. "Tristan ve Emily dün gece geldiler, değil mi?"

"Evet, sokağın aşağısında bir Airbnb'deler."

Dokuz aylık oğulları Levi ile birlikte Los Angeles'tan ilk uçuşlarını gerçekleştirmişlerdi. Ronan da buradaydı, bir süre önce Ronan'ı nerede olursa olsun takip etmek için buradaki dairesini bırakan Kenzie ile Tina'nın evinde kalıyordu. Artık çoğunlukla serbest fotoğrafçılık yapıyordu. Bu ikisi birbirlerinden uzak kalmaya dayanamıyorlardı. Bu gece yeğenimin çocukluk odasında onunla birlikte uyuyacağı düşüncesini hâlâ tam olarak kavrayamıyordum ama işte . Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum.

"Tristan'ın haberinin ne hakkında bir fikrin var mı?" Nicole şarküteri tabağına zeytinleri dizerken sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Hem de hiç."

"İlginç olmalı. Emily yine hamile olamaz. Levi'yi doğuralı bir yıldan az oldu. Umarım onun iyiliği için değildir."

Ağzıma bir kalıp peynir attım. "Tristan'ın da benim gibi karısını tekrar hamile bırakmaya çalıştığını düşünmüyorsun değil mi?"

Elimi tokatladı. "iyi olur, dostum." "Bebek gibi konuşarak mı yoksa peynirle mi?"

"İkisi de." Güldü.

"Şaka yaptığımı biliyorsun," dedim, ikinci bir küp peynir çalarak.

Nicole ile kesinlikle bir çocuk daha istemiş olsam da, kısa bir süre önce gece boyunca uyumaya başlayan neredeyse bir yaşındaki çocuğumuzla şimdilik ellerimiz doluydu. Kızımız, olmasını hayal ettiğim her şeye sahipti: sağlıklı, mutlu ve tıpkı Nicole gibi görünüyordu. Onu her gördüğümde, Adele'in şu anda burada olabilmesi için annesinin ve benim yaşadığımız her şeyin nasıl gerçekleşmiş olması gerektiğini düşündüm. Nicole ve benim yaşadığımız zor zamanlarla ilgili artık hiçbir pişmanlığım yoktu. Adele her şeye değdi.

Bugünün en güzel yanı, Giselle ve David'in Christian'la birlikte partiye gelecek olmaları ve bir haftalığına tatile giderken onu burada bırakacak olmalarıydı. Oğlumu ilk kez Monksville'deki evde uzun süre misafir edecektim. Buraya son geldiğinden beri odasını en sevdiği süper kahramanlarla süslemiştim ve ona sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordum. Dört yaşında küçük bir adama dönüşüyordu.

Biri kapıyı çaldığında, onları içeri almaya gittim. Gözetleme deliğinden baktığımda Ronan ve Kenzie'nin orada durduğunu gördüm. Elinde bir çeşit tabak vardı.

Ronan'ın yüzünde boktan bir sırıtış vardı. "Umarım çok erken gelmemişsinizdir," dedi kapıyı açtığımda.

"Kıçın *hep* erken kalkıyor, yüzden alışkınım." Bunun beni kızdırdığını biliyordu.

Yeğenim uzanıp beni yanağımdan öptü. "Yine de Nicole'e yardım etmek istiyorum." Beni geçip mutfığa doğru yürüdü.

"Tristan'ın duyurusu ne hakkında?" diye sordum. Ronan bir şey bilseydi ağzından kaçırırdı.

"Bir fikrim olabilir ama o gelene kadar bir şey söylemeye iznim yok."

Gözlerimi kıstım. "Şaibeli."

Sırıttı. "Bundan mutlu olacaksın."

"Sanırım yakında öğreneceğim. Az önce mesaj attı, yoldalarmış. Airbnb'leri yolun hemen aşağısında."

Ronan sesini alçalttı. "Hey, birazdan burada işler biraz karışacağından, seninle gerçekten hızlı bir şekilde yalnız konuşabilir miyim?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Büyük sır nedir?" "Bir saniyeliğine dışarı çıkalım."

Aman . Yeğenimi hamile mi bıraktı?

Teknik olarak, eğer birlikte kalacaklarsa, bundan sonsuza kadar kaçınılamazdı. Ve söylemeliyim ki, Ronan onun için sağlam bir ortak olmuştu. Hatta Ronan ot içmeyi bile bırakmıştı çünkü Ronan ot içmeyi pek sevmiyordu. Ama en çok onu ne kadar gülümsettiğini gördüm. Bir zamanlar, özellikle de babası öldükten hemen sonra, Kenzie'yi gülümsetmenin hiç de kolay olmadığını hatırlıyordum. Ronan'la birlikte olduğundan beri hiç bu kadar gülümsememişti.

"Beni takip et," dedim ona. Mutfığa gidip buzdolabından birkaç bira aldım. Nicole'ü yanağından öptüm. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Eti pişirmeye başlayana kadar her şey kontrol altında." Göz kırptı.

"Ronan ve ben bunları arkaya götüreceğiz. Birazdan ızgarayı yakacağım."

Beni arka bahçeye kadar takip etti. Dışarıdaki masada karşılıklı oturduk. Ronan dudağını çiğniyor, gergin görünüyordu.

Gözlerimi kısıtım. "Ne oldu dostum?"

Avuçlarını pantolonuna sürttü. "Kenzie hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Bunu sana geçmişte açıklamıştım." Bir

kez başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"O zamandan beri ona karşı hislerim daha da güçlendi." Nefes aldım.

"Tamam..."

"Yolculuğumuzda ona evlenme teklif edeceğim." Dudaklarını yaladı. "Ve senden izin istiyorum. Tina'yla zaten konuştum ama senin onayın da benim için aynı derecede önemli."

Vay canına. Nedense bunun tahmin etmemiştim. Hamile olmadığı için rahatlamalı mıydım yoksa bu habere şaşırmalı mıydım emin değildim. Bir süre ona boş boş baktım.

"Tamam. Sessizliğin beni ." Sinirli bir şekilde güldü ve birasından uzun bir yudum aldı.

Parmağımı şişemin tepesinde gezdirirken, "Sadece bu anın tadını çıkarıyorum," diye onu temin ettim. "Bir kere sen benim en iyi arkadaşımın ve evleniyorsun. Bu başlı başına büyük bir olay. Ama aynı zamanda kızım gibi olan yeğenim de seninle evleniyor. Yani birkaç saniyede kavranacak çok şey var."

Ronan bir yudum daha aldı. "Evet dediğini *varsayarsak* evleniyoruz."

Başımı salladım. "Kesin olarak söyleyebilirim ki Ronan, bu iyisin. Senin için deli oluyor." Gülümsedim. "Çoğunlukla nutkum tutuldu."

-Ve *benden* izin istemeniz *beni* çok duygulandırdı. Kenzie'nin hayatında böyle bir role sahip olduğum için onur duyuyorum. Brian'ın şu anda arkasını için gülümsediğini biliyorum. Ama özellikle kızının evleneceği adam *sen olduğun* için çok mutlu. Sen iyi bir yumurtasın, Ronan. Sen , tanıdığım en iyi ve en samimi adamsın. Ve son birkaç aydır küçük prensesim konusunda ne kadar ciddi olduğunu kanıtladın." İçimi çektim. "Yani cevabım evet. İznimi aldın. Ve tebrikler, dostum."

Ayağa kalktık ve sarıldık.

Kulağıma doğru konuştu, "Sana *baba* demeyeceğime söz veriyorum." "Taşaklarının istiyorsan yap," diye sıcak bir şekilde cevap verdim. "Ah." Kıkırdadı.

Arkamızdan kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için omzumun üzerinden baktım. "Bu teklif ne zaman gerçekleşecek?"

"Dediğim gibi, seyahate çıkıyoruz. Yani biz uzaktayken bir ara."

Hangi gün olacağından henüz emin

değilim." "Yine nereye gidiyorsunuz?"

"Sana söylemek için Kenzie'nin gelmesini bekleyeceğim çünkü bu oldukça heyecan verici bir haber."

"Ne oluyor be adam? Bütün bu lanet sırlar bugün. Kalbim buna dayanamıyor."

"Kalbin mi? Senden izin istediğim için bütün sabah sinirlerim bozuldu."

Gülümsedim ve omzunu kavradım. Turne sırasında telefonunun onları ele vermesinden bu yana uzun bir yol kat etmiştik. Birlikte olmalarına verdiğim ilk tepki göz önüne alındığında, gergin olduğu için onu suçlayamayacağımı tahmin ediyordum.

Ronan ve ben içeri girdiğimizde Tristan ve Emily'nin bebek arabasında uyuyan bebek Levi ile birlikte geldiklerini gördük.

Tristan bize . "Siz ikiniz ne ?" "Dışarıda senin hakkında konuşuyorduk," diye alay ettim.

Kıkırdadı. "Yeni bir şey yok o zaman."

"Dergiyi gördünüz mü?" Tezgâhın üzerinde önlerine koydum.

Nicole kıkırdadı. "Sekiz aylık hamile karnımın arkasında pek bir şey göremezsin."

"Harika oldu," diye hayret etti Emily. "Bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

Sürpriz olmadığından emin olmak için makaleye göz gezdirdik. Cevaplarımızı neredeyse kelimesi kelimesine almışlardı ki bu nadir görülen bir durumdu. Ama tabii ki aşk hikayelerimizin en müstehcen kısımlarını vurgulamayı seçmişlerdi. Tristan ve Emily'nin yaş farkına, Nicole ve benim başka bir kadından bebek sahibi olduktan sonraki ikinci şans aşkımıza ve Kenzie'nin yeğenim olduğu gerçeğine odaklanmışlardı. Ama bu insanlara bir süreliğine bizden uzak durmaları için yeterli gücü verdiyse, buna değerdı.

Kapıda başka biri daha vardı, ben de açmaya gittim ve Christian'ı kollarını bana doğru kaldırırken buldum. "Baba!"

Onu havaya kaldırmak için eğildim ve etrafında döndüm. "Seni çok özledim, Bubba."

Bubba, küçüklüğünden beri ona taktığım lakaptı ve öyle de kaldı. Ayrı kaldıktan sonra burnumu saçlarına gömüp onu koklamak gibisi yoktu.

"Ben de seni özledim," dedi o küçük tatlı sesiyle.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler." Giselle , David de arkasında duruyordu.

"Tabii ki. Sizden önce takılmak için biraz zamanınız olmasına çok sevindim. seyahatiniz için ayrılın."

David'in elini sıktım. "Seni gördüğüme sevindim dostum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Nereden bira alabilirim?"

"Bu taraftan gel."

Ben oğlumu taşımaya devam ederken onlar da beni mutfağa kadar takip ettiler. "En sevdiğim nerede?" David alay etti.

"Ben buradayım!" Nicole ona sarılmak için döndü, yemekle kaplı ellerini giysilerine bulaştırmamaya dikkat ediyordu.

Nicole ve David'in bir gün birlikte kaçacakları sürekli yapılan bir şakaydı. Çok iyi anlaşıyorlardı. Nicole ve ben New York'a taşındığımızdan beri ortak ebeveynler olarak geliştirdiğimiz dinamikten gerçekten gurur duyuyordum. Nicole, Giselle ve David'i daha iyi tanımaya başlamıştı ve bu onun için yüzde yüz kolay olmasa da, adımlarını bulmaya başlamıştı. Dördümüzün arkadaş olduğunu söyleyebilirim. Tanrı biliyor ya, iyi geçinmek Christian'ın hayatını

çok daha kolay. David ve Giselle kısa bir süre önce küçük, sivil bir törenle evlenmişlerdi. Çıkacakları gezi Porto Riko'ya yapacakları gecikmiş balayıydı.

"Nikel!" diye bağırdı oğlum Nicole'e.

Christian eskiden Nicole'ün adını bozuk para gibi yanlış telaffuz ederdi, şimdi ise onu o kadar çok düzelttiğimiz için komiklik olsun diye bilerek yapıyordu.

Onu yanağından öptü. "Penny! Burada olduğun için çok heyecanlıyım."

Kuruş kuruş. Aptalca görünse bile, bundan zevk alırdı. Tatlı çocuğumu eğlendirmek için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Başka kimi bekliyoruz?" Emily meyveleri düzenlerken sordu.

Nicole punç kasesine Sprite döktü. "Annem şehirde. Birazdan gelecek, sonra Tina ve çocuklar gelecek. Hepsi bu kadar."

"Şimdi gidip ızgarayı yaksam iyi olacak," dedim. "Diğerleri gelene kadar yemeğe başlayabiliriz." Oğlumu yere bıraktım. "Aslında, önce küçük adamıma bir şey göstermek istiyorum. Sana bir sürprizim var, Bubba."

Bana baktı ve gülümsedi. "Sürpriz mi?" "Evet. Hadi.

Gidelim."

Neredeyse herkes tepkisini görmek için bizi Christian'ın odasına kadar takip etti.

Ne yaptığımı görünce gözleri merakla doldu. Ciyakladı. "Bayıldım, baba!"

Christian yeni dekore edilmiş yatak odasını inceliyor, duvarlara yapııştırılmış gerçek boyutlardaki süper kahraman pozlarına bakıyordu. Nicole ona uygun yeni bir Marvel yorganı bulmuştu. Christian heyecan içinde duvardan duvara koşarken herkes gülüyordu. Oğlumun şımarık olmaması kalbimi ısıttı. Babasının bir milyoner olduğundan haberi yoktu ve ona verilen küçük ya da büyük her şeyi takdir ediyordu.

Giselle yanımda belirdi. "Bunu onun için yaptığın için teşekkür ederim."

Ona döndüm. "Ona bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim. Burada kendini rahat hissetmesini istiyorum. Annemin eviyle rekabet edemem. Senden uzakta olmak onun için kolay değil. Seni çok özleyorum. Umarım bu onu biraz rahatlatır."

Christian'ın odasının yeniliği geçtikten sonra herkes dağıldı ve ben de yiyecekleri ızgarada pişirmeye başlamak için dışarı çıktım.

Bir süre sonra Nicole'ün annesi, kız kardeşim ve yeğenlerimle birlikte geldi.

İki saat boyunca ızgara yaptıktan sonra, bir tabak yemeğin tadını çıkaran son kişi bendim. Diğer herkes tatlıya geçmişti.

Nicole'ün annesinin yaptığı lezzetli hindistancevizli kekten kendime bir parça ikram etmek için ayağa kalkmışım ki Tristan elindeki kaşığı bira şişesine vurdu.

"Lütfen herkes beni dinleyebilir mi?"

Dalga geçtiği bu duyurunun tam zamanıydı. Bıçağı yere bıraktım ve Tristan konuştuğundan sonra bir dilim kesmeyi tercih ettim.

Boğazını temizledi ve "Dikkatinizi bana verebilir misiniz?" diye tekrarladı. Ortalık sessizleşince konuşmaya başladı.

"Delirious Jones için zor kazanılmış ve uzun zamandır beklenen heyecan verici bir yılın başındayız. Artık hayatlarımız biraz farklı görüldüğüne göre, neyin önemli olduğuna öncelik vermeliyiz. Bu yıl çok hızlı geçecek. Ve grup yeniden bir araya geldiğinde her şey eskisinden farklı olacak. Bu, toplu olarak neye karar verdiğimizize bağlı olarak daha kısa turlar anlamına gelebilir veya hatta hiç tur olmayabilir. Son birkaç yıldır kışımızı yırtıyoruz ve biraz yavaşlayıp hayatımızın en önemli kısımlarının tadını çıkarmayı hak ediyoruz: ailelerimiz ve sevdiklerimiz."

Durakladı. Bunun nereye gittiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

"Karşılaştığımız en büyük zorluklardan biri grubumuzun iki yakalı olmasıydı. Ronan ve ben turne yapmadığımız zamanlarda Los Angeles'ta kalırken, Atticus ailesinin işlerini yürütebilmek için zamanını Los Angeles New York arasında bölmek zorunda kaldı. Yakın zamanda New York'a taşınmak gibi akıllıca bir hamle yaptı, bu da kayıtlar ve diğer grup işleri için sık sık Los Angeles'a gitmesi gerekeceği anlamına geliyor." Başparmağıyla Ronan'ı işaret etti. "Bu adam ve ben bunu tartıştık ve ikimizin de New York'a taşınmasının grubun yararına olacağını düşünüyoruz."

Toplu bir dizi nefes sesi duydum. Bunlardan biri muhtemelen Ben.

anasını. Bunun *kesinlikle* tahmin etmemiştim.

Tristan gülümsedi. "Emily ve ben buraya sadece ziyarete gelmedik. Avlanmak."

"Ciddi misin sen?" Sonunda söylemeyi başardım.

Başını salladı. "Operasyonlarımızı Doğu Yakası'na taşımak herkes için işleri kolaylaştıracaktır." Ronan'a döndü. "Yine de planları konusunda Ronan'ın kendi adına konuşmasına izin vereceğim."

Ronan ayağa kalktı ve Kenzie ona bir öpücük verirken boğazını temizledi. "Bildiğiniz gibi, Kenzie ve ben bu yıl bir seyahate çıkacağız, ama size şey, bir minibüsle ülkeyi dolaşacağımız ve yaşayacağımız.

Kızım her zaman Amerika'yı daha fazla deneyimlemek istemiştir ve bunu birlikte yapmaktan daha iyi bir yol var mı? Ayrıca belgesel tarzında pek çok şeyi filme almayı planlıyoruz." Ona gülümsedi. "Merak etmeyin. Pek çok imkânı olan çok güzel bir minibüs. Ama yıl sonunda döndükten sonra biz de New York'a taşınacağız, sadece Tina ve çocuklara değil, size de daha yakın olmak için."

Gözlerim Tristan'ın kollarıyla buluştu. Onu avucumun içi gibi tanıyordum ve Los Angeles'ı sevdiğini biliyordum. Grup için kolay bir seçimmiş gibi görünse de bu fedakârlığı *benim* için yapıyordu. Bunu yapması Ronan'ın da aynı şeyi yapmasını kolaylaştırdı ki bu onun için iyi bir hamleydi, özellikle de Kenzie uzun süre Los Angeles'ta ailesinden uzakta yaşamak istemediği için. Adamım en iyi iki arkadaşı için bildiği hayatını feda ediyordu. Ve ben onu bunun için sevdim.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedim ona yaklaşıırken.

"Biliyorum. Ama harika olacak."

Elimi omzuna koydum. "Bu gerçekten senin için sorun değil mi?"

Başını salladı.

Onu kucaklamak için çektim. "Seni seviyorum dostum."

"Ben de seni seviyorum." Sırtımı sıvazladı. "Unutma, her şey burada, Doğu Yakası'nda başladı. Neden burada da bitmesin?"

O gece herkes gittikten sonra, Nicole ve benim için elektrikli şömineyi açtım, böylece partiden sonra rahatlayabilecektik. Christian yeni yatak takımının içinde bir kilimin içindeki böcek gibi rahattı ve Nicole Adele'i besledikten sonra uyutmayı başarmıştı.

Bir ebeveyn olarak asla hafife almadığınız o nadir huzur anlarından biriydi.

"Bugün kesinlikle heyecan doluydu." Ayaklarını dizlerime vurdu.

Başımı kanepeye yaslayarak iç geçirdim. "Her şeyin bu kadar iyi bir şekilde bir araya geldiğine inanamıyorum. Kendimi çok kutsanmış hissediyorum."

"Ben de öyle. Emily buraya taşınacağı için çok heyecanlı. Bunu duyduğuma sevindim çünkü pazarlama işini sevdiğini biliyorum. Ama görünüşe göre, burada umut verici görünen bazı ipuçları var."

Başımı salladım. "Bu kararı verdiğine hâlâ inanamıyorum. Bunu kolaymış gibi gösteriyor ama bunun bir fedakârlık olduğunu biliyorum."

"Gerçek dostlara sahip olduğun için şanslısın, biliyorsun. İkimiz de öyleyiz." "Evet, bu noktada onlar aileden sayılır."

Gülümsedi. "Katılıyorum."

Nicole'ün elinde bir zarf olduğunu fark ettim. "Nedir o?"

"Buna asla inanmayacaksın..." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Mimi'den bir mektup."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Bana uzattı. "Ön tarafa bak."

Ben öldükten sonra Nicole ve Atticus'a verilmek üzere, el yazısıyla yazılmış.

"Bu da nereden çıktı?"

"Annem bu gece gitmeden önce bana verdi. Biz gittikten sonra bile cenazeden sonra ortalığı temizlemek için Mimi'lerde kaldığını biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Mimi bütün mücevherlerini anneme bıraktı. Annem geçen güne kadar mücevher kutusunu açıp bakmamıştı. Ve bu mektup da içindeydi."

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim

yok." "Bakalım. Aç şunu," diye ısrar

ettim.

Nicole derin bir nefes aldı ve mektubu zarftan çıkardı.

Sevgili Nicole ve Atticus,

Eğer bu mektubu okuyorsanız, bunun nedeni artık burada olmamamdır. El yazım eskisi gibi olmadığı için Fiona'ya yazdırıyorum, o da yazmamda bana yardımcı oluyor. Saklaması için mücevherlerimin yanına bırakmasını söyledim.

İkinizin de bilmesini isterim ki, şu anda bulunduğum yerden mümkünse sizi izleyeceğime söz veriyorum.

Bu yılın başlarında benimle iki hafta geçirmek için bir araya geldiğiniz için ikinize sonsuza dek minnettarım. Bunun sizin için kolay olmadığını biliyorum. Bana yalan söylemek için nedenlerin vardı. Tahminimce bunu yapmak istemediniz.

gerçeği itiraf ederek beni incittin. Ama ben düşündüğünden daha güçlüyüm. Ya da Hayattayken öyleydin. (Bunu yazarken ölmüş olmam gerektiğini unutup duruyorum. Ha!)

Ancak bana acı veren şey, çok sevdiğim iki insanın yollarını kaybettiğini bilmek. Ne olduğunu bilmiyorum ama birlikte olması gereken iki insanı birbirinden ayırmak için korkunç bir şey olmalı.

Canlarım, yaşlı olabilirim ama tamamen sağır değildim. Fısıltılar. Çok da sessiz olmayan tartışmalar. Kapımda garip insanlar. Eğer bilmeseydim, öldüğümü ve As the World Turns'ün bir bölümünde uyandığımı düşünürdüm. (O dizi sizin zamanınızdan önceydi. Ama izlemeyi sevdiğim bir pembe diziydi.) İkiniz de asla oyunculuk yapmayacağınıza söz vermelisiniz, çünkü bu işte çok kötüsünüz.

Bildiğimi sana hiç söylemedim çünkü bunu senden duymak istiyordum. Ne de olsa, ayrılığınızı benden saklamak için onca zahmete girdiyseniz, bunun için size biraz kredi vermem gerekiyordu. Bildiğin gibi, şüphelerimi ima etmeye çalıştım ama sen bana neler olduğunu söylememeyi tercih ettin. Sorun değil. Beni ilgilendirmezdi.

Nicole, son birkaç yıldır ne zaman ziyarete gelsen, gözlerinde çok yanlış bir şey olduğunu görebiliyordum. Her zaman sahip oldukları ışığı kaybetmişlerdi. Ne zaman Atticus'u sorsam, bana bakmıyordun bile. Atticus'un sadece turnede olduğu konusunda ısrar etsen de, bunun evliliğinle ilgili olduğundan endişeleniyordum.

Ve Atticus, oğlum, beni bu kadar uzun süre ziyaret etmemen hiç hoş değildi. Noel'de bile mi? Uzun zamandır bunun kariyerinden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum, ki kariyerin kesinlikle senin söylediğinden daha fazla ara vermene izin veriyordu. Bunların hiçbirini sana karşı tutmuyorum, çünkü ikinizin yaşadığı acının tüm zorunluluk duygularının önüne geçtiğini tahmin ediyorum.

Her şeyi anlamasam da, kalbimde gerçek aşkın her zaman galip geleceğini hissettim. İkinizin de benimle kalmanızı talep edersem bununla nasıl başa çıkacağınızı görmek istedim. Umarım birlikte geçirdiğimiz zaman her şeyin kaybolmadığını anlamanıza yardımcı olmuştur. Belki bir gün birbirinize geri dönmenin yolunu bulursunuz.

Bazı şeyleri düşündüğünüz kadar iyi saklamadığınızı fark etmek sarsıcı olduysa özür dilerim. Hepsinden önemlisi, sevdiğiniz insandan ayrı kalmanın acısını yaşadığınız için üzgünüm. İkinizin de birbirinizi hâlâ sevdiğinizi görebiliyorum.

Söyleyebileceğim tek şey, sırf senin yaşadığın acının bir kısmını bile hissetmemek için tüm bunları yaşadığına göre beni çok sevmiş olmalısın. Bana en sevdiğim iki insanı muhtemelen son kez bir arada görme hediyesini verdiğin için teşekkür ederim.

İkinizi de çok seviyorum.

Bu arada, hiç kimse aşkın kolay olduğunu söylemedi. Bazı engellere takılmanız yolun sonsuza kadar kapalı olduğu anlamına gelmez. Umarım bunu anlamanız bir ömür sürmez. Benim yaşıma geldiğinizde, sahip olduğunuz tek şey sevdiğiniz insanların anılarıdır. Maddi şeylerin önemi yoktur. Başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

Bu mektubu dün gece çok canlı bir rüya gördüğümü söyleyerek bitireceğim. Bebeğinizi daha önce de rüyamda görmüştüm ve yine oldu. Bir keresinde Atticus'a bahsetmiştim, konuyu açtığımda rahatsız olmuştu. Ama o zamandan beri tekrarlayan bir rüya oldu. Geçmişte kız mı erkek mi olduğunu anlayamamıştım. Ama bu sefer bana kız olduğunu söyledi; siyah saçlı ve tıpkı benim Nicole'uma benziyordu. Ama komik olan, adının Adele olduğunu söyledi ve ben onunla tartıştım. "Bu senin adın değil. Bu benim adım!" Ona söyledim.

Sonra bana eve dönmemin sorun olmayacağını, sana göz kulak olacağını söyledi. Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyorum ama yine de beni biraz teselli etti. Rüyalar komiktir.

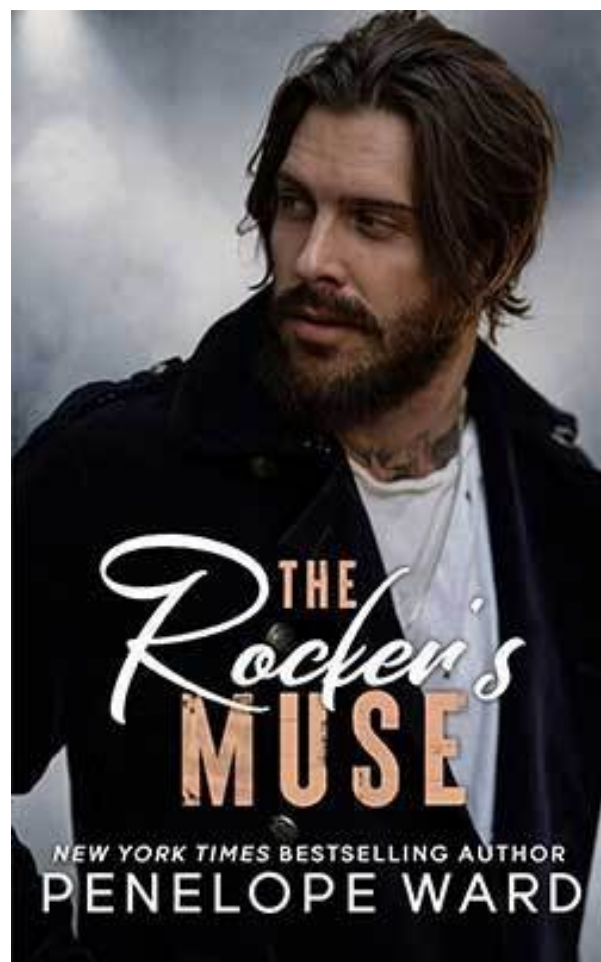
Hayat da öyle.

Tekrar görüşene kadar, canlarım.

Sevgiler, Mimi

Not: Benden nefret etme. Tavuk ve köfte korkunçtu.

Tristan ve Emily'nin yaş farkı olan aşk hikayesini kaçırdınız mı?
The Rocker's Muse'un bir örneği için okumaya devam edin.

CHAPTER 1

EMILY

Belki de gitmeliyim.

Kaliforniya çölünün ortasındaki bu yalnız bina çok yersiz görünüyordu. Yine de, tek katlı, toprak tonlu yapı neredeyse doğal çevreyle bütünleşiyordu. Burası kesinlikle kimsenin sizi bulmasını istemediğinizde gittiğiniz bir yerdi. Binanın arkasında birkaç yüksek fiyatlı arabanın park ettiği küçük bir arsa vardı, ancak kilometrelerce gibi görünen çevrede kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir şey yoktu.

Etrafta dolanıp pencerelerden içeri bakmaya çalışırken binadan atılmak üzere olduğumu bilmenin baskısını hissediyordum. Sonra birdenbire bir kapı açıldı. Siyahlar giymiş bir adam dışarı çıktı.

Rahat görünmek için elimden geleni yaparak boğazımı temizledim.

"Ah, merhaba." "Mülakat için mi buradasınız?" diye sordu.

Röportaj mı? "Uh..." Boğazımı temizleyerek doğruldum ve "Evet" diye yalan söyledim.

Ne yapıyorsun, Emily? "O

zaman geç kaldın." "Çok

özür dilerim. Trafik."

"Los Angeles'a özgü bir durum, değil mi?" Kıkırdadı. "Ajansa buraya geldiğinde beni araman için talimat verdim. Ben de sigara içmek için dışarı çıkacaktım ama madem buradasın, başlayabiliriz." Kapıya doğru geri döndü. "Benimle gel."

Titrek bir nefes alarak onu içeri kadar takip ettim. Üzerinde *Kontrol Odası* yazan bir kapının önünden geçtik ve binanın içinde bir yerlerden gelen davul ve zil seslerini duyabiliyordum.

"Seni bunun için çöle sürüklemek zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi ben arkasından koştururken. "Ama grup yeni albümünü kaydederken burada olmam gerekiyordu ve adayların buraya gelmesini sağlayarak bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşündüm. Bu pozisyonu doldurmak için çok fazla zamanımız yok."

grubun adı yazan bir tişört giymişti: Delirious Jones. Bazı şarkıları viral olduktan sonra bu günlerde popüler olmuşlardı. Bir süredir buralardaydılar ama gerçek başarıyı sadece son birkaç yılda yakalamışlardı. Müzikleri kesinlikle rock'tı ama genellikle modern, post-grunge olarak tanımlanırdı.

Numara yapmaya devam ettim. "Buraya gelirken hiç sorun yaşamadım," diye onu temin ettim. "Otoyoldan çıktıktan sonra oldukça manzaralı bir yerdi."

Adam beni otomat makinesi olan bir mutfağa götürdü. Benim için bir sandalye çekti ve sonra masanın diğer tarafına oturdu. Elini uzattı. "Doug Elias, bu arada."

Ben aldım. "Tanıştığımıza
oldum." "Özgeçmişinizi
getirdiniz mi?"

Hayır, bugün bir iş görüşmesi yapmamam gerektiğini düşünürsek.
Avuçlarımı uyluklarıma sürttüm. "Hayır, özür dilerim."

"E-postamı kontrol edeyim. Belki ajans göndermiştir."

Boğazımı temizledim. "Evet. Yapacaklarını söylediler." Arkasındaki pencereden çöle bakarken, başımı büyük bir belaya sokmamak için dua ettim.

"Adın senin?" diye sordu.

Zar zor hatırlayabildim. "Emily Applewood."

Telefonunu karıştırdı ve başını salladı. "Hayır. Hiçbir şey görmüyorum."

Doğrudum ve tekrar yalan söyledim. "O zaman bir yanlış anlaşılma oldu. Zaten sende olmadığını bilseydim getirirdim."

"Endişelenmeyin." Kollarını kavuşturdu ve koltuğuna yerleşti. "Peki, sanırım geçmişinizle başlayalım. Ne gibi deneyimleriniz var?" Telefonundaki notlar uygulamasını açtı.

"Şu anda işler arasında gidip geliyorum. Nevada Eyalet Üniversitesi'nden kısa süre önce iletişim bölümünden mezun oldum ama henüz ne yapmak istediğime karar veremedim."

En azından bunların hepsi doğrudu.

Sonraki birkaç dakika boyunca Las Vegas'ta bir TV kanalında stajyerlik deneyimim hakkında saçmaladım. Ne için mülakat yaptığımı bile bilmiyordum. Ama en azından hakkında konuşabileceğim *bir* konuda uygulamalı deneyimim vardı.

"Grup için çalışmak istemenizin nedeni nedir?" diye sordu.

Kendimi neyin içine soktum ben? Elimde hiçbir şey yoktu. YouTube'da adını hatırlamadığım bir şarkı dışında müziklerini neredeyse hiç duymamıştım.

Ben bir şey söylemeyince tekrar denedi. "En sevdiğin şarkıları hangisi?"

Kahretsin. Yüzüm ısındı. Tek tanesini bile sayamadım. "Dürüst olmak gerekirse, hayranı değilim," diye itiraf ettim. "Ne yazık ki şarkılarından birinin adını bile söyleyemiyorum. Sadece bunun kişisel gelişimim için iyi iş fırsatı olacağını düşündüm, yeni bir şey deneyimleme şansı." Şu anda yüzüm kıpkırmızı olmalıydı.

Yüzünü buruşturdu. "Şarkılarından birini bile nasıl bilmezsin?"

"Sadece benim kişisel zevkim değil."

Adam çenesini kaşıdı. "Genelde en büyük sorunum bu tür pozisyonlar için hayranları ayıklamak zorunda ama bu tam tersi bir sorun. Daha önce hiç karşılaştığımı söyleyemem. Bu sizin lehinize bir durum olabilir, ama onları *hiç* tanımayan birini işe almam gerektiğinden emin değilim."

Bir şeyler bulmaya çalışarak omuz silktim. "Onları gerçekten *tanıyan* var mı? Sadece onları tanıdıklarını *düşünüyorlar*, değil mi?"

"Sanırım haklısın." Telefonuna bir şeyler yazdı. "Her neyse, pozisyonla ilgili ne gibi sorularınız var?"

"İşin özel sorumlulukları hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim."

Mesela... lütfen bana işin ne olduğunu söyle.

"Daha iyi bir kelime bulamazsam, temelde bir uşak olacaksın. Grubun ve ekibin neye ihtiyacı varsa getirip götürecek, her lokasyonda malzemelerin yüklenmesine ve boşaltılmasına yardımcı olacaksın. Her şeyi yaparsınız, gerçekten. Bu kesinlikle büyük egosu olan birine göre değil. Ellerinizi kirlletmekten korkmamalısınız. Ayrıca birkaç ay boyunca yollarda olacağınız için çok fazla iş ve gerçek bir bağlılık olacaktır."

Yutkundum. "Yolda mı?"

"Evet." Gözlerini kısmıştı. "Ne düşünmüştün? Bizimle turneye çıkacağını. İş tanımını okumadın mı?"

"Tabii ki yaptım," dedim, kıcıımı kurtarmaya çalışarak. "Sadece 'yolda' kelimesinin kayıtlara geçmesi bir dakika sürdü. Ben etkinliklere *uçakla* gittiklerini sanıyordum. *Yol*, otobüs anlamına geliyor, değil mi?"

"Kuzey Amerika ayağı için tur otobüsleriyle seyahat ediyoruz. Bu yılın sonlarına doğru Avrupa'ya gidecekler ve çoğunlukla şehirden şehre özel bir jetle hava yolculuğu olacak. Ama bu sizi kapsamıyor. Bu pozisyon sadece ABD turnesi için."

"Anlıyorum..." Birkaç dakika daha konuşurken aklım biraz dağıldı
-İşin bazı lojistiğini düşünüyorum.

Ona telefon numaramı verdikten sonra aniden ayağa kalktı. "Her neyse, yıldızlara kapılmış gibi görünmemen hoşuma gitse de dürüst olmak zorundayım. Bana buna hazır olmadığın izlenimini veriyorsun. Ama bilgilerinizi saklayacağım ve diğer görüşmelerin nasıl gittiğine bağlı olarak, benden haber alabilir ya da almayabilirsiniz."

"Tamam," dedim, ben de ayağa kalkarak. "Zaman ayırdığınız ve düşündüğünüz için teşekkür ederim." *Neden sormuyorsunuz?* "Buradayken grupta tanışma fırsatım olur mu?"

Hemen başını salladı. "Özür dilerim. Bu mümkün değil. Kayıt yapmakla meşguller ve kesintiye uğratılamazlar."

Yuttum. *Denemeye değer.* "Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim."

Başını salladı. "Eve güvenli yolculuklar."

Koridorda çıkışa doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyordu. Yüzüme biraz su sıçratmak için banyoda durmaya karar verdim.

Tuvaletin içinde, aynada kendime baktım. Son yirmi değerlendirirken yanaklarım alev alev yanıyor ve çölde mi kalsam yoksa Nevada'ya mı dönsem diye düşünüyordum. *Şimdi ne olacaktı?*

Sonra arkamda bir hareket fark ettim ve sıçradım. Aynadan, karşı duvardaki pisuvarda bir adamın çıplak kıcını gördüm.

Başka bir şey yapamadan döndü ve fermuarını çekerken beni fark etti. "Vay be. Ne oluyor lan?"

CHAPTER 2

EMILY

Başımı salladım. "Özür dilerim. Erkekler tuvaletine girdiğimi fark etmemiştim."

Uzun bir sakalı vardı ve kukuleta takıyordu. Mavi gözleri deliciydi ve tüm o sakalların arasında yüksek elmacık kemiklerine ve yakışıklı bir yüze sahip görünüyordu.

Bana şüpheyle baktı. "Neden buradasın?" "Bayanlar tuvaleti olduğunu sanıyordum. I-"

"Evet, anladım. Neden banyoda olduğunu kastetmedim. Binayı kastettim. Buraya kimsenin girmesine izin yok."

"Bir iş görüşmesi için Dan Elias tarafından içeri alındım." "Doug Elias mı demek istiyorsun?"

"Uh, evet."

"Ne için mülakat?" Ben açıklarken adam lavaboya döndü ve ellerini yıkamaya başladı.

"Delirious Jones'un yaklaşan turnesine yardımcı olmak için. Ama bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum. Hazırlıksız olduğum için mülakatta çuvalladığıma eminim." *Yani, bugün bir iş başvurusu yapacağımdan haberim yoktu.*

Ve neden hala burada durup bu adamla konuşuyorum?

"Anlıyorum."

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordum.

Sanki on tane kafam varmış gibi bana baktı. "Evet. Grupla çalışıyorum."

"Onlar için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bana anlatabilir misin? Onlar için çalışmak

Bu pozisyonu alarak başımı büyük bir belaya mı soktum? İş alacağımı sanmıyorum ama beni geri çağırırlarsa, boyumdan büyük bir işe kalkışıp kalkışmadığımı bilmek isterim."

"Derin boktan ne anlıyorsun?"

"Daha önce hiç böyle bir sahnenin parçası olmamıştım."

Kıkırdadı. "Yani... seks, uyuşturucu ve rock'n roll gibi mi?" "Doğru."

"Şey..." Kollarını kavuşturdu. "Seni uyarmam gereken birkaç şey var."

"Tamam."

"Bilmelisin, neredeyse her gece seks partileri oluyor."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bir de BDSM otobüsü var."

"BDSM...otobüsü mü?"

"Evet. Ne yaparsan yap, seni bu işe vermediklerinden emin ol. Tabii meme uçlarının sıkılmasından ve kıcının düzenli olarak kırbaçlanmasından hoşlanmıyorsan."

Dudağımı çiğnedim. "Um..."

"Peki sen sihirli mantar kullanıyor musun?" Beni işaret etti. "Eğer öyleyse, tam sana göre." Yüzündeki sırıtma sonunda onu ele verdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Öyleyim." Kıkırdadı. "Seks partileri yok ve BDSM otobüsü kulağa her ne kadar eğlenceli gelse de böyle bir şey yok."

"Peki ya uyuşturucu?"

"Etrafta her zaman biraz uyuşturucu vardır. Ama gruptaki çocuklar . Sadece orada burada biraz ot. Neden bu kadar endişelisin? Kimse seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamaz. Hoşuna gitmeyen bir şey görürsen, başka tarafa bakarsın. Zaten turda çalışıyorsan inan bana fark edemeyeceğin kadar meşgul olacaksın."

"Sanırım bu iyi bir şey." Yutkundum.

"Neden bu pozisyon için başvurdunuz?" Başını eğdi. "Bu konuda endişeli görünüyorsun. Gerçekten yapmak istemediğin bir şeyi yapmamalısın."

Bu harika bir soru. "Son birkaç yıldır özel hayatımda işler zorlaştı ve bir değişikliğe ihtiyacım var."

Bu, günün ikinci doğru ifadesiydi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Tamamen yabancı biriyle erkekler tuvaletinde olmaz. Bu biraz garip olurdu."

Omuz silkti. "Bir saniye önce kıcı dışarıda olan sen değildin. Ne tuhaf."

"Bugün köşemde bir puan var." Birkaç saniyelik garip bir sessizlik geçerken gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Grup iyi mi?"

Bir süre sonra başını salladı. ". Solist Tristan'ın iyi ve kötü günleri var. İnsanların ona atfettiği kadar yetenekli değil. O

esasen bulunduğu yerde olduğu için şanslı. Aslında bu yıl bazı şeylerle mücadele ediyor ve bu da kendini gösteriyor."

Hmm... "Bu çok kötü."

"Müzikleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Adlarını duydum elbette. Ama hayranı falan değilim. Müziklerini gerçekten bilmiyorum."

Sırıttı. "Ciddi misin? O zaman neden bu işi istiyorsun?" " çeşit... fırsatın içine düştüm. Bu gece eve gideceğim ve

Böylece bir mucize olur da pozisyonu alırsam hazırlıklı olabilirim."

"Eğer şarkılarına bakmak istiyorsan, beş ya da altı yıl önceki şarkılarına bak. Aramızda kalsın, en popüler olanları bile olsa, daha yeni materyalleri kıyaslandığında berbat."

" yapacağım. Tüyo için teşekkürler." "Bir şey değil."

Omzumun üzerinden kapıyı işaret ettim. "Buradan çıkıp doğru tuvaleti bulsam iyi olacak."

"Adın ne?" diye sordu. "Emily."

Sonra kapı açıldı ve içeri başka bir adam girdi. Aramıza baktı. "Burada ne halt ediyorsun, Tristan? Seni bekliyoruz."

Tristan mı?

Grup için çalıştığını söylemişti.

Aman Tanrım.

Sanırım *solist* olmak da iş sayılırdı. Onu tanımamıştım. Yanaklarım yeniden yanmaya başladı ve içime bir adrenalin dalgası yayıldı.

Tristan bana göz kırptı. "Seninle konuşmak güzeldi Emily. İşinde iyi şanslar."

Her iki adam da beni çenem açık bir şekilde bırakarak birlikte gittiler.

O akşam, cep telefonum çaldığında Henderson, Nevada'daki evime daha yeni dönmüştüm. Tanımadığım bir numaraydı. "Alo?"

"Bu Emily mi?"

"Evet."

"Ben Doug Elias, bugünkü röportajdan."

"Oh..." Kalbim küt küt atmaya başladı. "Merhaba."

"Eğer istersen sana pozisyon teklif etmek isterim."

Ne? "Wow. Um...tamam. Bunu beklemiyordum. Bana bunun zor bir ihtimal olduğu izlenimini vermiştin."

"Evet, görünüşe göre banyoda Tristan'la karşılaşmışsınız, bana öyle söylendi? Bunun nasıl Tanrı bilir. Ama haklı mıyım?" "Evet."

Dudaklarımı yaladım.

"Senin... korkunu sevdi. Önemsediğini kanıtladığını söyledi. Ayrıca onun kim olduğunu bilmemen de hoşuna gitmiş. Bunun ferahlatıcı olduğunu söyledi. Bu yüzden, şahsen seni seçmeyecek olsam da - alınma ama - işi sana teklif etmem onun tercihiydi."

Vay anasını. Boğazım kapanacak gibi oldu. Kelimeleri zorla çıkardım. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bunu düşünmeniz için size bir gün kadar süre verebilirim. Belki internete girip grubu tanımak için zaman ayırabilirsin? Yarın akşama kadar bana geri dön. İki hafta içinde yola çıkacağımız için bundan daha fazla bekleyemem."

Gözlerim büyüdü. "İki hafta mı? Vay canına."

"Evet. Bunu da göz önünde bulundurun."

"Turne ne kadar sürecek? Hiç sormadım."

"Dört ay. Tekrar ediyorum, bu iş sadece Kuzey Amerika ayağını kapsıyor. Avrupa'da çalışmayacaksınız. Yani geçici bir pozisyon."

Dört ay.

Dört ay idare edebilirim, değil mi?

Bunu gerçekten düşünüyor muyum?

"Tamam, bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Yarın size bir cevapla döneceğime söz veriyorum."

"Beni bu numaradan ara."

"Ararım."

Şaşkınlık içinde telefonu kapattım. *Kendimi neyin içine sokmuştum?*

Kafamı boşaltmak için uzun, sıcak bir duş aldıktan sonra, bir karara varmaya daha yakın degildim.

Leah'yı aramaya karar verdim. Birlikte Shady Hills, Missouri'de büyümüştük ve o hâlâ orada yaşıyordu. Leah, annem dışında evden düzenli olarak konuştuğum tek kişiydi.

Bugün çöle gitmemin gerçek nedenini kimse bilmediğinden, hikayeme başlarken Leah'ya beyaz bir yalan söyledim.

Ortak arkadaşımız Ryder'dan gizli bir kayıt stüdyosu hakkında bir ipucu aldıktan sonra grup.

"O müdür adama yalan söylediğine inanamıyorum," dedi. "Ama sana inandıysa ne zararı var, değil mi? Demek istediğim, bir süredir iş arıyordun. Belki de bu kaderdir. Ayrıca, sadece dört ay. Ne kadar hızlı geçeceğini biliyor musun?"

"Bunu kabul etmem gerektiğini mi söylüyorsun? Onlarla birlikte yola mı çıkayım?" "daha iyi bir işin yok, değil mi? Cidden, en iyi yol bu. "Hayatını çalışırken biraz zaman öldürmek için." "Eğer önce *ben* öldürülmezsem."

"İyi olacaksın. Etrafın insanlarla çevrili olacak. Başına hiçbir şey gelmeyecek. Bunu bir macera olarak düşün. Bu iş için kaç kişinin ölebileceğini biliyor musun?"

"Bunun değerini daha fazla bilmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Değerini bilen birine gitmeli."

"Birlikte çalıştığım Stacia adındaki kız gibi," diye onayladı Leah. "Yan tarafında Tristan'ın yüzünün dövmesi var. Ama asıl çılgınca olan bu değil. Bir keresinde Missouri'deyken, saçını kestirmek için yerel bir kuaföre gittiğini öğrenmiş. Orada çalışan bir kadın Stacia'nın onu ne kadar sevdiğini biliyordu ve saçlarını toplayıp ona verdi. Stacia onu bir kavanozda saklıyor! Bunu bir düşün."

"Stacia kulağa çılgınca geliyor."

Aslında, deli olan ben olabilirdim. Devasa bir yalan yüzünden bana teklif edilen bir işi kabul etmeyi düşünüyordum.

Leah birlikte çalıştığı kız ve onun Tristan'ın saçından yaptığı çılgın kavanoz hakkında sohbet ederken, ben de tedbiri elden bırakmamaya karar verdim. Bu ya hayatımda yaptığım en büyük hata ya da hayatımın fırsatı olacaktı. Ama içten içe bunu kabul etmem gerektiğini biliyordum, çünkü daha önce kendimi çölde bulmamla aynı nedenden ötürü.

kestim. "Leah?" "Evet?"

"Bunu yapacağım. Delirious Jones ile turneye çıkacağım."

[Şimdi indirin.](#)

Sevgili okurlar,

Umarım Atticus ve Nicole'un hikayesini okumaktan keyif almışsınızdır! İletişimde kalmayı çok isterim ve sizi [posta listeme katılmaya](#) ve **YENİ, ÜCRETSİZ** bir kısa öykü almaya davet ediyorum.

İyi vakit geçirmek için arayın

Hiç bir barın tuvalet duvarına karalanmış *For a good time çağrısı* gördünüz mü? Elbette görmüşsünüzdür. İçkiyi biraz fazla kaçırıp numarayı gerçekten ararsanız ne olacağını hiç merak ettiniz mi? Artık merak etmenize gerek yok, çünkü size söyleyeyim... Bay İyi Zamanlar'ın kim olduğunu aniden fark ettiğinizde yüzünüzde patlar.

For a
Good Time
Call

New York Times Bestselling Authors

VI KEELAND
PENELOPE WARD

OTHER BOOKS BY PENELOPE WARD

[Rockçının İlham Davul](#)
[cunun Kalbi Perisi](#)
[Aristokrat Vekil](#)
[Üvey Kardeş Sevgili](#)
[Komşu Sevgili](#)
[Jaded and Tyed \(A Novelette\) Jake](#)
[Undone](#)
[Skylar'ım](#)
[Jake Anladı Jake:](#)
[Serinin Tamamı](#)
[RoomHate](#)
[Asla Çizgiye](#)
[Moody](#)
[The Assignment](#)
[Crush](#)
[Anti-Erkek Arkadaş](#)
[Sadece Bir Yıl](#)
[Ağustos Bittiğinde Geri](#)
[Geldiği Gün](#)
[Çevrimiçi Aşk](#)
[Beyefendi Dokuz](#)
[Sarhoş](#)
[ArayınMack](#)
[Daddy'yi](#)
[Sevin in](#)
[Günahları İki kızlar'](#)

OTHER BOOKS BY PENELOPE WARD & VI KEELAND

[Flört Kuralları \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#)
[En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın Kuralları \(Vi Keeland birlikte yazılmıştır\)](#) ile [Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın Kuralları \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#)
[The Rules of Dating a Younger Man \(Vi Keeland birlikte yazılmıştır\)](#) ile [Well Played \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#)
[Not Pretending Anymore \(Vi Keeland birlikte yazılmıştır\)](#)
[birlikte ile Happily Ever After \(Vi yazılmıştır\)](#) [Keeland](#)
[ile My Favorite Souvenir \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#)
[Dirty Letters \(Vi Keeland birlikte yazıldı\)](#)
[Hate Notes \(Vi Keeland ile birlikte yazıldı\)](#)
[Heir birlikte \) Rebel \(Vi Keeland ile yazıldı\)](#)
[Rebel Heart \(ile yazıldı\)](#) Vi Vi Vi)
[Playboy Pilot \(Vi Keeland ile Keeland birlikte\)](#)
[Cocky Bastard Keeland ile birlikte \) Keeland](#)
[birlikte \(yazıldı\)](#) [Stuck-Up Suit \(ile yazıldı\)](#) [birlikte yazıldı\)](#)
[Mister Moneybags \(Vi Keeland birlikte yazılmıştır\)](#)
[birlikte ile British Bedmate \(Vi Keeland yazılmıştır\)](#)
[ile Park Avenue Player \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#)

ACKNOWLEDGEMENTS

Her zaman ilk olarak dünyanın dört bir yanından kitaplarımı okumaya ve hakkında konuşmaya devam eden muhteşem okuyucularıma teşekkür etmeliyim. Yıllar boyunca verdiğiniz destek ve teşvik, bu yolculuğa devam etme sebebim. Ve kitaptan kitaba beni desteklemek için çalışan tüm kitap blogcularına / bookstagramcılarına / influencer'lara, lütfen sizi ne kadar takdir ettiğimi bilin.

Vi'ye - Sen olmasan ben nerede olurum? Sen isteyebileceğim en iyi arkadaş ve suç ortağısın. Beyinlerimiz bizden vazgeçene kadar sihir yapmaya devam edeceğiz.

Julie'ye - On yılı aşkın dostluğun, harika yemek sohbetlerinin ve Fire Island anılarının şerefine.

Luna'ya - Her gün gösterdiğin sevgi ve destek için ve Noel buluşmalarımız için teşekkür ederim. İlk okurum olduğun için şanslıyım, ama en önemlisi arkadaşım olduğun için.

Erika'ya - Sevginiz, dostluğunuz, yaz ziyaretiniz ve Great Wolf Lodge barında geçirdiğiniz zaman için teşekkür ederim - yılın en sevdiğim anlarından biri. Her zaman bir E olayı olarak kalacak.

Cheri'ye -Kabilemin bir parçası olduğun, her zaman bana göz kulak olduğun ve bir Çarşamba gününü asla unutmadığın için teşekkürler. Bu yıl seni birden fazla kez görebildiğim için çok mutluyum!

Darlene'e -Beni kimsenin şımartamadığı kadar şımartıyorsun. Senin gibi bir arkadaşım ve bazen de imza asistanım olduğun için çok şanslıyım. Gerçekten çok tatlı olduğun için teşekkürler.

Facebook okuyucu grubum Penelope's Peeps'e - hepinize tapıyorum. Siz benim evim ve en sevdiğim yersiniz.

Menajerim Kimberly Brower'a -Kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurların eline ulaştırmak için çok çalıştığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Jessica Royer Ockena - Sizinle çalışmak her zaman bir zevk. Daha birçok ortaklığın gelmesini dört gözle bekliyorum.

Allusion Book Formatting and Publishing'den Elaine'e - Bir kızın isteyebileceği en iyi düzeltmen, biçimlendirici ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

The Romance Bibliophile'dan Julia Griffis'e - Kartal gözünüz inanılmaz. Birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğunuz için teşekkür ederim.

Asistanım Brooke'a - Vi ve benim bir türlü yapamadığımız tüm işleri halletmek için gösterdiğin yoğun çaba için teşekkür ederim. Sana çok minnettarız!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya - Sizler gerçekten en iyisisiniz! Yorulmak bilmeyen tanıtım çalışmalarınız için teşekkür ederim. Siz olmasanız ben kaybolurdum.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'e - Benim harika kapak tasarımcım. Bitmiş ürün tam olarak mükemmel olana kadar her zaman benimle birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim.

Kocama - Yazabilmem için her zaman yapman gerekenden çok daha fazlasını üstlendiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi ebeveynlerine - size sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son , kızıma ve oğluma - Anneniz sizi seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağısınız!

ABOUT THE AUTHOR

Penelope Ward, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın 1 numaralı yazarıdır.

çok satan yazar.

Beş ağabeyi ile birlikte Boston'da büyümüş ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. Penelope, kocası, oğlu ve otizimli güzel kızıyla birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

Milyonlarca kitabı satılan yazar, 21 kez *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde yer almış ve kırkın üzerinde romanın yazarıdır.

Penelope'nin kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope'nin haber bültenine [buradan](#) abone olun

SOSYAL MEDYA BAĞLANTILARI:

[Facebook Facebook](#)

[Özel Hayran Grubu](#)

[Instagram](#)

@penelopewardauthor

[TikTok Twitter](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

